DEMENȚĂ ȘI CRIMINALITATE ROȘIE

Alexandru BERCEANU

Cei care dau vina neîncetat pe așa zisul "Președinte" pentru toate nenorocirile din România, se fac în realitate complicii unei operații de distrugere radicală a unui popor și a unei țări, și o servește ca agent provocator inconștient. Pentrucă dementele și sceleratele ordine ale acestui "șef" nu ar avea niciun efect, dacă nu ar fi executate. Iar dacă executorii ordinelor le-ar sabota, nu ar avea cum să pățească nimic. Dar în interiorul liotei de distrugători din România, este o inimaginabilă mâncătorie de rechini între ei, și când se dau indiferent ce ordine care de care mai dement și mai criminal, acești rechini se iau la întrecere prin exces de zel.

Acum "Scînteia" anunță o nouă "idee la capac", mai smintită decât și-ar putea închipui cineva. Si anume: s'a dat ordin să se transforme Delta Dunării în teren agricol, ca să se producă orez, grâu bumbac, să se crească vite și porci grași, hrăniți cu ghindă, probabil când va face plopul pere și răchita micșunele, pentrucă o pădure de stejari care să hrănească porcii "șefului" n'ar putea crește înainte de-a ajunge el centenar, ceea ce se știe că-i urează toți supușii. Să examinăm puțin realitatea.

Suprafața agricolă a României este de un milion și două sute șapte zeci de mii de hectare,ceea ce reprezintă 53,3 la sută din suprafața actuală a țării, deci bine peste jumătate. Prin transformarea Deltei în teren agricol s'ar câștiga cel mult optzeci de mii de hectare, deci s'ar adăuga mai nimic. Dacă cele peste un milion și un sfert de hectare, nu pot sătura cetățenii socialiști ai republicei socialiste, din încă abia 80 de mii n'ar avea cetățenii socialiști nici ce să pună pe-o măsea. Această oroare este anunțată de toboșarii și trompeții mafiei roșii ca o "revoluție agricolă", adăugată probabil la cele culturale consumate de-a lungul anilor, și celei "democratice" mai recentă.

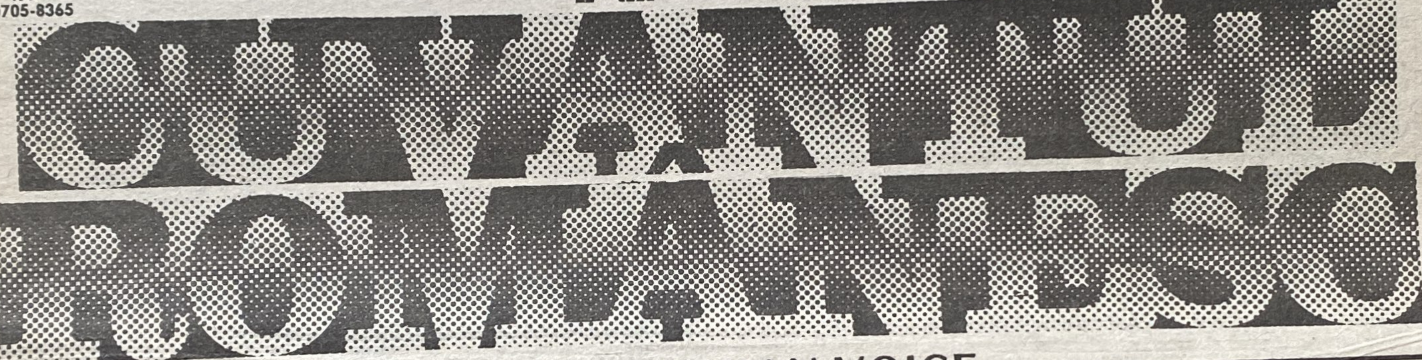
Dar dacă n'ar aduce practic nimic această nouă "revoluție", să vedem ce ar costa. In primul rând aceasta ar fi provocarea celei mai mari catastrofe ecologice din istoria Europei. Delta Dunării cu cei 5000 de Kilometri pătrați ai ei, este recunoscută drept CEL MAI MARE PARC NATURAL DIN EUROPA. A fi azi posesorul unui "cel mai mare" în această ordine, pe un continent așa de înghesuit cum este Europa, este unul dintre cele mai mari daruri ale soartei. Dar știm că specialitatea regimului actual din România este să distrugă tot ce-a dat soarta acestei țări și poporului ei. De aceea nu ne mirăm de intenție, dar ne întrebăm ce face la rândul lui UNESCO, al cărui rost este să apere natura și cultura de orice destrucție? Pentrucă în acest caz nu ar fi deloc o "intervenție în chestiunile interne", ci este vorba de un vast interes european și mondial.

Se vede că "Neica" al Românilor, este împins de undeva, pe dedesubt, să fie gelos pe Erostrat și Nero, și deci să se ambiționeze să-i întreacă, pentrucă pe față nu există nicio presiune în favoarea acestei distrugeri. In acest imens parc natural, la proporțiile României și ale Europei, trăesc 300 de specii de păsări, inclusiv pelicanul, și altele care nu mai există nicăeri în Europa, trăesc peste 60 de specii de pești de apă dulce, cu incursiuni ale nisetrilor care vine din partea mării, după cum și un număr de mamifere dispărute în Europa, precum civeta sau ursul spălător, între altele. De asemenea Delta Dunării este cea mai mare răscruce de drumuri din lume a păsărilor migratoare.

Permanenta crimă anti-om a "sovrom-revoluției" se extinde acuma și împotriva naturii. Orice babă care măcar știe să citească la gazetă, știe că mijloacele tehnice pentru o lucrare de aceste proporții, lipsesc în România, și nici nu le pune la dispoziție nimeni, fiind vorba de o destrucție îndreptată împotriva naturii întregii Europe. Așa că mizeria se va începe cu mijloacele de bogda prostii de care dispune R.S.R.-ul. Treaba nu se va face nici pe sfert, dar intervenția va fi totuși suficientă pentru distrugerea parcului natural, ceea ce nu s'ar mai putea repara nici cu cele mai mari mijloace tehnice. Cu aceasta comuniștii care au epuizat toate rezervele naturale ale României, vor lichida și ce mai rămăsese. Singura speranță este că orice-ar fi, regimul nu mai are atâția ani înainte. Răsturnarea politicei mondiale ne dă toată speranța. □

ISSN
0705-8365

Printed In Canada
Imprime au Canada

THE ROMANIAN VOICE
THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD
ANUL 8 Nr. 90 -OCTOMBRIE 1983- PUBLICAȚIE LUNARĂ DIRECTOR: GEORGE BĂLAȘU
CIRCULATIE IN AFARA CANADEI: AFRICA DE SUD, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANTA, ITALIA, MONACO, OLANDA, ROMANIA, YUGOSLAVIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, NOUA ZELANDA

SĂPTĂMÂNA NAȚIUNILOR CAPTIVE

Eugen BÂRSAN

In 1959, Președintele Eisenhower a pus poporului american o problemă de conștiință și anume: de a nu uita niciodată națiunile captive, înțelegând prin acestea națiunile de sub dominație comunistă. Iar pentru a menține o asemenea conștiință cât mai trează, Eisenhower a ținut să vină cu o lege prin care s'a stabilit, că în fiecare an a treia săptămână din luna Iulie va fi oficial respectată ca "Săptămâna națiunilor captive".

De atunci și până acum respectul acordat acestei "săptămâni" a depins de Președinții în funcțiune. Fără să ne mai oprim la ce au făcut ceilalți, ținem să facem cunoscut ce face Președintele actual. Reagan dă în chip clar un nou impuls conștiinței care n'are voie să uite țările sclavizate de comunism. Spiritul acestui impuls, a fost ceea ce a radiat pe prim plan la cea de a 25-a Aniversare a legii Eisenhower cu privire la "națiunile captive", la care s'a conjugat și a 40-a Aniversare a Blocului anti-comunist al națiunilor, deci un dublu eveniment care a avut loc la Washington, D.C., în ziua de 18 Iulie, ziua cea mai mare și festivă din programul "Săptămânii națiunilor captive".

Un compatriot de-al nostru care a luatparte la programul zilei festive, se exprimă: "A fost ceva măreț. Acolo s'a putut vedea, prin cele cuvântate de Vice-președintele Bush, de D-na Kirckpatrick (ambasadoarea USA la ONU), de Rich. Allen, de Generalul Singlaub, de Senatorul Denton, de Derwinski și alții, atât republicani cât și democrați, ce este America, sufletul ei, inima ei mare, credința ei, dacă uităm durerile fără seamăn legate de națiunile captive de azi, datorită unor oameni tot americani, dar din altă epocă. Cei care au vorbit pot fi asemănați cu oricare dintre noi, cei care mai credem fără limită într'o stea."

Continuare in pag.3

INTELECTUALII ȘI POLITICA

Radu BUDIȘTEANU

Dezbateri în presa franceză readuc în discuțiune slaba manifestare a intelectualilor în politică.

Dezbaterea e oțioasă.

Opinia publică a avut totdeauna sentimentul unei frustrații colective prin insuficienta participare a purtătorilor de diplome în politică; iar "intelectualii" și-au manifestat nemulțumirea față de situațiile neproeminente pe care li le-au oferit diversele organizații politice, având ei și sentimentul superiorității față de mulți dintre cei ce dețineau primele locuri.

Argumentele sunt aparent fondate. Numai aparent.

Ce se'nțelege prin "intelectual"?

In general, titularul unei diplome superioare. M'am înscris totdeauna în fals contra acestui mod de a vedea. Nu diploma conferă calitatea de intelectual. Diploma nu este decât atestatul material al unui ciclu de studii. Nu vreau să jignesc pe nimeni, dar capacitatea de a înțelege viața și oamenii (intelligo, intelectual), nu rezultă eo ipso dintr'o diplomă. Câți posesori de diplome nu sunt dezarmați în fața vieții și, dimpotrivă, câtă înțelepciune nu găsești la unchiașul ce-și fumează olimpian țigarea de el răsucită, pe prispă. Un sfat la acesta găsești.

Diploma este o formă socială, o prezumpție de capacitate, nu capacitatea însăși. Diploma nu garantează decât pretențiile, nu și valoarea intrinsecă a titularului. De aceea, oricât ar părea de paradoxal, ecuația diplomă - intelectual e falsă. Nu tot lemnul dă vioară.

Politica e o arenă destinată întâlnirii nu atât a purtătorilor de diplome, ci mai ales a elementelor de chibzuială și de acțiune în cadrul intereselor generale.

E bine să ai carte, dar mai bine să ai pricepere. N'are ce căuta în politică tocilarul, solitarul, îngâmfatul, înăcritul, molâul, obtuzul, chiar absolvent al mai multor facultăți.

Politica cere concepție, dar și aplicațiune pe teren. Plec la vânătoare cu un prepelicar, nu cu Grivei, chiar dacă a învățat să facă frumos.

Politica nu e tehnocrație. E "creația" gândului activ. Dublat de diplomă? Cu atât mai bine, dar nu indispensabil. Politica e mult mai complexă decât o tehnică livrescă. In politică prevalează luminile interioare.

Raporturile dintre politică și cel ce înțelege și realizează sunt necesare colectivității umane. Nu cele de pură formă "intelectuală". Acestea sunt nocive.

Prezența "intelectualilor" e slabă în politică? Fiindcă în politică sunt alte criterii decât cele care duc la obținerea unei diplome de "intelectual".

Posedând mai multe diplome universitare și câteva decenii de activitate politică (și de guvernare și de închisoare), vorbesc în cunoștință de cauză, cred.

Si mai e ceva:

Cu bile roșii (și o albă) poți să-ți iei un biet examen. In viața publică nu te validezi decât cu bile cu elogii.

Nu vedeți cât de puțini sunt adevărații conducători politici într'o țară? Dar la tot pasul "intelectuali".

Chiar și d.Ceaușescu, scuzați! □

***

In Europa cedată la Moscova și la Yalta barbariei comuniste, lucrurile s'au simplificat: nici confruntare de idei, nici activitate politică, nici conținut al diplomelor. Pingel-doctor e titlul suprem alături de codoi-academiciană, cum e, de ex., în Tara noastră, România.

Discuțiunile Occidentului aparțin altei galaxii. Spre aceasta am venit noi, spre înțelegerea mereu negăsită.

Ce blestem să nu mai ai țară niciunde ți-ai întoarce ochii!

....

* "codoi", în limbajul savant al augustei doamne exprimând formula CO_2, na!

editorial

APELUL COMUNIUNII ŞI SOLIDARITĂŢII

Apelul trimis Consiliului Ecumenic al Bisericilor (Iulie 24-August 10, la Vancouver-Canada), de către noua asociaţie întemeiată la Madrid: Comuniune şi Solidaritate, de către un grup de Români (Alexandru Gregorian, preşedinte, Pr. Alexandru Mircea, secretar şi asesorii: Vintilă Horia, Radu Enescu şi Aurel Rauţă) este un apel zguduitor pentru conştiinţele creştine, care încearcă să realizeze înfăptuirea unei ecumenicităţi a Bisericilor.

In acest apel se dezvăluiesc, încăodată, şi într'o formă inegalabilă, toate persecuţiile şi acţiunile comuniste împotriva creştinilor din România. Intr'o manieră concisă, dar substanţială, este prezentată situaţia fiecărei denominaţii creştine, fără excepţie, şi, se subliniază criza prin care trec aceste denominaţii din cauza teroarei organizate a regimului comunist.

Este oare posibilă o nouă rânduială ecumenică a creştinătăţii, atâta vreme cât consiliile ecumenice sunt indiferente la suferinţa şi teroarea care domnesc în ţările satelite ale Rusiei Sovietice? Această indiferenţă, oarecum diplomatică, este datorită şi faptului că reprezentanţi "oficiali" şi Bisericilor dirijate de guvernul comunist, participă la şedinţele acestor consilii. Aceşti reprezentanţi "oficiali" nu au nici curajul, nici autoritatea şi nici interesul să apere cauza celor ce sunt victimele abuzurilor comuniste, ale violenţelor guvernamentale şi ale nihilismului ateistic marxist.

Se poate atunci vorbi de eforturi pentru ecumenicitate?

Nu se poate, sub nici un fel de îngăduinţă. Si, acesta este punctul esenţial pe care-l subliniază Apelul celor din Spania. Mai mult, încă. Pentru cauza creştinătăţii româneşti, aproape toate confesiunile din România, au dat martiri, care au mărturisit, prin moartea lor, credinţa şi fidelitatea lor faţă de învăţătura evanghelică a lui Isus Hristos.

O ecumenicitate a Bisericilor creştine nu poate trece cu indiferenţă, nepăsare şi diplomaţie peste martirajul românesc, căci nu se poate vorbi atunci de ecumenicitate creştină, ci de nişte artificii de acorduri care nu vor putea fi valabile în viitor.

Ecumenicitatea (adică împreunarea organică şi firească a tuturor creştinilor) nu poate porni decât dela învăţătura creştină, dela ţăria spirituală a credincioşilor, deci dela cei ce au apărat-o şi o apără cu propria lor viaţă, cu propria lor jertfă, căci asta este măsura adevărată a credinţei.

Martirii creştinătăţii româneşti sunt martirii cei mai autentici ai adevăratei credinţe, ai adevăratei ecumenicităţi, ai dragostei pentru Isus Hristos.

Si Apelul celor ce au întreprins la Madrid "acţiunea pentru apărarea credinţei creştine în România", este un apel către adevăratele conştiinţe creştine, care vor trebui să revizuiască temeiurile acţiunilor pentru înfăptuirea unei ecumenicităţi. Fără această revizuire nu se vor putea face progrese, ci se va bate pe loc, steril şi inutil. Va fi o pierdere de timp şi energie.

Apelul a fost trimis Consiliului ecumenic, în originalul său spaniol, apoi într'o versiune engleză, a fost publicat în limba română şi în traducere franceză (parţială) de către Catacombes, revista luptătoare a lui Sergiu Grossu, dela Paris.

Noi sperăm că va avea rezultate pozitive şi va schimba ceva din atmosfera şi structura viitoare a Consiliului Ecumenic al Bisericilor. Până atunci, ne bucurăm de acţiunea celor din Spania, pe această linie şi înregistrăm o nouă treabă bună românească, în lume.

George BĂLAŞU

SCURT POMELNIC DUPĂ UN ASASINAT POLITIC

Adrian B. COSMA

După Afganistan, Sovietele au făcut un al doilea test criminal, în noaptea de 31 August spre 1 Septembrie 1983, când se împlineau 45 de ani dela începutul celui de-al doilea război mondial. De trei ani Sovietele pilonează populaţia lui, practicând genocidul cel mai cinic, fără să se constitue niciun tribunal internaţional de judecată. De aceea concluzia Sovieticilor este inevitabilă: "putem face orice înlăuntrul graniţelor garantate definitiv la Helsinki 1975". Dar la sfârşitul lui August 1983, la câteva zile înainte de reluarea discuţiilor în legătură cu rachetele SS 20 şi Pershing, probabil că mai era nevoie de încă un test, ca să se sondeze încă odată ruina sensibilităţii foştilor aliaţi Occidentali.

Distrugerea în zbor a unui avion de pasageri civili, în drum spre Seul, venind dela Washington, efectuată în timp de pace şi într'o zonă de pace nu de tensiune războinică, ar fi un "casus belli", aşa cum scrie la carte. Bine, s'ar spune, arma atomică a desfiinţat orice casus belli, nimeni nu mai poate să-şi ia răspunderea unei atitudini războinice. Aşa să fie?

Când Franţa a declarat Germaniei război ca să "salveze" Polonia, Germania dispunea atunci de cele mai distrugătoare arme ale vremii. Deci guvernele care au declarat război Germaniei atunci, puneau la socoteală cele mai grele sacrificii. Acum însă nu mai sunt în joc aceleaşi interese, aşa că practic Sovietele pot să-şi facă oricât de cap, cu singura condiţie să nu treacă graniţele asigurate ultima oară la Helsinki 1975.

Au fost naivi, sau foarte neinformaţi, aceia care au crezut că foştii aliaţi Occidentali au făcut război contra fostului "Pactul Tripartit", din motive de "umanitarism" şi de "idealuri democratice de libertate". Nici vorbă de aşa ceva. Aliaţii Occidentali au făcut atunci război ca să zdrobească nişte potenţialuri de expansiune industrială imense, care ameninţau să concureze economic marile puteri coloniale de atunci, şi chiar America.

Această extraordinară forţă potenţială de expansiune economică au doveditो ţările fostului "Pact Tripartit" după ce au fost învinse militar, şi au suferit enorme pierderi. O Germanie împărţită în două Germanii, o Italie secătuită şi căreia i s'a luat sursa de petrol din Libia, pe care ea o descoperise, o Japonie redusă la un furnicar pe o insulă mai mare şi câteva mai mici, alcătuiesc azi aproape jumătate din potenţialul industrial al lumii libere. Fără un al doilea război mondial, ar fi fost un colos invincibil pe plan economic. In schimb Rusia Sovietică nu reprezenta nici nu reprezintă nici pe departe o forţă economică ameninţătoare pe plan mondial. Si de aceea din punctul de vedere al celor cărora le datorăm enorma lăţire sovietică în spaţiu, Imperiul comunist nu reprezintă nicio primejdie de război esenţial, adică de război economic, aşa că Sovietele sunt considerate o putere pacifică de cea mai mare stabilitate în pacifismul ei, pentrucă nu are cum să atace economic în vreun fel.

De aceea se rămâne la ceea ce a spus în 1956, Ministrul de atunci al Departamentului de Stat: "Pentru Ungaria nu îşi dă viaţa niciun soldat american". Nu sunt vorbe inventate ci au circulat în toată presa atunci, spre liniştirea lui Andropov care trăgea sforile la Budapesta. Si vorba a fost respectată, ba chiar preluată în alţi termeni de de Gaulle în 1968, când el a numit invazia sovietică din Cehoslovacia "un simplu accident de parcurs". "Parcursul" era drumul "destinderii". Dacă Sovietele nu ameninţau în 1956 cu o expansiune economică, nici în 1983 nu ameninţă economic, cum am spune, nici cât negru sub unghie. Aşa că în acest moment, la o zi după crimă, în virtutea trecutului apropiat, suntem obligaţi să credem că pentru cei asasinaţi de Migurile sovietice în noaptea spre 1 Septembrie 1983, la 45 de ani dela începerea celui de-al doilea război mondial, nu va fi dispus nimeni în acest mare Occident, nici măcar să se rupă cumva un nasture dela uniforma vreunui recrut. Aşa că, până la urmă, fie cei 269 de asasinaţi acum, de sufletul taţilor care ne-au asigurat pacea de azi, în vederea unui genocid planetar. Rugăm pe Dumnezeu să nu fim profeţi. ☐

CĂTRE REDACŢIE

* AUSTRALIA - Cum poate fi descris un act de ucidere a unor bărbaţi, femei şi copii, în total 269 de suflete nevinovate decât aşa cum s'a exprimat şi D-nul Bob Hawke, Prim Ministru Australian: un act de barbarism.

Pe noi cei din lumea liberă, bestialitatea actului rusesc nu ar trebui să ne mire deloc, îi ştim cu toţii pe ucigaşii barbari. Câte sute de mii de oameni nevinovaţi nu au murit exterminaţi, deportaţi la munci forţate, împuşcaţi, otrăviţi şi Dumnezeu mai ştie cum, aşa că ce mai contează încă 269 de persoane, doar o picătură în mare.

Fiecare dintre noi are o parte de vină, precum şi toată lumea liberă luată la un loc. Vina noastră constă în indiferenţă. Odată ce ne-am aranjat cu casa, maşina şi avem de toate, restul nu mai contează. In cel mai fericit caz, ajutăm cu un oftat. Uneori zelul ne cuprinde şi ca să arătăm celor dragi rămaşi în ţară - rude sau prieteni - trimitem pachete, $, DM, FF, etc. Puţini îşi dau seama că de fapt îşi ajută duşmanii şi prea puţin rudele sau prietenii. Adesea se aud voci din ţară: "Nu mai trimite că nu se merită, plătesc prea multă vamă sau îmi schimbă pe prea puţini lei cu care nu am ce cumpăra". Dela magazinele pe valută, povestea este similară: jupuială pe două direcţii - şi cei ce primesc şi cei ce trimit. Adevărul este că adevăratul ajutor îl primesc duşmanii poporului şi duşmanii noştri. Sumele de valută (ei o numesc capitalistă, parazitară şi muribundă) colectate dela cei naivi sunt cheltuite pentru spionaj şi furturi de tehnologie avansată din vest în scopuri militare care mai devreme sau mai târziu se va dovedi împotriva celor ce-i ajută.

Vina ţărilor în care trăim e oarecum similară. Cu un animal sălbatic sau ucigaş nu poţi fi un gentleman. Libertatea excesivă are un efect destructiv, mulţi foarte mulţi nu o înţeleg sau o înţeleg greşit. Unitatea relativă se datoreşte libertăţii excesive dar mai mult lipsei de maturitate politică a guvernelor noastre care se traduce în cuvinte măreţe şi acţiuni mititele, în indecizia, stângăcia şi uneori chiar în încercarea de "justificare" a unor acte barbare ca în cazul uciderii de pasageri complect nevinovaţi din avionul sud-corean.

Să ne trezim din hibernare, să ne unim şi să vedem numai ţelul comun care ne uneşte. Suntem parte din opinia lumii libere şi avem o cauză comună de luptă: asuprirea fraţilor disperaţi din ţară şi barbarismul aşa zisului "comunism".

UN GRUP DE ROMANI DIN AUSTRALIA

* TRAISKIRCHEN, AUSTRIA. Sunt de două luni în Austria şi am profitat de îndemnul dumneavoastră de a participa la viaţa exilului românesc pentru a vă scrie; scrisoarea mea aş vrea să fie un îndemn, un stimulent pentru unirea tuturor Românilor din lumea liberă care au ca ideal reîntregirea ţării şi victoria definitivă asupra comunismului.

Am citit în aceste două luni multe articole din "Cuvântul Românesc" şi am numai cuvinte de laudă pentru ceea ce scrieţi, pentru lupta pe care o duceţi cu timpul pentru a păstra vie flacăra spiritului românesc. Articolul d-lui Eugen Popescu "Cu faţa spre viitor" apărut în numărul din luna Iulie al ziarului m'a determinat să vă scriu această scrisoare.

Din publicaţia dumneavoastră înţeleg că majoritatea celor ce participă la viaţa spirituală a exilului reprezintă generaţia interbelică. Guvernul comunist dela Bucureşti şi cei care se hrănesc cu firimiturile ce cad dela masa lor, profită de acest fapt şi găsesc mijloace să vă ponegrească.

Dumneavoastră aici în occident neglijaţi faptul că există o generaţie tânără în exil, o generaţie născută sub regim comunist, tineri care părăsesc România scârbiţi de ideologia comunistă şi cărora, veniţi aici în occident li se spune: "De ce aţi plecat, nu aveţi suficiente motive politice". Nu credeţi că a venit timpul să vă interesaţi mai mult ce se întâmplă cu tânărul venit în occident, nu credeţi că pentru a construi ceva trebue să vă bazaţi pe elementele tinere care vin în occident sătui de propaganda comunistă şi cu dorinţa de a participa printr'o formă sau alta la lupta anticomunistă, la combaterea comunismului în lume.

Atâta timp cât exilul românesc nu va fi unit în jurul unui nucleu, atâta timp cât nu va fi o organizaţie serioasă, recunoscută de toate ţările anti-comuniste, care să se bazeze pe soldaţi tineri nu vom fi niciodată în stare să facem ceva pozitiv.

Noi cei crescuţi în timpul regimului comunist cunoaştem toate formele de combatere a propagandei comuniste aşa că venim în întâmpinarea voastră cu armele inamicului comun, fiţi de acord să vă sprijiniţi pe noi şi împreună vom face o Românie nouă aşa cum o visăm cu toţii.

UN TANAR NOU VENIT

CĂTRE CITITOR

SPRE CUNOSTINŢĂ: Ţinem să facem cunoscut că -REDACŢIA ACESTUI ZIAR- nu împărtăşeşte totdeauna ideile şi punctele de vedere ale colaboratorilor din articolele semnate.

Insemnări pe margine de drum:

VINA CELORLALȚI

Nicolae PETRA

Se pare că restul omenirii, toți ceilalți în afară de noi, există numai pentruca unul să aibe pe cine acuza de toate mizeriile ce vin asupra lui.

Cu cât cineva e mai aproape de unul, cu atât mai mult e acuzat de vinovăție pentru tot ce se întâmplă insului ce caută vinovatul.

Aceasta, fiindcă fiecare crede cu multă siguranță că el este centrul lumii și al universului și că toți ceilalți trăiesc numai ca să-l servească pe el. De aici ușurința cu care omul pune vina pe ceilalți și niciodată pe el însuși.

In realitate, adevărata fericire nu se poate așeza în om decât în momentul când ajunge să vadă că tot răul ce i se întâmplă, toate necazurile ce vin asupra lui, purced dela el și că singurul care poate fi cu drept acuzat de vinovăție, este el însuși.

Când omul recunoaște că pricina necazurilor pornește dela el însuși, în primul rând caută să explice cauzele care au dus la greșeală ca să nu o mai repete. In același timp, fiindcă explicația e începutul scuzii și a iertării omul poate ajunge să învețe să înțeleagă și să ierte, nu atât pe el însuși cât mai ales pe aproapele său.

Acest drum al înțelegerii și iertării nu e deloc ușor. De câte ori nu ai acuzat pe un prieten sau tovarăș de toate relele ce s'au abătut asupra ta, când tu însuți, știai prea bine, că nu trebuia să cauți tovarăș, decât poate la drum. Dar punând vina pe tovarăș pentru cele întâmplate, de fapt nu cauți decât un pretext pentru a-i face rău, de a vorbi despre el ca de un păcătos, de a te bucura văzând în necaz pe altul.

Chiar când de fapt, tovarășul tău te-a înșelat, asta s'a întâmplat pentrucă tu l-ai lăsat s'o facă, nu te-ai apărat căci ți-a plăcut să te poți plânge că ești victimă nevinovată a unui păcătos, când de fapt tu ești cel ce l-ai lăsat să cadă în greșeală.

Mai mult, prea des, faptarea a celuilalt vine din pricini pe care el însuși nu le poate controla și obligația ta este de a căuta să-l ajuți să iasă din greșeală, nu să cauți moartea păcătosului.

Dar omul, se pare că mai ales caută motive de supărare, de a putea spune că aproapele lui e nevrednic și că obligația lui e să-l pedepsească sau cel puțin să-l bârfească. Omul nu se simte bine dacă nu poate să argumenteze lui însuși și să arate celorlalți că sunt atâția nevrednici în lume și prin urmare, el, aproape singur e drept și cinstit.

In însăși lumea noastră mică a exilului, în prea puținele publicații care mai apar, se găsesc mai ales vorbe de ocară pentru ceilalți, pagini scrise fără de semnătură ori cu nume false, toate pentru a batjocori și arunca noroi.

Nu e nimic nou, așa au fost lucrurile din totdeauna. Omul e cel mai mare dușman al omului și toate visurile celor ce au căutat o lume mai bună, s'au risipit în această iremediabilă pasiune de a bârfi, de a pune vina pe celălalt.

Am crede că în situația gravă a țării, în lumea asta românească liberă care singură poate ajuta ceva, am putea să uităm pretextele de ură și batjocură și dacă nu putem vorbi de bine cel puțin să tăcem. Dar se pare că nu e cu putință.

Dar trebue făcut ceva. Oricât de păcătos, cu adevărat cineva, are ceva bun, ceva de preț în el de unde poate să nască și să crească ceea ce noi strigăm că îi lipsește. E destul ca în loc de o vorbă rea, să spunem una bună.

Trebue înțeles că nu ne putem permite luxul de a ne batjocori unii pe alții, de a risipi prea puținul ce are țara ca rezervă pentru ziua de mâine. Să ne mușcăm limba când ni se naște dorința de a batjocori, să ne ridicăm ochii spre cer, să spunem o rugăciune și mai ales să căutăm să vedem nenorocirile prin care trece neamul și că drumul spre mai bine merge nu prin ură cin prin dragoste între prea puținii care mai pot face ceva. □

SĂPTĂMÂNA NAȚIUNILOR CAPTIVE

Urmare din pag. 1

Spiritul care s'a ridicat din inima și cuvintele dela "Săptămâna națiunilor captive", din Washington, vine ca o adiere plăcută în complexul unei situații care are o înfățișare rea. In timp ce se vorbește atât de mult și atât de tendențios de drepturile omului, despre drepturile și libertatea națiunilor nu prea auzim a se vorbi. Deși sub ochii timpului nostru, se desfășoară dramele cutremurătoare ale mai multor națiuni, între care și România.

Desigur că aceste națiuni, sclavizate de Rusia prin forță și sistemul comunist, văd în mesajele pline de sens și de frumusețe dela Săptămâna națiunilor captive și un indirect semn de căință pentru drama dela Yalta. Semnul acesta are temei. Căci ce altceva ar putea însemna, a te gândi în programe de șapte zile la țările captive sau scalvizate?!

Au fost zile când politica de "coexistență" și de "destindere", a creat un val de tăcere și uitare cu privire la cei predați comunismului. O tăcere și o uitare ca efecte ale prejudecății, că nu trebue iritată Rusia Sovietică și nici nrepușii ei din țările captive, cu lucruri care displac. In chipul acesta despre cei ce au fost sacrificați la Yalta nici nu s'a mai putut vorbi. Un lucru fără îndoială îngrozitor ,produs de eroziunea operată asupra lumii politice din Vest, de către propaganda văzută sau nevăzută a comunismului și agenților lui, dedicați cu pasiune în slujba operei nefaste de convertire a lumii civilizate la o mentalitate de acceptare a sclavajului. Ultimul țel al mașinațiilor comuniste sta în acceptarea existenței popoarelor captive și scalvizate ca ceva normal.

Trista stare de captivitate a acestor popoare, care își duc viața sub cnutul autocratic și roșu al șefilor lor, trebue să aibă un sfârșit. Ele nu pot fi ținute în lanțurile ruso-comuniste. Si e clar, că la eliberarea dorită nu se poate ajunge decât cu măsuri hotărîte și tari.

E adevărat sub raport militar, Occidentul a fost permanent preocupat de situația de după cel de al doilea război mondial. NATO este o puternică dovadă în această privință. Frontul politic a fost însă detestabil. Si chiar dacă și acum privim la acest front cu nota de rezervă impusă de cele văzute, nu putem trece cu vederea ce s'a vorbit și cum s'a vorbit la 18 Iulie în Washington, ziua oficialilor americani în cadrul programului "Săptămâna națiunilor captive". Ce s'a vorbit acolo, trebue luat ca o plăcută confirmare a unui reviriment pe care-l vedem de câtva timp pe frontul politic. Precum se vede, cu începutul decadei '80, s'a schimbat ceva în raporturile dintre Occident și lumea comunistă. Dela amabilități și cultivări de prietenie, s'a ajuns la o situație de relativă confruntare cu Rusia și sateliții ei.

"Săptămâna națiunilor captive" programată în America, este un foarte bun instrument sau mijloc de întărire a moralului în Occident și de sprijin a cauzei de eliberare a națiunilor captive. Rămâne însă de dorit ca declarațiile politice din cadrul ei, să devină în chip practic ghidul efectiv al frontului politic Occidental față de Rusia Sovietică.

Eugen BÂRSAN

PAX CEAUȘESCU, ECONOMICUM-FALITUS!

Conducătorul RSR-ului poate fi acuzat de multe, dar nimeni nu poate să-l acuze că nu visează. El visează ziua și noaptea, mai mult ziua decât noaptea. El visează pe șapte octave și 360 de meridiane.

Si cum într'un regim comunist visurile conducătorului devin dogme, să ne oprim la scribii de pe marginea patului care iau note stenografice ca să nu piardă vreo virgulă din înțelepciune.

In săptămânalul "Lumea" din 18 Aug. ac. citim:

"Este meritul istoric al tovarășului Nicolae Ceaușescu de a fi elaborat conceptul românesc al noii ordini economice internaționale...precum și mijloacele practice pentru realizarea ei în viață".

Un merit "istoric" pentru organizarea "ordinii economice internaționale"..

Mai modest nici nu se poate.

Planul are "10 porunci" și propune să se ajungă"... prin negocieri, la soluții corespunzătoare, menite să ducă la depășirea autentică a gravelor distorsiuni economico-financiare actuale..." pentru "...salvgardarea păcii mondiale..."

Până acum conducătorul se ocupa cu rezolvarea "prin negocieri" a conflictelor dintre țări, dar de când cu Afganistanul și-a îndreptat busola către problemele economice.

Soluția trage spuza pe turta noilor purtători de cravată care nu-s capabili să administreze buzunarele bugetului.

--"Convenirea unor programe de sprijinire a țărilor în curs de dezvoltare:!!"

--"Asigurarea unui transfer de tehnologii moderne, în condiții avantajoase, către aceste țări ". (Despre "transferul" libertăților umane nu se pomenește, N.R.).

--"Sporirea substanțială, cu circa 60 miliarde dolari în următorii 3-4 ani, a fondurilor alocate pentru sprijinirea țărilor respective".

--"Reducerea și stabilizarea dobânzilor la niveluri rezonabile (nu mai mult de 5%..) și asigurarea accesului acestor țări, în condiții preferențiale, la creditele internaționale".

Si, ca ultimă gândire ce trebue scrisă de-a lungul zidului chiezesc:

"Soluționarea problemei datoriei externe a țărilor respective prin anularea datoriilor țărilor cel mai puțin dezvoltate, prin reducerea și reeșalonarea pe termen a datoriilor celorlalte țări în curs de dezvoltare."

Nodul Gordian, tăiat cu secera de economistul de pe Dâmbovița, rezolvă problemele economice internaționale în "..conceptul românesc..." contemporan:

Datoriile vechi să nu le plătești, iar pe cele noi să le lași să se învecheascâ...(Eșalonare! N.R.).

Stroe MOLDOVEANU

TRIVIALIZAREA LUI BĂLCESCU

Emil DUMITRACHE

Sub regimul comunist istoria noastră a fost rescrisă și reinterpretată într'un cuvânt falsificată pentruca aceasta să cadreze cu teoriile zise științifice ale marxismului, tocmai fiindcă aceste teorii nu sunt susținute de fapte așa cum s'au petrecut ele în realitate. Pe de altă parte, în cadrul acestei spălări a istoriei s'a căutat cu tot dinadinsul să se dea impresia că ideile comuniste au "rădăcini adânci în istoria noastră", ceea ce este fals, dar partidul simte permanent nevoia de a se prezenta ca reprezentant legitim, tocmai fiindcă știe că nu este. El știe că întreaga istorie nu poate fi băgată sub pământ și de aceea o falsifică.

Un mucalit anonim a descris întreg acest proces de falsificare astfel: Intrebare: Stiați ce caută Acad. Daicoviciu prin noile săpături la Sarmisegetuza? Răspuns: Carnetul de partid al lui Decebal.

Totul în istoria noastră a fost falsificat și trivializat înlăturându-se orice urmă de epic și eroic, să nu cumva să fie spre pildă noilor generații, în timp ce prin contrast, vârfurile sistemului de oprimare numit partidul comunist sunt ridicate în slăvile cerului, au toate calitățile și nici-un defect (cât sunt în viață).

Marele patriot Bălcescu a avut firește aceeași soartă. Atunci când propaganda partidului are nevoie, Bălcescu este "marele patriot și revoluționar", s'a dat numele său la școli, străzi și satului natal, ba chipul său a mai fost imprimat și pe bancnotele de o sută de lei, ca și cum banii i-ar fi fost visul. Si de aici începe trivializarea si perversiunea. In mod arbitrar si speculativ, el împreună cu preotul Radu Sapcă și Ana Ipătescu sunt separați de grupul revoluționarilor dela 1848, ei fiind patrioții, ceilalți "reprezentanții clasei burgheze exploatatoare." Dacă printr'o minune Bălcescu ar fi trăit până în 1948, și cu părul albit și buzele tremurânde ar fi avut îndrăzneala să mai cânte "Deșteaptă-te Române", i s'ar fi rupt și lui oasele cu ciomagul și ar fi fost băgat "la zdup", "contrarevoluționarul".

In cartea scrisă, în mod evident la ordin, de către Camil Petrescu și intitulată "Un om între oameni", precum și în piesa de teatru "Bălcescu", de același autor, Bălcescu prea adesea este descris cam ca un fel de activist politic comunist de prin anii 45-50, ca un doftanist, sau i se pun în gură cuvinte ca la o ședință de partid, chiar și atunci când replicile reproduc citate din scrierile sale dar scoase din context și deci folosite arbitrar.

O sută de ani mai târziu dela data începerii revoluției dela 1848, care își propunea eliberarea națională și reformarea patriei, la 11 Iunie 1948, slugile Moscovei au decis să înfăptuiască actul de naționalizare a bunurilor ca un gest de lichidare a ceea ce comuniștii numesc "obiectivul politic fundamental al revoluției dela 1848, regimul burghez".

Un obscur profesor la Universitatea comunistă din Cluj, Mircea Zaciu, în cartea "Colaje" vorbește despre Bălcescu astfel: "Un suferind al neputinței, nu un Prometeu calm. Dacă revoluția dela '48 ar fi fost victorioasă, ea și-ar fi avut în Bălcescu un Napoleon dunărean. Fiul pitarului s'ar fi proclamat într'o zi Domn. Ca o răscumpărare a singurătății. Cuza știa, el a știut că lua tronul celui mort la Palermo, de aceea a pus să i se caute osemintele, să fie înhumate într'o mânăstire, acasă, cu cinstea cuvenită unui principe, dar și cu ispita de a căpăta certitudinea că celălalt, cel hărăzit, doarme somn de veci în loc sfințit, în loc știut. Pierdut în groapa comună, în împrejurări nelămurite, neidentificate, dispărut așadar și nicidecum îngropat după datină, umbra Bălcescului da târcoale poate, ca toți pribegii acestei istorii, ca Rareș, Heraclit Despotul, Cercel, Cantemir și atâția alții. In dispozițiile date de Cuza pentru identificarea osemintelor lui Bălcescu văd o semnificație Shakespeareană".

Un alt trepăduș al regimului, Adrian Păunescu, îi ține isonul lui Zaciu într'un articol în Flacăra: "Gândul acesta al criticului Zaciu, este cu atât mai tulburător cu cât -așa cum cartea o dovedește- el nu este o intuiție singulară ci expresia unui mod de a gândi istoria. (Modul comunist, precizăm noi). O astfel de înțelegere adâncă, nuanțată, poate folosi și unei dramaturgii istorice naționale care-în loc să ni-i prezinte pe domnitorii noștri ca pe niște buzdugane unidimensionale- ar putea găsi fiorul shakespearean, adânc de dincolo de tronuri".

Iată cum se falsifică istoria și cum continuu se incită la falsificarea ei.

Modul în care au fost îngropați Lenin, Stalin, Mao, Dej și modul în care ei i-au îngropat pe alții ne dă un fior într'adevăr, dar nu shakespearean. □

EXILUL ŞI MENIREA SA

Partea I-a

Ion VARLAM

Era cu totul firesc ca deosebita importanță numerică pe care a luat-o exilul românesc, să provoace o "criză de creștere" în rândul membrilor săi. Alcătuirea sa nu mai este aceeași ca în primii ani după instaurarea comunismului în țară. Toate acestea contribuie la problemele ridicate de necesitatea reorganizării politice a exilului, și diversele încercări întreprinse în acest sens reflectă răsunetul acestor preocupări. Această stare de fapte ne incită să facem un bilanț: după ce vom trece în revistă istoria actualului exil ne vom strădui să analizăm - la lumina realităților prezente - principiile care condiționează exercitarea rolului politic pe care Românii liberi au posibilitatea și datoria să-l joace.

...

Exilul în sine nu este decât un ansamblu disparat de Români expatriați pentru motive diverse. Luat ca atare el nu ne interesează. Ceea ce ne preocupă, este rostul pe care i-l dau exilului rapoartele sale organice cu neamul și cu țara. Prin urmare, nu va fi vorba, aici, de substanța sa umană - ci de însușirea sa de expresie a națiunii române.

O bună înțelegere a problemelor actuale ale exilului - de soluționarea cărora depinde îndeplinirea misiunii implicit încredințate de către cei rămași, dincolo de Cortina de Fier - este favorizată de istoricul pe care -l facem mai jos, mai cu seamă destinat generațiilor tinere.

...

Faptul generator al actualului exil este impunerea unui guvern de obediență sovietică, la 6 Martie 1945, eveniment ce a avut drept corolar constituirea unui pol de rezistență națională în jurul unui nucleu alcătuit din oameni politici și diplomați aflați în străinătate.

Treptata scoatere în afara legii a partidelor de opoziție și desființarea formelor juridice care prelungiseră până la 30 Decembrie 1947 existența Statului Român de drept, a dus la înființarea Comitetului Național Român.

Deși constituția repusă în vigoare la 23 August 1944, și acordurile dela Yalta făceau din guvernul Petru Groza un guvern ilegitim, acesta a fost recunoscut, la Potsdam, în Iulie 1945, de către Angloamericani care au făcut presiuni asupra regelui spre a-l recunoaște la rându-i cu titlu provizoriu, până ce alegerile, fixate pentru Noembrie 1946, vor îngădui formarea unui guvern conform voinței poporului. Măsurile luate împotriva partidelor de opoziție atât înainte cât și după această farsă electorală au statornicit caracterul ilegitim al guvernului Groza. Orânduirea "de facto" impusă de A. I. Vâșinski în Martie 1945 a păstrat însă aparențele legalității respectând cadrul instituțional și procedural al Constituției din 1923 până la abdicarea silită a regelui.

Format după negocieri destul de anevoioase la începutul lui 1949, Comitetul Național Român regrupa, în mod statutar, pe purtătorii de cuvânt ai celor două mari partide -cel Liberal și cel Național-țărănesc- și pe cei ai neînsemnatului partid Social-democrat. Legitimitatea acestui organism decurgea în mod explicit din faptul că reprezenta în mod incontestabil cvasitotalitatea opiniei publice din țară și covârșitoarea majoritate a corpului electoral -ambele împiedicate de-a se exprima de către regimul de tip sovietic dela București. Recunoașterea Comitetului Național de către rege -garantul ordinei de drept și reprezentantul suveranității Statului- a întărit această legitimitate conferind acestui organism o reprezentativitate exclusivă, adică de rang național. Toate acestea, precum și faptul că încarna năzuințele primordiale ale neamului : eliberarea de sub jugul sovietic și restaurarea unor instituții politice conforme voinței Românilor - au determinat obținerea sprijinului acordat de către guvernele occidentale. Acest sprijin, în contextul războiului rece, putea fi asemuit celui pe care-l primise cu câțiva ani mai înainte Comitetul Național al Generalului de Gaulle.

Fară a pune în mod formal capăt activităților sale, Comitetul Național a dispărut în cursul anilor '70, victimă a circumstanțelor, devenind o ficțiune juridică cu totul incapabilă de-a se mai manifesta. Această dispariție se datorește unei întregi serii de motive dintre care reținem pe cele mai de seamă:

1) adoptarea principiului "Coexistenței Pașnice" de către puterile occidentale care, făcându-și iluzia că aceasta este o alternativă preferabilă războiului rece, s'au lăsat ademenite de falsa bonomie a lui Hrușciov;

- strângerea relațiilor cu statele blocului sovietic și admiterea acestora la Națiunile Unite a avut ca urmare slăbirea treptată a rapoartelor cu organele politice ale exilurilor din țările satelite și renunțarea la sprijinul acordat acestora de către guvernele democrațiilor apusene;

- actualmente, în plină "destindere" niciun stat occidental nu mai întreține relații cu organizații de rezistență din țările satelite, iar Adunarea Națiunilor Captive (ANEC) dăinuiește numai datorită cercurilor de obârșie est-europeană din preajma capitolului dela Washington. on.

2) simpla trecere a anilor care, pe rând, i-a răpit dintre muritori pe promotorii Comitetului Național - ai căror urmași și colaboratori s'au dovedit incapabili de-a asigura continuitatea acestui organism;

- consecința directă a disputelor și a incidentelor penibile ce-au întovărășit acest eșec a fost refuzul regelui de-a menține relații cu personalitățile politice ale exilului.

3) evoluția alcătuirii sociologice a exilului care cuprinde astăzi o majoritate de Români aparținând unor generații tinere, ale căror motivări și experiențe politice diferă de cele ale premergătorilor lor;

- slabul nivel de conștientizare politică a celor sub 50 de ani;

- dispariția rolului de mobilizatori ai vieții politice pe care-l jucau partidele care, astăzi, și-au pierdut însemnătatea atât pe planul răsunetului ideilor pe care le propovăduiesc cât și la nivelul capacității de-a-și reîmprospăta cadrele;

- apariția unor însemante categorii de noi refugiați, ambele având un efect negativ asupra componenței exilului;

- Disidenții, puțini dar cu "greutate";

- refugiații economici și gonitorii după procopseli, care alcătuiesc grosul valului de emigranți de mai bine de 10 ani.

Constatând această stare de fapte și doritori de-a crea un organism care să ducă mai departe lupta începută de către Comitetul Național Român, un grup de persoane aparținând partidelor ne-marxiste din România, în frunte cu domnul Nicolae Penescu, au încercat să dea un nou elan rezistenței românești înființând Consiliul Național Român. In mod concurent, alte persoane au încercat să redea exilului o expresie politică; printre aceștia se numără și propovăduitorii "congresului" - dintre care unul voise încă din anii '50 să formeze un organism menit să rivalizeze cu Comitetul Național.

Dornic să favorizeze noi inițiative și hotărît să încurajeze asocierea generațiilor mai tinere la răspunderile politice, regele a ieșit din rezerva pe care și-o impusese, pentru a recunoaște caracterul reprezentativ al Consiliului Național. Autorii celorlalte tentative au căutat, la rându-le, să obțină acoperirea juridică pe care aprobarea regală ar fi putut-o conferi inițiativei lor.

Dificultățile întâmpinate de Consiliul Național, ca și problemele de care se lovesc celelalte încercări de "reînvierepolitică" a exilului, sunt de ordin practic - pe de o parte, și de ordin teoretic, pe de alta.

Pe planul practic:

(A) preponderența unor persoane prea marcate de trecut pentru a face față realităților actuale - ce are drept consecință expectativa tineretului care se ferește să-și investească entuziasmul și dinamismul în acțiuni sterile, așteptând rezultate concrete pentru a se angaja politicește.

(B) prezența unor tendințe politice incapabile de-a trece peste rivalitățile ce le-au opus în trecut și atașate unor principii greu conciliabile: obiceiurile democratice sunt greu acceptate de către revoluționarii de ieri; aceste tendințe, deci sociologic ne-reprezentative, se manifestă zgomotos sperîind masa celor de-al căror sprijin este nevoie;

(C) deosebita mediocritate a actualului "personal politic" românesc a cărui pregătire este slabă, a cărui experiență este de nivel provincial sau subaltern și ale cărui moravuri sunt ilustrate fie prin sindromul paranoic al "șefomaniei", fie prin incompatibilități de caracter ce dau naștere la polemici și atacuri personale.

Cele de mai sus explică incompetența și ineficacitatea care au pus stavilă funcționării și dezvoltării unor organisme sau inițiative bazate pe intenții absolut valabile și cu totul lăudabile.

Cheia problemelor întâmpinate de cei ce vor să doteze exilul cu instanțe politice este însă de ordin teoretic:

(1) Exilul nu-și poate afirma caracterul de expresie a voinței naționale fără a explicita principiile pe care se bazează legitimitatea instanțelor de care depinde rolul politic ce este chemat să joace;

(2) Perspectivele acestor instanțe depind de enunțarea unei doctrine coerente - precum și de elaborarea unei strategii realiste.

Acestea sunt cu atât mai adevărate cu cât, pentru moment, singurele mijloace de care exilul dispune sunt discursul și argumentele, cele necesare trecerii la o acțiune plasată într'o ipotetică fază ulterioară rămânând a fi dobândite cu vremea.

De examinarea acestor principii ne vom ocupa în partea a doua a acestui bilanț. □

CRIMĂ PREMEDITATĂ A GUVERNULUI ROMÂN

-Copii obligați să muncească în mediu cancerigen-

Ion A. ION

Crimele guvernului român la adresa umanității nu mai cunosc limite. Nici distrugerea spirituală, nici înfometarea populației nu pare să satisfacă instinctele sanguine ale Partidului Comunist Român. S'a trecut la crima directă, prin expunerea intenționată la cancer a elevilor. E cunoscut și arhicunoscut că azbestul crează cancer. In Statele Unite și Canada acoperișurile caselor care conțineau azbest au fost demolate și înlocuite cu alte materiale. Simplu fapt, că ar putea sta câteva ore sub un acoperiș conținând azbest, a fost considerat un risc potențial de îmbolnăvire de cancer al cetățenilor.

Ce se întâmplă atunci cu acei copii, care INTENTIONAT vor fi puși să facă "muncă voluntară", nu sub un acoperiș conținând azbest, ci tocmai într'o mină de azbest deschisă la Călimănești?

Ochiul Securității din țară, citind articolul, ar putea să ne acuze că agităm spiritele pentru a compromite "munca voluntară". Nu, tov.-ilor măcelari, nu munca așa zisă "voluntară" e ținta articolului nostru, ci crima la adresa copiilor. Nu vă ajunge că-i înfometați, nu vă ajunge că le furați locurile la Facultate să le dați străinilor, nu vă ajunge că le otrăviți sufletul lor pur și sfânt cu bale de venin ateistic, nu vă ajunge că le puneți părinții în pușcării? Acum atentați la viața lor.

Fără să le spuneți (deși ministerul Sănătății o știe foarte bine) îi aruncați într'o mină de azbest ca să fiți siguri că se vor îmbolnăvi de cancer, COPIII, VIITORII BOLNAVI DE CANCER, VIITORII MORTI DIN CAUZA CANCERULUI, din "grija părintească și înțeleapta îndrumare" a Partidului Comunist Român. Ministerul Sănătății participă la această monstruoasă crimă prin "tăcerea" lui. In orice dicționar al limbii române, chiar în cele publicate în "Republica Populară Romînă" găsești după "azbest" cuvântul "azbectoză".

De ce nu-l trimite tov. Ceausescu pe Nicu, prea iubita-i odraslă, să muncească măcar o zi în mina de azbest dela Călimănești? Nicu nu mai e elev. E adevărat. Dar tov. Elena Ceaușescu e mamă. N'ar strica să simtă și ea ceea ce simt alte mame ale căror copii sunt "decretați" morții printr'o boală atât de necruțătoare și înfricoșătoare.

Victimele Partidului Comunist Român, VIITORII BOLNAVI DE CANCER, vor avea de suportat îngrozitoare chinuri ce se potolesc doar cu morfină.

Acesta este "viitorul" pe care P.C.R.-ul îl pregătește copiilor din România?

Ce mai spuneți în fața acestui adevăr, voi, "domnilor" din Exil, care vă lăudați că sunteți "alături cu țara" (a se citi cu Partidul Comunist). Nu vă trimiteți și voi copiii să lucreze în mina de azbest, braț la braț cu copiii celor din țară?

Tov.-ilor turnători când "Asociația România" vă ia să vă plimbe pe gratis dece nu dați o fugă și pe la mina de azbest din Călimănești? Ar fi păcat să nu vă prezinte și ultima crimă a P.C.R. - ului.

Iar voi, intelectualilor vânduți ce faceți fițuici de "artă" voi ce nu faceți "nici o politică" ce spuneți de această oribilă crimă?

Când se întâmplă o crimă sub ochii tăi și nu faci nimic să o oprești ești și tu părtaș de crimă. Si acum o să mai spuneți că "nu faceți politică", deși știți că elevii români sunt uciși cu premeditare? Oamenii se cunosc după ceea ce fac, iar dumneata, care scoți "revistă" în limba română să nu-mi spui și de data aceasta că "nu faci politică", că te suip între ochi! Dacă mai poți să scrii un singur rând, fără să încerci oprirea crimei, mâinile îți sunt murdare de sânge și nu ai ce căuta între noi. Du-te înapoi și pupă-te'n bot cu criminalii care te-au trimis aici. Noi rămânem să luptăm, iar dacă P.C.R.-ul nu va opri crima vom aduce la cunoștința UNICEF-ului cele ce se petrec în România și vom trimite scrisori fiecărui președinte de stat și fiecărui ziar de pe glob, să afle toată omenirea cum o țară comunistă își omoară copiii în mod premeditat. □

CALCIFIERI "ISTORICE"

Aurel POP

In preajma primului război mondial, circula printre ofiţerii dela noi o anecdotă în care era vorba de un viteaz dela 77, evident cărunt, cu monoclu şi ramolit, dar nu mai puţin bine cunoscut în ce era pe-atunci "high society" la Bucureşti. Mondenul zaharisit prindea întotdeauna câte un moment ca să intervină în discuţie cu aceeaşi formulă: "A zis cineva tun? Păi să vă spun eu. Eram la cotaa...", şi după aceea îi trăgea din nou povestea cu tunul ştiută de toată lumea. Anecdota a rămas, şi circula până s'a terminat cu armata română. La zeci de ani după cel de-al doilea război mondial, "istoria se repetă", însă în alţi termeni, deci "tunul" este înlocuit cu altceva. Si anume: cu "totalitarismul". Aşa că, nitam-nisam, din nimica, odată sare câte un cine ştie careva: "Aud? Asta-i totalitarism bre, ehee, stai să vezi", şi dă-i şi luptă, neîncetat de 35 de ani, în acest amărît exil, periodic ameninţat de "totalitarismul danubio-carpatic".

Prin 1937, Nae Ionescu scria în noua serie a CUVANTULUI, reapărut după o pauză de câtiva ani, că regimul hitlerist şi regimul stalinist se aseamănă între ele pentrucă sunt regimuri totalitare, deosebite prin nota naţională, culoarea germană la unul şi vopseaua rusească la altul. Si mai constata că pentru noi Românii nu intră în discuţie niciun fel de totalitarism. Deci în gândirea lui Nae Ionescu, un viitor "totalitar" al României ar fi fost împotriva firii româneşti.

Dar până la urmă "totalitarismul" a venit în România, şi anume acela de vopsea rusească, împotriva firii româneşti contra căreia este orice fel de "socialism", fie el naţional, fie el internaţional. Până la acest totalitarism, impus din afară, nu a existat în România nici în teorie nici în practică, niciun fel de totalitarism, în afară de acela propăvăduit de minusculele grupări socialiste sau comuniste.

Cu toate acestea, de câte ori este pusă în discuţie în acest exil chestiunea alcătuirii unei opoziţii româneşti unitare împotriva comunismului, sare ca ars câte unul care strigă: "A spus cineva totalitarism? Păi să vă spun eu cum", şi dă-i şi luptă, cu aceleaşi braşoave care, stranie coincidenţă, sunt exact pe calapodul "centralismului democratic" din R.S.R. Numai că acolo cei cu "tunul" sunt chiar pe reduta pe care şi-au întărit-o dela "pazopt" încoace, după ajutorul decisiv primit în numele democraţiei.

Ca să fim însă drepţi, trebue să recunoaştem că ramolitul dela 77, cu "tunul" lui, se referea totuşi la o realitate, care este obiectul numit "tun", care a existat şi în Tările Româneşti. In schimb contemporanii noştri, proaspeţi ca o adiere primăvăratecă, pomenind de "totalitarism" la Români, în afară de comunismul adus de alţii, sunt în afară de orice realitate, deci bat câmpii. Si ca să vorbim în termenii cei mai adecuaţi, ai lui Moş Teacă, totalitarismul până la comunişti nu a existat în România, nici în "tiorie", nici în "izirciţiu".

"Totalitarismul" a fost adus în România de ocupaţia sovietică, instalat, organizat şi apoi dat pe mâna unor indigeni, care îl ţin intact până azi. România este victima totalitarismului de vopsea rusească, şi problema e cum să scape de el. Nimeni nu se gândeşte azi, cum cred cei rămaşi la "tun", să înlocuiască actualul totalitarism cu altul. In primul rând pentrucă nici nu au de unde să-l ia, pentru motivul că nu a existat nici în gândirea politică, nici în practica politică din România.

Aşa că se exclude cu desăvârşire orice "totalitarism după totalitarism" în viitorul României. Dar actualul totalitarism din România este în acelaşi timp şi o clară OLIGARHIE, iar acest lucru nu este aşa de nou în România, şi de aceea o problemă de viitor este şi CUM SE VA EVITA INLOCUIREA UNEI OLIGARHII PRIN ALTA. Chestiune foarte serioasă, pentrucă toată tradiţia politică a României Mari, pe urmele României Moderne, creată în secolul XIX, era aceea a unei oligarhii, fenomen descris de noi mai de mult în paginile acestei reviste.

Cine spune că nu a existat democraţie în România are dreptate, dar şi cine spune că a existat tot are dreptate. Această dublă dreptate contradictorie, poate fi înţeleasă numai dacă ajungem să stabilim o dată sigură. Din 1866, până în 1937, România tânja într'o "democraţie dirijată". In 1937, Românii au arătat că vor o "democraţie liberă". Atunci s'a manifestat în corpul electoral românesc o revoluţie "de jos în sus", ascensională, opusă celei tutelare, "de sus în jos", care era la originile României Moderne, şi care nu mai era suportată în România Mare. Se poate spune că în 1937, când au fost ultimele alegeri democratice din România, a izbucnit o conştiinţă democratică la Români, adică voinţa unor oameni maturi politic pentru a se libera de tutela unei oligarhii epuizată şi anacronică.

România a suferit mult din cauza unei oligarhii camuflată într'o mizerabilă democraţie, care şi-a găsit ultima salvare adăpostindu-se sub o dictatură criminală. In alegerile din 1937 a funcţionat în România, pentru prima şi ultima oară o reală ordine democratică. A făcut atunci o mare vâlvă un afiş revoluţionar şi prin îndemnul lui şi prin simplitatea şi pregnanţa lui unică. Era un fotomontaj care arăta ce scria dedesubt: "Intoarce foaia Române". Ceea ce a fost fapt împlinit, pentrucă nu a mai funcţionat "suveica", adică falsificarea scrutinului, oamenii nu s'au mai lăsat intimidaţi, mai ales la ţară, de agenţii electorali, "istorici", susţinuţi de jandarmi, nici nu s'au mai lăsat amăgiţi cu "ţuică la discreţie". Au fost alegeri libere şi corecte, cu rezultatul cel mai democrat posibil: n'a biruit niciun partid. Situaţia se clarifica, democratic, dacă se făceau noi alegeri, dar printr'o lovitură de stat, operată cu oameni din partide, s'a instaurat o dictatură.

Ceea ce a existat într'adevăr în România, nu a fost un totalitarism înainte de comunişti, ci dictatura, odată regală altă dată militară, sprijinită din plin de vechea oligarhie. De aceea o primejdie pentru România liberată de totalitarismul comunist, nu ar fi alt totalitarism, pentrucă acesta nu are de unde să iasă, ci ar fi o restaurare a spiritului oligarhic care face pe atâţia să bată azi apa în piuă cu "totalitariştii" care nu au existat.

Dar ne îndoim că va fi posibilă restaurarea oligarhiei din România, după ce s'au consumat succesiv în istoria noastră cele trei oligarhii: prima camuflată în "democraţie" a doua adăpostită sub "dictatură" şi a treia "sov-ro-socialistă" ascunsă sub o ideologie. E greu de închipuit cum poporul românesc, total deposedat şi neîncetat minţit în această seculară oligarhie, ar mai putea fi păcălit de o a patra, pentru mileniul viitor.

Când nu va mai apăsa asupra României presiunea de glod împietrit a Imperiului Sovietic, poporul român va trece însfârşit la revoluţia democratică ascensională, anunţată în 1937 şi începută parţial, dar întreruptă de vitregia conjuncturilor mondiale. Va fi o revoluţie exhaustiv democratică, totală de astă dată, dar nu "totalitaristă". Această revoluţie totală se coace în mintea şi sufletul celor ce azi au ajuns la o culme a suferinţei, şi astfel se pregăteşte tacit, fără nicio "teorie" sau "organizaţie". De aceea toţi aceia care se tot bagă în vorbă cu "tunul", în cazul acestor alţi rămaşi la "şapşapte" fiind obsesia numită "primejdia totalitaristă", sunt în realitate suspecţi de complot preventiv împotriva viitoarei revoluţii democratice ascendente,

CONTINUARE IN PAG. 6

CAMUFLAJE NEOCOMUNISTE

Antim ŞTEFĂNESCU

O ultimă nouă măsură de ordine şi disciplină pe care o ia poliţia ajunsă la putere în U.R.S.S., este înfiinţarea unor comitete care se chiamă "Comitete antisioniste ale opiniei publice sovietice".

Sionismul a fost o puternică mişcare naţional-teocratică, de recuperare a patriei de origine, care încă dela începutul ei a intrat în coliziune cu acei conaţionali care se lăsau integraţi în valul mesianismului rusomarxist ateu, trădându-şi astfel propriul Dumnezeu al religiei lor multimilenare. Dar linia sionistă a biruit până la urmă şi s'a ajuns la un stat naţional, nu chiar teocratic, dar în orice caz demo-teocratic, ca un fel de sinteză între ideea de stat de tradiţie romană, democraţia numită ateniană şi teocraţia Izraelului antic. De ce se turbură conducerea sovietică în aşa grad, încât organizează o renaştere a fostului "Der Sturmer" nazist, însă pe plan mondial? Aceste comitete anti-sioniste urmează să-şi coordoneze activitatea în aşa fel încât defăimarea Ierusalimului să intre în programul de propagandă a întregii reţele comuniste din toată lumea.

Interesant este însă că aceste lucruri nu le aflăm din niciuna dintre curioasele publicaţii scoase în limba română cu ţelul de a defăima cu cele mai abracadabrante minciuni poporul român, inventându-i crime împotriva umanităţii pe care nu le-a săvârşit niciodată, şi chiar ajungând până la urmă să dea a se înţelege că masacrele naziste ar fi fost influenţate de nişte Români. Ceea ce intră perfect în intersele Sovietelor şi deloc într'ale Sioniştilor. Pentrucă, întrebăm: de ce această presă nu se lasă deloc sesizată de o vastă pregătire propagandistică a comuniştilor, pentru o viitoare nouă "noapte de cristal", prin care comuniştii ar "libera" umanitatea de "primejdia sionistă"?

Azi Imperiul comunist înarmează tot ce este teroare, subversiune, război civil sau guerilla, dela Arafat, Castro, Asad sau energumenii castroizi din Americile latine, sau Irlandezii, Bascii, Corsicanii, şi în acelaşi timp supune genocidului poporul Afganistanului, înăbuşe Polonia, şi stoarce sateliţii europeni în general până la ultima picătură de viaţă, prin prepuşi ca în România, pe care aceste publicaţii de continuă defăimare a Românilor nu îi ating nici cu o floare.

De ce Sovietele au ajuns la acest nou nazism, întins pe întreaga planetă? Genocidul din războiul trecut, la care repetăm, România nu a participat prin niciun fel de Români, era justificat de semidocţi gen Rosenberg prin superstiţia "rasismului". Dar cum se explică genocidul pe care îl pregătesc, şi chiar îl execută deocamdată în mic pe ici, pe colo, comuniştii? Nu cumva ne aflăm într'un nou "Ev Mediu", cu o nouă bătălie pentru locurile sfinte, însă nu în sensul crucii, nu în sensul lui Dumnezeu, ci în sensul ateismului marxist-leninist?

Obsesia satanică a comuniştilor este în orice caz distrugerea oricăror rădăcini spirituale, şi pentru aceasta, în chip paradoxal, sunt folosiţi fanaticii unei alte religii, care momentan au rolul de a distruge Ierusalimul, pentruca după aceea minoritatea marxist-leninistă a terorismului arab, să repete în lumea arabă lovitura lui Lenin din Moscova după revoluţie.

E de neînchipuit cum limba română este folosită de aceste publicaţii, care sub alibiul unui fanatism "naţional", trădează prin mesianism comunist tocmai rădăcinile propriei lor naţiuni. Intr'adevăr marxism-leninismul este cea mai teribilă otravă contra spiritului, din câte au existat în istoria lumii.

De aceasta ne dă mărturie un om cinstit şi de superioară atitudine etică şi spirituală, preotul Richard Wurmbrand, fiul unui dentist evreu din Bucureşti, şi care în infernul penitenciar organizat în România de comunişti şi-a găsit vocaţia sacerdotală şi a devenit preot. Ajuns în Occident a organizat "Acţiunea de ajutor pentru Biserica Martiră", care între nenumărate iniţiative a avut şi pe aceea de-a arunca din avioane biblii în ţările comuniste. Părintele Richard Wurmbrand a stat în închisori timp de 14 ani, şi acum se află în America. Să-i dăm mai jos cuvântul, pentrucă este greu de adevăr.

"Scriitorul rus Maxim Gorki scria într'o carte a lui despre Lenin, întemeetorul statului comunist, care la toate obiecţiile lui faţă de suferinţele pe care le aducea comunismul, a răspuns: "unde se ciopleşte, sar aşchii".. Sau cum spun Englejii "nu poţi face omletă fără să spargi ouă." Lenin gândea în numere. Pentru el era acelaşi lucru spargerea oricâtor ouă sau distrugerea oricâtor vieţi de oameni. Pe când eram eu în România, într'o închisoare comunistă, l-am rugat odată pe un torţionar care tocmai se pregătea să chinuiască o tânără deţinută să nu o lovească, dar el mi-a răspuns: "Ţi-a fost vreodată milă de un cui pe care îl băteai în perete? Această fată este pentru mine acelaşi lucru cu un cui, materie şi atâta tot". Oameni ca acest torţionar primesc instrucţiunile lor din "Catehismul unui revoluţionar" de Nechaev, care între altele scrie: "In inima unui revoluţionar nu trebue să fie vie decât pofta de distrugere". Eu cunoşteam un ofiţer de poliţie de tipul Andropov: era colonelul Tănase din România. O pianistă trebuia să execute bucăţi de compozitori celebri, în timp ce el îşi tortura victimele. El spunea că Mozart şi Chopin nu sunt de mare folos, pentrucă muzica lor nu conţine toate experienţele de viaţă. "Viaţa", spunea el, "nu se compune doar din iubire şi bucurie, ci şi din torturi şi vaete. Cu tonuri ale muzicii eu întregesc celelalte sunete". In lagărele de exterminare ale naziştilor suna de asemenea muzica. O orchestră de Evrei trebuia să le execute celor ce erau duşi să fie arşi de vii, "Requiemul" de Verdi.

Cine are spiritul lui Dumnezeu în el, iubeşte la fel pe duşmani ca şi pe fraţi. Preotul ortodox Calciu din România, a fost mai întâi 16 ani în închisoare, unde comuniştii l-au obligat de mai multe ori să-şi înghită propriile lui murdării. Comuniştii leagă mai întâi mâinile victimei înainte de-a începe s'o tortureze, ca să fie siguri că deţinutul nu va replica la lovituri. Când i-a venit rândul, Calciu le-a spus torţionarilor: "Nu trebue să mă legaţi. Ceea ce mă ţine pe mine strâns sunt legăturile iubirii. Vă iubesc aşa cum Cristos m'a învăţat şi orice aţi face cu mine, eu nu vă voi face nimic". După o ultimă informaţie ştim că lui Calciu comuniştii i-au sfărâmat mâinile ca să înceteze de-a se mai ruga" (text pus la dispoziţia presei de "Acţiunea de ajutorare a Bisericei Martire", semnat de Richard Wurmbrand).

Sunt lucruri pe care nu le poate afla nimeni niciodată din presa care abuzează de limba română ca să-i calomnieze şi să-i învenineze pe Români. Asemenea presă nu este nici a vreunei naţiuni, nici a spiritului democratic, ci în slujba lui Andropov, în slujba fanatică a revoluţiei comuniste, pentru care o mie de ouă sparte pentru făcut jumări şi o mie de capete umane sparte pentru făcut revoluţie, am văzut că sunt tot una. □

ERRATUM

In "Cuvântul Românesc", August 1983, a se citi în loc de "CEALALTA FATA A LUMII", "CEALALTA FATA A LUNII".

In acelaşi articol, în loc de "memoria latentă a geniilor", a se citi "memoria latentă a genilor", dela "geni", noţiune biologică privitoare la ereditate.

In numărul din Septembrie, a se citi în articolul "NOUL CONSERVATORISM LA VEST SI LA EST", în loc de "ideea scoaterii Românilor din componenţa Românilor", a se citi "Ideea scoaterii Romanilor din componenţa Românilor".

INACTUALITATEA MATERIALISMULUI

-fizică, raţiune şi morală-

Horia STAMATU

Inactuală este orice fel de sub-filosofie care încearcă a stabili ideea de lume şi existenţă umană în funcţie de "materie" şi diversele ei aspecte. Cam dela începutul acestui secol, datorită lui Max Planck, "materia" a început să pună noi probleme, aşa fel încât din prima parte a secolului s'a constatat că lumea fizică are o dublă existenţă: a corpurilor şi fenomenelor supuse percepţiei imediate şi alta a particulelor şi fenomenelor care se sustrag percepţiei imediate. Si astfel fizica s'a împărtit în "macrofizică" şi "microfizică".

Legile descoperite cu timpul în macrofizică s'a văzut că nu mai erau verificabile în microfizică, aşa că s'a ajuns la două categorii de judecăţi privitoare la lumea fizică, dar care sunt înrudite prin faptul că amândouă se bazează pe experiment. Congruenţa dintre lumea macrofizică şi cea microfizică este indiscutabilă, iar cercetătorii urmează să-i găsească legile. In acelaşi timp însă, investigaţia tot mai acută în lumea microfizicei, nu duce deloc la concluzia unei congruenţe dintre lumea fizică şi lumea interioară a fiinţei umane, care este compusă din cugetul şi simţirile lui profunde. Aşa că "misterele" structurei ultime a lumii fizice sunt una, iar misterele ultime ale realităţii interioare din viaţa umană, sunt alta. Astfel între ceea ce de mult s'a numit "res extensa" şi "res cogitans", nu există niciun fel de analogie. Omul este o fiinţă care în afara "cantităţii" determină şi existenţa unor "res cogitans", şi a creat o lume a calităţii, din care s'au născut "eul" ca realitate indestructibilă, "societatea", "cultura" şi "istoria". Toate acestea nu se definesc prin cantităţi ci prin "forme".

Incercarea de a face aceste forme dependente de nişte cantităţi, indiferent din ce zonă, ar însemna materialism. Investigaţiile experimentale din domeniul fizicei, au dus dela renaştere încoace la un fel de emancipare a filosofiei de teologie, dar după ce fusese "sclava teologiei", încă din secolul trecut filosofia a început să devină "sclava ştiinţei." La începutul acestui secol, ultimul materialism care era pozitivismul, părea că îşi dă duhul, dar a fost revivifiat printr'un fel de respiraţie artificială, datorită desvoltării pe care a luat-o în ultimii 50 de ani microfizica. Astfel s'a ajuns până la urmă ca lumea fizică să fie propusă ca model lumii umane, datorită nu atâta fizicienilor, ci aşa numiţilor filosofi ai ştiinţei, care încă din perioada dintre cele două războaie mondiale, în Franţa luaseră locul filosofilor propriu zişi. Astfel, probabil pe urmele neo-scienţismului şi el azi întârziat, inactual, s'a ajuns să se spună că în lumea fizică, în structura cea mai intimă a ei, nu există contradicţie irezolvabilă, cu alte cuvinte lumea fizică nu este ameninţată de... conflicte, deci am putea lua din sfera ei un exemplu paideumatic de... toleranţă. Aşa să fie? Da şi nu, pentrucă s'a reuşit să se provoace şi în intimitatea materiei un conflict nimicitor prin aşa numita disociaţie atomică, aşa cum am văzut în istoria contemporană la Nagasaki şi Hiroşima. Efectele disocierii atomului au fost nimicitoare nu numai pentru atomii disociaţi, ci şi pentru oamenii care se aflau la faţa locului, pentru ei şi toate lucrurile şi plantele şi fiinţele care-i înconjurau. Cum s'a ajuns aici?

In 1900 fizicianul German Max Planck, aduce în lumea ştiinţifică o teorie care avea să întoarcă fizica pe dos, şi anume teoria unei noi unităţi cantitative, numită "quanta", deci cantitatea în sine, şi care ar reprezenta ultima părticică indivizibilă a unei energii iradiante, cum ar fi a celei degajate de un electromagnet. Cu această teorie ştiinţa fizicei a intrat în altă fază, într'a microfizicei, care avea să ajungă la disocierea atomului, folosită ca mijlocul de destrucţie materială cel mai teribil din toată istoria omenirii.

Dar "quanta" este un concept fizic, nu moral, cantitativ, nu calitativ. De aceea forţele fizice care s'au constituit pe baza acestui concept fizic, pot fi malefice sau benefice, în funcţie de forţa morală care le foloseşte şi pe care o degajă fiinţa umană, prin centrul ei calitativ, compus din suflet, inteligenţă şi spirit. "Quanta" este un fenomen fizic, cantitativ, iar numele vine dela "quantitas". In opoziţie cu "quantitas" este "qualitas", calitatea, cum de mult a stabilit Cicero: "Deci vom numi calitate ceea ce Grecii numesc p o i o t i t a s, care chiar după Greci nu e o vorbă a oamenilor de rând, ci a filosofilor" ("Academica"). Aşa că filosofii se ocupă de calitate, spre deosebire de fizicieni care se ocupă de cantitate. Fizicienii au ajuns experimental la cantităţi inimaginabil de mici, cum este quanta, şi descoperă procese în aceeaşi măsură indescriptibile, care duc la structura cea mai intimă a lumii fizice. Cum să valorificăm prin filosofie, deci cum să operăm calitativ în legătură cu această investigaţie cantitativă?

Dacă facem o judecată filosofică globală şi spunem că prin această fizică s'a ajuns la secretul întregii realităţi, a "Realităţii universale", cum ar fi "originile a tot ceea ce este", suntem victimele celui mai cras materialism, deci la polul opus al filosofiei, care este studiul calităţii, nu al cantităţii, fie ea chiar inimaginabilă, cum ar fi dimensiunea aşa numitului "quark", care este o parte dintr'un proton sau neutron: a zecea mie de bilioane parte dintr'un... centimetru. Dar aceasta totuşi nu ne situează în filosofie, nu avem aici nimic traductibil în termeni calitativi filosofici. "Realitatea" pentru noi oamenii nu se poate reduce la aceea fizică, oricât de "mare" sau de "mică" ar fi ea, aşa că noul concept de cantitate, care este în acest secol "quanta", ajută să se ridice un colţ al vălului care acoperă realitatea fizică faţă de experienţa imediată, dar nu al întregii "realităţi". De aceea noi nu putem să ne orientăm nici gândirea nici comportamentul specific uman după această descoperire, adică nu putem înlocui filosofia fiinţei, ontologia, cu o "quantologie" care să înlocuiască o filosofie a realităţii, pentru noi oamenii dublă, "res extensa" şi "res cogitans", deci manifestă în întindere şi cugetare. Iar mintea noastră nu se schimbă deloc dacă la un moment dat se descoperă caracteristici ale materiei ignorate până atunci. Această "minte", care nu are de ce să se schimbe, a descoperit însă pe calea judecăţii şi raţionamentului comun de totdeauna, că noile descoperiri în microfizică pot ajuta la deslănţuirea unei noi surse de energie. Această nouă energie pune în discuţie valorificarea morală a "quantei" care este la origina ei.

Si astfel ajungem la întrebarea inevitabilă: ce se urmăreşte prin energia atomică deslănţuită, şi anume: este pusă în slujba unui scop constructiv sau al unuia destructiv? Aceasta este noua problemă pusă minţii omeneşti cam la mijlocul acestui secol, iar mintea care trebue să ajungă la răspuns este aceeaşi minte omenească de înaintea sau după descoperirea, "quantei". Mintea, care este calitate, trebue să decidă ce se face cu această energie recent descoperită. Inlănţuirea judecăţilor cantitative care au dus fizicienii la această sursă de energie nu este însă nicio nouă filosofie, nu este nicio filosofie, dar rezultatele acestor înlănţuiri de judecăţi cantitative, au provocat o situaţie în care filosofia este pusă la o grea încercare. Dar "încercarea" nu este în mintea gânditorului, pentrucă mintea ştie ce să răspundă faţă de o destrucţie cataclismică, ci în forţa lui de persuasiune, în sensul influenţării voinţelor care conduc, sau cel puţin se pare că ar conduce această lume. Strict filosofic întrebarea este în termenii următori: credem în atotputernicia materială, sau credem că e posibilă dominarea puterii materiale cu aceea a spiritului? Oricât ne-am suci şi răsuci, o a treia posibilitate nu aflăm.

Pentru a ne deschide calea către un răspuns, începem ca în matematică printr'o operaţie de reducere la absurd. Si anume împingem la ultima extremă teoria manicheistă, după care "materia" este duşmanul "spiritului", una fiind răul, celălalt binele. Deci dacă într'adevăr materia este duşmanul nostru, al luminii, al mântuirii noastre, noi am avea azi posibilitatea să distrugem toată această lume a Satanei, lumea materială care ne ţine prizonieri, cu ajutorul explosivelor atomice de care dispunem, şi astfel ne-am libera şi de corpuri, şi de tot ceea ce împiedică victoria totală a spiritului. Deci dacă o asemenea nebunie ar ajunge doctrină de conducere a lumii, ea ar putea să se desăvârşească în act. "Quanta" ne-a dus la posibilitatea de-a desfiinţa tot ce este materie, în noi şi sfera noastră de existenţă corporală. Datorită "quantei" cele patru miliarde de suflete ale planetei ar fi liberate de materie printr'o "quantologie" absolută. Dar un manicheism chiar aşa de total nu există, decât poate în câte o retortă, cum a fost cazul unor o mie de sectari americani, care nu prea de mult s'au sinucis toţi simultan. Dar nicio reducere la absurd nu este posibilă fără plecarea dela o realitate, şi ceva ca un fel de manicheism există în lume, sau poate să existe. Astăzi manicheismul s'a întors pe dos, şi nu mai este anti-materialist ci materialist, aşa că pentru reprezentanţii lui, toţi cei care nu sunt materialişti sunt duşmani ai umanităţii şi trebuesc distruşi. Cum materialismul exclude ideea de păcat, această distrugere a unei părţi din umanitate, s'ar justifica prin acelaşi fel ca orice eveniment natural, un cutremur, sau cine ştie ce alt cataclism. Pentru materialism există o "necesitate istorică" aidoma "necesităţii cosmice", aşa că din acest punct de vedere, deţinătorii celei mai mari cantităţi de explosiv atomic sunt deţinătorii unei "quantologii" de altă natură, pe care am numi-o "quantocraţie" şi care ar putea decide să distrugă o parte din omenire, care nu ar crede în materialismul quantocratic.

Dacă ipoteza manicheismului absolut nu este realizabilă, a doua ipoteză nu mai este din domeniul absurdului, pentrucă "atomocraţia" există, după cum şi ideea de păcat nu mai există acolo unde materialismul este singura filosofie îngăduită. Niciodată ca azi, ideea de păcat nu a fost aşa decisivă pentru supravieţuirea acestei lumi în totalitatea ei. Ce-a putut să desvălue din sufletele oamenilor alungarea ideii de păcat în acest secol, este mai înfiorător în cantitatea şi varietatea oribilului decât tot ce ştim din trecutul istoriei omenirii. Fie că e vorba de "Gulag", fie că e vorba de genocid, realizat sau intenţionat cum a fost la aceia care pregăteau pustiirea unor ţinuturi întregi din ţara inamicului prin infectarea lor cu morbul dalacului, ororile realizate, începute sau pregătite şi suspendate de sfârşitul războiului, cum a fost cazul cu bombele-culturi de dalac, au depăşit în acest secol orice imaginaţie, dar şi ceea ce ameninţă, datorită culturii "quantei" nu se compară cu nimic din ce cunoaştem. Si ceva ştim cu siguranţă: genocidul căruia au căzut victime milioane de oameni în timpul războiului trecut a continuat şi continuă şi după război, de peste 35 de ani necontenit, adăugându-se alte milioane de victime, şi negăsindu-se niciun mijloc de a opri această serie neagră a umanităţii.

Atât vreme cât lumea va fi mobilizată pentru excluderea ideii de păcat şi pusă în slujba unui materialism al cărui simbol misterios, pentru oamenii simpli, este "quanta" cu tot ce s'a scos din teoria ei, seria neagră a umanităţii nu se curmă, şi pe zi ce trece devine mai urgentă o revoltă generală împotriva idolatriei "quantei" şi restabilirea ideii de păcat. Această idee precede cu mult pe aceea a "quantei", şi dacă scoatem consecinţele teoriei quantei din lume, dinamizaţi de ideea de păcat, lumea ar putea fi din nou "grădina noastră". Dacă însă piere ideea de păcat şi rămânem la idolatria "quantei", lumea se transformă într'un haos, care nu va mai fi grădina nimănui.

Cel mai mare filosof al acestui secol, cunoscut şi recunoscut dela un capăt al lumii la altul, Martin Heidegger, socotea botezarea erei noastre istorice prin termenii "eră atomică", drept o blasfemie împotriva fiinţei umane şi a originilor ei. Pentrucă istoria este a oamenilor, şi după ce oamenii au avut LOGOSUL în mijlocul lor, nu îşi pot defini istoria printr'un fapt exterior, material.

Erele umanităţii sunt definite şi numite după ce au trecut, ca antichitatea, evul-mediu, renaşterea. Noi spunem că trăim în "era modernă", pentrucă am intrat deja într'o eră următoare. Prin "era modernă", care a trecut şi deci nu mai are actualitatea cu tot conţinutul ei, se înţelegea tot mai mult un fel de emancipare de orice credinţă fundamentală, cum este întâi credinţa în Dumnezeu, şi în toate valorile însufleţite de această credinţă. Pe urmele acestei emancipări, depăşite în realitate, merge un fel de "nou pozitivism" prin care se încearcă o reîntemeiere a minţii omeneşti şi existenţei omeneşti în fizică, pentru simplul motiv că fizica s'a îndepărtat tot mai mult de experienţa curentă şi astfel capătă o notă ezoterică, deşi eficacitatea aplicării acestei fizici s'a văzut aşa de clar la Nagasaki şi Hiroşima, unde nu s'a petrecut nimic ezoteric. Grav este că toţi întârziaţii pozitivismului, care nu e decât tot un materialism, nu îşi dau seama că e vorba de nişte măsurători, care şi ele probabil se apropie de limitele lor. Si cu deosebire interesant este faptul că marii fizicieni, care pe urmele teoriei quantei au desvoltat microfizica, scot din experienţa lor cu totul altă filosofie decât chibiţii lor care practică aşa numita filosofie a ştiinţei, şi prin care nu dau nimic însă nici în ştiinţă, nici în filosofie. Pentru marii fizicieni misterul lumii a crescut odată cu experienţele lor, şi ei nu pretind niciodată că mintea lor ar fi alta decât aceea dinaintea microfizicei.

Este indiscutabil că prin fizica atomică am ajuns într'o situaţie limită, din care contemplarea "quantei" nu are cum să ne scoată. Dacă nu suntem eră atomică, nici eră "quantică" nu suntem, dar fizica acestui secol a ajutat să se creeze o situaţie de forţă prin care s'a instaurat cea mai primejdioasă fază din istoria omenirii, şi în care avem nevoie de un sprijin moral, calitativ, care să fie tot aşa de eficient ca primejdia materială care ne paşte. E cunoscută şi a fost ilustru discutată vorba poetului Holderlin, care spune: "Dar în primejdia care creşte/ şi virtutea salvatoare creşte odată cu ea". Aceste două versuri sunt însă precedate de altele două care le dau înţelesul: "Pe cât e de aproape Dumnezeu/ pe atâta ne e de greu să ni-L facem aproape" ("Pathmos"). Cum creşte mântuirea din primejdia pierzaniei? Cum suntem departe de Dumnezeu, când El este aşa de aproape? Salvarea prin primejdie este luarea ei la cunoştinţă. Si primejdia care ne paşte este o falsă credinţă fundamentală, lucru pe care din cauza reducerii lui Dumnezeu la mica noastră măsură nu Il mai putem vedea. Conştiinţa că suntem nişte fiinţe trecătoare, de aceea apro-

Continuare în pag. 7

CALCIFIERI

Urmare din pag. 5

deci de jos în sus, şi astfel se dovedesc interesaţi activi pentru restuararea oligarhiei în România. Cel mai bun lucru ar fi să se liniştească, şi să-şi vadă de micile lor treburi momentane, pentrucă poporul român, după cumplita experienţă a ultimei oligarhii din ultima fază, comunistă, a revoluţiei de sus în jos, nu va mai lăsa pe nimeni să ia din puterea lui revoluţia românească a democraţiei ascendente. Si să ştie toţi improvizaţii "politologi" ai ultimelor ecouri din oligarhia trecutului care a pregătit-o pe cea de azi, că revoluţia de sus în jos a intrat într'o calcifiere pe zi ce trece mai galopantă şi atinge şi pe marginalii cei mai mărginaşi ai ultimelor marginalităţi din ultima istorie românească. Partidul comunist, extremă dezvoltare monstruoasă a revoluţiei de sus în jos, a intrat şi el în procesul iremediabilei calcifieri, cum se vede în "mareşalismul" sovietic de după moartea lui Brejnev, tatăl nomenclaturei osificate. Incă odată: nimic şi nimeni nu va putea să mai uzurpeze revoluţia totalei democraţii ascendente care va urma liberării de Soviete. Si această revoluţie aparţine celor ce suferă azi, asupriţi de totalitarismul oligarhiei comuniste, şi nu asteaptă restaurarea unei alte oligarhii ci în trecutul pre-comunist. □

Aurel POP

UM MARE SOVIETOLOG: PAMFIL ȘEICARU

Constantin MAREȘ

In ultima ediție a enciclopediei Larousse, se poate citi definiția prin care este conturat drept sovietolog, specialistul în politica sovietică. Există o întreagă literatură a acestor specialiști, tonul lor doct poate impresiona deseori, dar, din păcate, evenimentele ce au urmat unor studii profund științifice, având la bază o monografie impresionantă, **au dovedit încă o dată că** specialiștii știu mult, dar se înșală și mai mult.

In urmă cu 55 de ani, în 1928, apărea ziarul CURENTUL. Despre fondatorul și directorul său, Pamfil Seicaru, s'au scris multe și spus și mai multe. Dacă numele său nu trebue căutat în calendarul sfinților și mucenicilor, articolele sale, ce au depășit cu mult nivelul etajelor CURENTULUI, rămân o realizare românească de spiritualitate și inteligență pe care istoria s'a hotărît să le ratifice.

Articolele lui Pamfil Seicaru referitoare la Soviete nu au premers ci au inventat o știință, în care talentul și clarviziunea și-au dăruit reciproc veridicitate și valabilitate. In Europa Occidentală a anilor 1980, institute copios finanțate promovează valori sovietologice. Să ne întoarcem în urmă cu patru decenii și să parcurgem file tipărite, ale unui sovietolog, dacă nu chiar necunoscut, măcar uitat: Pamfil Seicaru. Poate, undeva și cândva se va recunoaște, că neamul **românesc a inventat printre altele, și sovietologia.**

Ce scria, printre altele, Pamfil Seicaru, în CURENTUL, la 17 Ianuarie 1944? Scria că "în Iulie 1941 exista temerea de stăpânirea Germaniei, iar la începutul anului 1944 capătă proporții de panică teama de Rusia Sovietică. Asigurările angloamericane nu izbutesc să liniștească, să pună surdină acestor temeri clar exprimate." Cu o posedare a științei sovietologice, depășind toți specialiștii care astăzi se îmbată de **suficiența imponderabililor**, Pamfil Seicaru, în același articol, scrie: "Fără îndoială că Anglia este convinsă că va putea să apere Europa de cotropirea rusească dar bunul simț confruntă această iluzie engleză cu realitatea ce-și face drum în conștiința **oamenilor de răspundere: soarta Europei se hotărăște** pe frontul de est." Pamfil Seicaru nu era un apostol, era însă o inteligență lucidă, vie și latină. Aceste însușiri i-au permis să scrie că "Nu s'a cunoscut Rusia sovietică, am putea spune că nici nu s'a trudit nimeni să cunoască Rusia și nici în ce măsură ideologia revoluționară a bolșevismului și-a pregătit armatele necesare unei expansiuni victorioase".

La 18 Ianuarie 1944, cu patru decenii înaintea fenomenelor Solidaritate și Walesa, Pamfil Seicaru scrie în CURENTUL că **"dacă Rușii își închipuie că,** cele ce au intenția să intreprindă cu privire la Statele Baltice și Polonia vor fi primite cu aplauze în Statele Unite, se înșeală amarnic". Dacă este bine cunoscută atitudinea Președintelui Reagan față de evenimentele din Polonia, este mult mai puțin cunoscut faptul că nici astăzi, la mijlocul anului 1983, Statele Unite nu recunosc anexarea Statelor Baltice de către Uniunea Sovietică, în schimb recunosc valabile, pașapoarte emise de oficii consulare ale Lituaniei, Estoniei și Letoniei, cu sediul în Statele Unite ale Americii. A greșit, oare, Pamfil Seicaru? In timp ce America și Anglia încercau să dilueze în 1944 conflictul dintre Soviete și Polonia, reprezentată legitim prin acei care o conduseseră în lupta împotriva lui Adolf Hitler în Septembrie 1939 și care comandaseră ofițerii ce și-au găsit tragicul sfârșit la Katyn, Pamfil Seicaru decupa realist din presa new-yorkeză un citat cinic pe care și-l însușea, în timp ce o lume întreagă, sau o mare parte a ei, prefera să-l ignore: "Statele Unite nu vor începe un război cu Rusia, pentru ca Polonia să-și vadă garantate frontierele dinaintea războiului". Orice elev de liceu poate evalua în 1983 pierderile teritoriale ale Poloniei în favoarea Uniunii Sovietice, comparându-le cu granițele poloneze ale anului 1939.

La 22 Ianuarie, Pamfil Seicaru își intitulează editorialul "Antidot rusesc pentru iluzii anglo-americane" iar dacă ne gândim că aceste cuvinte sunt tipărite în 1944, avem atât dreptul cât și obligația să constatăm că ele prefigurează toată inutilitatea tragică a politicii destinderii cu orice preț, politică pe care administrația Reagan o aduce în pas cu vremea și realitățile.

Intr'un alt editorial dela începutul anului 1944, Pamfil Seicaru constată că în logica Sovietelor este "necesar ca Rușii să încerce eliminarea aliaților din toată regiunea de Est a Europei" și că Rușii" nu vor recunoaște nici unul din guvernele ospitalizate la Londra." Soarta guvernelor poloneze și a grupării regale iugoslave i-au dat dreptate lui Pamfil Seicaru.

La 28 Ianuarie 1944, într'un magistral articol intitulat "Acuzatul are cuvântul" directorul ziarului CURENTUL relevă că "Rusia își înșeală aliații, urmărind scopuri strict sovietice, în Europa și în lume. Alianța cu Anglia și cu Statele Unite nu folosește decât Rusiei pentru câștigarea primei etape a luptei contra capitalismului anglo-american". La 3 Februarie 1944 Seicaru enunță pentru prima dată **formula "Commonwealth-ul** rusesc" iar la 2 Aprilie 1944, în articolul intitulat "Ofensiva contra neutrilor", se relevă concordanța unor linii tactice: reluarea ofensivei rusești, punerea la punct a flotelor pentru debarcare și teroarea aeriană. Două zile mai târziu Bucureștiul era cumplit bombardat iar două luni după aceea, aliații debarcau în Normandia.

La 25 Februarie 1944, Pamfil Seicaru îl citează pe Stalin în aceea că "din istorie se știe că Germania a câștigat totdeauna **războaiele când a luptat pe un** singur front și invers, a pierdut toate **războaiele**, când a fost constrânsă să se **războiască pe două fronturi". Dacă Stalin nu făcea altceva decât să reia concep**ția lui Engels și Lenin, inspirată de doctrina lui Carl von Clausewitz, Pamfil Seicaru însă, desprindea din citatul stalinian ce-l reproducea ad litteram, o concluzie tragică, aceea care a obligat România să treacă la actul dela 23 August 1944, a cărui modalitate este contestată, dar a cărui necesitate, este tot mai puțin combătută.

La 1 Mai 1944, când Președintele Roosevelt era foarte convins că se poate înțelege cu Stalin, Pamfil Seicaru scrie că pentru Rusia Sovietică, Europa formează obiectivul politic decisiv. Din păcate însă, nici Roosevelt, și nici Churchill, **nu erau la data respectivă** abonați la CURENTUL, care apărea, atunci, în București.

Despre Pamfil Seicaru s'au spus și scris multe. Fără îndoială că nu a fost cel mai mare caracter al neamului românesc. Dar în **comparație cu atâția sovietologi care își dispută în prezent** falimentul prezicerilor neîmplinite, fondatorul și directorul ziarului CURENTUL ne apare ca un fascicul românesc în luciditatea **sovietologiei, pe care, fără să o știe, poate a inventat-o.** □

Reflecții pe marginea unei anumite arte moderne

Marcel NICOLAU

Asistăm, de câteva decenii, la o decadență morală, la o prostituare a simțului frumosului, care s'a întins cu atâta vigoare pe suprafața globului încât abia dacă se mai aude - din când în când - câte un protest.

Departe de mine gândul că au dispărut talentele. Ritmul vieții moderne, însă, a impus oamenilor drumul celei mai mici rezistențe, acela pe care - prin puțină muncă - ajungi iute la glorie și la avere. Astfel, putem cita fenomenul "marilor" cântăreți de muzică ușoară, care - fără să fi luat vre-o lecție de canto și fără să fi învățat să citească note - își umplu buzunarele de bani, cu fiecare concert sau cu fiecare disc nou lansat pe piață. Cum se explică acest fenomen? Desigur că o reușită nu ar fi posibilă fără consimțământul auditorului. Si tocmai aici este aspectul trist al problemei. Dece publicul auditor se arată așa de puțin exigent și crează o vedetă dintr'un "artist" care în loc de talent face uz de un tupeu ce frizează inconștiența? In cazul în speță, clientela fiind formată - în cea mai mare parte - din adolescenți fără vre-o oarecare formație, este ușor de înțeles succesul acestor "artiști".

Ce se întâmplă, însă, în celelalte cazuri? In pictură, în poezie, în muzică, talentul aproape că nu mai contează și chiar cei născuți cu un asemenea dar dela Dumnezeu îl nesocotesc și caută - pentru a reuși - să satisfacă gusturile marei clientele, adică să fie în ton cu vremurile. Nu degeaba spunea cineva că: "Pour réussir il faut un peu de savoir, beaucoup de savoir faire et encore plus de faire savoir". Si marea clientelă, în acest caz, nu **mai sunt adolescenți, ci oameni în toată firea. Ce să mai** crezi acum? Personal, refuz să accept că - după ce am fost capabil să pricep atâtea în viață și mi-am putut **verifica adesea simțurile și facultățile - mi se împăienjenesc deodată ochii și min**tea și nu mai sunt în stare să pricep nimic din ceea ce contemporanii mai consideră ca demn de admirat. Din contră, sunt îngrozit de atâta nesinceritate. Căci, dacă i-am pune pe toți cei care, de exemplu, îl ridică în slavă pe Picasso, în fața anumitor tablouri ale acestuia, răsturnate însă la 180 de grade, desigur că nici unul nu ar observa mișcarea și fiecare ar căuta - ca de obicei - să explice cu multă emfază mâzgălelile ce i se prezintă.

Spunea Leonardo da Vinci că: "Pictura este o poezie care se vede în loc de a se auzi, pe când poezia este o pictură care se aude în loc de a se vedea".

Am colindat multe muzee, pinacoteci și expoziții, rămânând în extaz în fața atâtor tablouri frumoase și aș putea spune că efectul pe care l-au produs asupra-mi a fost aproape spontan, fără să fie nevoie de o prea mare analiză. Azi, când mă duc să vizitez o expoziție de artă modernă, mă încarc mai întâi cu o mare doză de bunăvoință și încerc apoi să văd acea poezie de care ne vorbește Leonardo da Vinci. Toate încercările mele rămân, însă, zadarnice.

Mă aflam în Argentina și în dorința de nu mă cramponа numai de "frumosul clasic", ci de a căuta să iau contact și cu expresiile moderne ale artei, m'am dus să văd - printre altele - opera "Wozzek" a lui Alban Berg. Datorită puterii mele de voință am rezistat până la sfârșitul spectacolului. Si nu numai atât: la puțin timp, când opera a fost reluată pe scena teatrului Colon din Buenos Aires, l-am rugat pe un prieten (Jean Constantinescu) - un bine cotat dirijor de orchestră și compozitor, fost elev la Paris (primul în seria sa) al lui Charles Munch - să mă însoțească la spectacol, spre a-l analiza împreună. Concluzia? La sfârșitul spectacolului - de altfel aplaudat de public - mi-a spus: "Nu se poate tăgădui că autorul este un muzician, însă face uz de teoriile învățate ca un matematician fără să se observe nici un pic de talent sau de inspirație în toată opera."

Nu mult după aceasta am avut ocazia să aflu și părerea lui Pablo Casals, referitoare la muzica compozitorului amintit și în general **la muzica contemporană. Intrebat fiind ce impresie i-a făcut Alban Berg, văzut prin prisma operei sale "Wozzek", Casals a răspuns: "aceea a unui maestru care se mișcă într'o altă** lume decât a mea". Si a aduăgat: "Aceia care vor să demonstreze avantajele și posibilitățile muzicii contemporane, să înceapă prin a folosi o scriere inteligibilă, căci dacă lipsește această condiție, nu mai poate fi **vorba de muzică"!**

Nici George Enescu nu a arătat simpatie pentru rătăcirile curentelor decadente, ai căror reprezentanți uitau - după părerea sa - că "muzica trebue să pornească dela inimă și să se adreseze inimii", că "scopul artei este spre mai bine". Enescu a afirmat textual: "Aceasta nu este muzică. Se poate vorbi de o tehnicitate înaltă, de coloristică orchestrală, dar **nu de muzică".**

La remarca făcută de marele dirijor Furtwaengler că "această muzică își are publicul său, desigur limitat, dar pasionat și convins", Casals replică: "e vorba de o pasiune artificială, dat fiind că foarte adesea **nu ai nimic ce să înțelegi din această muzică.** Adepții săi formează o minoritate, care de asemenea nu înțelege nimic. Să nu ne închipuim că aceștia sunt altfel de oameni decât noi". Si adaugă: "Cine ar putea pretinde, în mod sincer, că această "muzică" spune ceva, că trezește vre'un fel de emoție în interpret sau în auditor?"

Continuare in pag. 9

INACTUALITATEA

URMARE DIN PAG.6

ximative, a fost mutată la un moment dat printr'un proces de trădare, printr'o personificare a lui Dumnezeu, care a fost astfel încărcat de toate limitările noastre, și Dumnezeu le-a apărut la un moment dat oamenilor ca un fel de "alter ego" în care și-au recunoscut toate mizeriile, așa că au încercat să scape de El, până la asasinatul descris de Nietzsche.

Dela această mutare urmată de asasinat până la excluderea păcatului nu a fost decât un pas, și astfel am avut cel mai oribil secol din istoria omenirii, secolul XX.

Baza existenței umane este misterul credinței. In măsura în care credem știm ce este Dumnezeu, și nu confundăm filosofia cu fizica, iar în măsura în care pierdem această credință începem să-I atribuim lui Dumnezeu toate păcatele și neputințele noastre, cu iluzia că astfel scăpăm de ele. Dar ce-a arătat umanitatea că este în stare să facă reducând în acest fel pe Dumnezeu este istorie reală, nu închipuire. Toate opțiunile lumii până acum au fost în acest secol false, adică toți care au condus istoria, au condus-o fals. Si ne-au adus la cea mai tristă situație de opțiune, între "quanta" cu urmări materiale pozitive și "quanta" cu urmări materiale negative, adică între o renaștere ecologică prin folosirea pacifică a energiei atomice, și între distrugerea unei părți din omenire sau alta, cu bomba atomică. Este nivelul de opțiune cel mai jos la care a coborît lumea cu al doilea război mondial.

Așa dar, ori ne vom organiza mai bine "grădina" și vor urma oameni care să dea un nume acestei ere post-moderne, ori se va termina cu grădina care ne-a fost dată și nu va mai avea cine să dea un nume ultimei ere din istoria lumii, cea mai nenorocită. Există o mare parte a lumii care vrea să se libereze de teroarea, obsesia și idolatria unei "quantocrații" tot mai piezișe. Dacă aceștia vor birui, era noastră se va dovedi ca o nouă întrupare a voinței cerești de jos în sus, adică omenirea se va ridica prin puterea ei la Dumnezeu. In acest fel înțelegem, cu mintea noastră, și versurile lui Holderlin: în măsura în care ne liberăm de teroarea primejdiei Dumnezeu se lasă apropiat de noi.

Sunt semne în lume, e drept nu chiar dela filosofi, că ne îndreptăm spre această liberare de maxima teroare la care s'a ajuns în istoria omenirii, și acestea ne confirmă inactualitatea flagrantă a materialismului și continuitatea spiritului pe care nu l-a descalificat încercarea din ultimele secole de a-l denatura cu descoperiri parțiale din lumea materială, cu rațiuni parțiale din diverse domenii și cu morale parțiale, de clan, de grupă, de trib sau ce-ar mai fi.

Horia STAMATU

Alice Panaiodor

La 10 Iunie a decedat la Courbevoie, în Franța, Alice Panaiodor, în vârstă de 64 ani. După o activitate misionară de 20 ani în România și o condamnare pentru acest fapt la 8 ani de detenție, Alice Panaiodor a reușit să plece definitiv în lumea liberă, iar din anul 1970, până în ziua când s'a stins din viață, s'a consacrat cu tot devotamentul și cu o mare revărsare de dragoste, ajutorării creștinilor prigoniți pentru credință în țările din estul Europei, inclusiv România. Ea este autoarea unei cărți autobiografice și de mărturie a suferințelor prin care a trecut, împreună cu toate codeținutele, în anii de execuție a pedepsei, carte intitulată "La traversée du feu" (Trecerea prin foc) și apărută, în 1979, într'o editură pariziană, din care reproducem, după textul românesc al manuscrisului, fragmentul de față.

Redacția

REEDUCAREA ÎN PUŞCĂRIILE COMUNISTE DIN ROMÂNIA

Deținuții politici, odată judecați și condamnați, nu reușeau să scape de hărțuielile anchetelor, care continuau pe tot parcursul detenției, anchete făcute de diverși anchetatori, sau de conducerea penitenciarelor. Nu ajungea suferința de fiecare zi în care trebuia să fie executată detenția, cu toate urmările ei triste, ci anchetatorii continuau să apară și să-ți facă viața amară, cu întrebările lor!

După ce au reușit să ne spele creerul, după ce au încercat să ne distrugă personalitatea, aducându-ne aminte, zi de zi, că nu mai aparținem societății, că nu mai putem fi socotiți ca oameni, ajungeai să gândești, că nu mai ești om și nu mai ai drepturile unui om!

La diferitele inspecții ale ofițerilor dela interne, se întâmpla câteodată ca vreuna dintre deținute să ceară să vorbească, pentru a se plânge de ceva. Atunci rămâneam îngrozite de tonul cu care ni se răspundea: "Nu aveți dreptul să întrebați, nu aveți dreptul să cereți, nu sunteți nici cât deținuții de drept comun, sunteți niște simple numere, iar în fața regimului, contrarevoluționare și spioane. Nici după ce veți ispăși pedeapsa, și vă veți 'libera, societatea nu vă va încadra în mijlocul ei. Numai cele dintre voi, care-și vor recunoaște întreaga lor vină, care se vor lepăda de tot trecutul lor, care se vor reeduca treptat, vor putea intra din nou în societatea socialistă!"

Prin toate închisorile, Securitatea avea grijă, să plaseze, în celulă sau camere, una sau mai multe deținute, care să raporteze tot ce se petrece și se discută înăuntru. Noi nu reușeam întotdeauna să le descoperim și astfel, să ne ferim de ele. In urma unei astfel de anchete, nu rareori eram pedepsite cu zile întregi de carceră și amenințate cu prelungirea timpului de detenție.

După ani de zile, petrecuți, în această situație, a început o nouă fază, pentru deținute, și anume perioada de reeducare, pe care numai mai târziu am înțeles'o dece a trebuit să se producă!

Prima măsură care s'a luat pentru deținutele condamnate, pentru activitate religioasă a fost separarea lor de celelalte și așezarea în încăperi separate, unde ne găseam numai între noi, pentruca să nu contaminăm pe celealte!

In toate închisorile cu deținuți politici au fost trimiși o serie de anchetatori reeducatori, care au fost special pregătiți, ca după ce ne-au spălat creeerul, să înceapă să ni-l umple cu teoriile, principiile și sloganele marxist-comuniste.

Tot în vederea reeducării, în ultimul an al detenției noastre au început să ne aducă în celulă, din când în când, câte un ziar - ziarul partidului - "Scînteia", de altfel unul din puținele ziare care apăreau în țară. In prima perioadă, anchetatorul intra și ne citea câte un articol din acest ziar, în legătură cu politica partidului sau realizările economice ale regimului, de ex.: câte tone de oțel s'au fabricat, sau câte tractoare s-au pus pe piață. După un timp, au început să ne lase ziarul înlăuntru, și una din deținute trebuia să citească cu glas tare, iar celelalte s'o urmărească. Dacă priveai spre vizetă, vedeai ochiul anchetatorului sau reeducatorului, care urmăreau să vadă, dacă fetele sunt atente la ceea ce se citește. Tot pentru reeducarea noastră au început să ne dea unele cărți de literatură marxistă broșuri speciale despre teoriile partidului sau materialismul dialectic.

Noi deținutele, care de ani de zile nu văzuserăm vreun ziar, sau nu citiserăm vreo carte, acum citeam ceea ce ni se dădea, chiar dacă era împotriva convingerilor noastre, numai ca să ne ieșim din gândurile noastre, să ne distragem atenția, și pentruca timpul să treacă mai ușor. La un moment dat ni s'a adus în celulă "Biblia hazlie" scoasă de regim ca o bătaie de joc la adresa Bibliei. La început nu am vrut să punem mâna pe ea, căci avea niște imagini, care ni se păreau un sacrilegiu. Dar am văzut că pentru combaterea argumentelor biblice, se citau adeseori pasagii întregi din Biblie. Atunci ne-am apucat să citim, aceste pasagii și să le învățăm pe dinafară.

Eram încă la Arad când anchetatorul a venit să ne spună că a doua zi vom fi scoase în curte, ca să vedem o eclipsă de soare. El a continuat să ne spună, că sub regimul comunist știința a luat așa o amploare și a evoluat atât de mult, încât poate spune cu precizie, mult înainte, timpul, când se va produce această eclipsă. Era atât de mărginit, încât nu-și dădea seama, că vorbește în fața unor femei cu școală înaltă, și titluri universitare, care abea se țineau să nu izbucnească în râs, căci știau că alții, cu sute de ani în urmă, descoperiseră existența eclipselor. A doua zi în curte, după ce ne-a dat sticla fumurie să privim eclipsa, ne-a ținut o prelegere care era bună pentru o revistă umoristică.

Altă dată la Miercurea Ciuc, comandantul a vrut să ne convingă despre inexistența lui Dumnezeu, spunându-ne că totul este materie în evoluție, spirit nu există și deci nici Dumnezeu. Argumetele erau atât de slabe și copilărești, încât una din deținute a cerut voie să vorbească, și a spus:

"- Domnule comandant, acum câteva zile, domnul anchetator, ne-a vorbit despre sateliții artificiali, care au fost lansați de către URSS și care în clipa de față se învârtesc, în jurul pământului. Desigur că nu se poate contesta câtă muncă și ce știință a trebuit pusă în practică, pentruca acești sateliți să poată fi lansați, și cu toții știm, că acești sateliți nu ar putea să se învârtească în jurul pământului, dacă nu ar fi ghidați depe pământ de către savanții dela centrele speciale!"

Deținuta a continuat: "Desigur, pe bună dreptate, am socoti inconștientă sau nebună, persoana care ar îndrăzni să spună, că acești sateliți s'au creat singuri și se mișcă dela sine. Dacă acești sateliți artificiali, care sunt atât de minusculi, în raport cu sateliții naturali și celelalte planete, au trebuit să fie creați de către cineva și dirijați încontinuu depe pământ, cum ne putem închipui că sateliții naturali s'au creat singuri și se mișcă dela sine !"

Singurul răspuns pe care comandantul a fost în stare să ni-l dea a fost acesta: "Astăzi am stat prea mult de vorbă cu voi, voi reveni altă dată!"

Altă dată, anchetatorul reeducator, ne vorbea despre materialism, căutând să dovedească inexistența spiritului. Căuta să ne explice că totul este materie în progres, că totul se câștigă prin practică și experiență. - La aceasta o deținută a întrebat: "Cum vă explicați domnule anchetator, că dacă totul se obține prin practică și experiență, eu care sunt o pianistă, chiar dacă aș studia o viață întreagă nu aș reuși să devin o celebritate, pe când Mozart, la vârsta de 5 - 6 ani, deși nu avea nici experiență, nici multă practică a reușit nu numai să cânte admirabil la pian dar să și compună! Este numai unul din multele genii pe care le-a avut omenirea!" Anchetatorul, cu fața întunecată, spuse: "Să trecem la altceva!"

Ultimile luni, pe care le-am petrecut în închisoare eram din ce în ce mai bolnavă, aveam mari dureri în corp și la un moment dat am anchilozat. Din cauză că nu mai puteam mișca, din cauza durerilor pe care le aveam și a stării de slăbiciune în care mă găseam, am căpătat dreptul să stau lungită în pat, întâi câte trei ore pe zi, apoi pat permanent. Imi dădeam seama că eram grav bolnavă, căci știam că numai la bolnavii în ultimul grad se dădea pat permanent. Dar de acum eram liniștită sufletește, căci îmi dădeam seama că este mai bine să mor, decât să mă mai chinuiesc în starea în care mă găseam. Aveam încrederea că Dumnezeu este cu mine și chiar dacă va trebui să trec prin valea umbrei morții, Domnul Isus va fi alături de mine.

Vreau să menționez că, în afară de suferința exterioară, exista pentru deținuți și suferința interioară, produsă de luptele sufletești, mai ales pentru cei credincioși. Diavolul, vrăjmașul nostru cel mai puternic, a folosit stările de slăbiciune, de neputință, de apăsare și tristețe, pentru - ca să vie adeseori să ne ispitească, cu întrebările lui obraznice, să încerce să ne facă să pierdem încrederea în Dumnezeu. Adeseori încerca cu tot felul de gânduri să-mi distragă credința și încrederea mea, dar Isus îmi venea în ajutor, amintindu-mi că trebuie să rezist diavolului, și că trebue să cred cu fermitate în Cuvântul lui Dumnezeu, în credincioșia și dragostea lui Isus.

...

In camera, în care mă găseam în ultima vreme, se aflau mai multe deținute tuberculoase. Pentru cei bolnavi de tuberculoză exista un regim special, respectiv căpătau o bucată mai mare de pâine, iar în loc de zeama chioară, o mâncare mai consistentă. Intr'o dimineață, cu două luni înainte de eliberarea la care nu mai speram, când milițianca a deschis ușa ca să anunțe cine va avea regim alimentar în luna aceea, printre numele pe care le-a citit a fost și numele meu. După ce ușa s'a închis, am spus: "Fetelor, să știți că două lucruri se pot întâmpla prin faptul că mi-au dat regim: sau sunt pe moarte, și pentru ca să nu se spună că am murit fără să fiu îngrijită, mi-au acordat acest regim, sau ne vom elibera curând și pentrucă în starea în care mă găsesc, nu voi fi în stare să pornesc spre libertate, încearcă să mă refacă puțin." Exact la două luni după ce am pronunțat aceste cuvinte a venit eliberarea.

Chiar în starea grea de boală în care ne aflam , atât eu cât și multe din colegele mele, nu eram lăsate, în pace de către anchetatori și reeducatori.

Rolul anchetatorilor, în mijlocul deținutelor, condamnate pentru activitatea lor religioasă, era să obțină dela acestea ca să renunțe la credința lor. Atunci, în ședințele lor, se puteau lăuda cu succesele pe care le-au obținut. De aceea veneau la noi în fiecare zi, sau chemau la ei în birou, pe câte o deținută cu care să stea de vorbă, și s'o lămurească spunându-i că dacă va da o declarație că renunță la credința ei, va fi eliberată. Dar slavă lui Dumnezeu, în camera în care ne găseam nu a reușit să facă să cadă în cursă pe nici una din deținute. Am auzit că în camera alăturată o deținută a dat o astfel de declarație. Ce s'a întâmplat cu ea? A fost scoasă din mijlocul colegelor ei, dar nu a fost eliberată, ci numai mutată în altă parte! Pe cele bolnave, anchetatorii veneau să le lămurească la patul lor, crezând că pot să se folosească de boala și slăbiciunea lor!

Intr'o zi, unul din anchetatori a intrat în camera noastră, s'a așezat pe marginea patului meu și mi-a vorbit, terminând astfel: "Nu este oare păcat ca o femeie cu cultură ca tine, să mai creadă în astfel de superstiții și prostii, și de dragul lor să moară în închisoare? Nu vezi ce bolnavă ești? N'ai să mai reziști mult! Nu e păcat să mori, când poți să mai trăiești? Dă o declarație că renunți la credința ta și la mărturisirea ta, și în câteva zile vei fi liberă, vei pleca acasă să-ți îngrijești sănătatea!" Eu i-am răspuns: "Domnule anchetator, în primul rând, știu că dacă voi face această declarație, nici vorbă să fiu eliberată, pentrucă făgăduințele dvs. nu sunt valabile. In al doilea rând, ar fi drept ca acum, după ani de suferință, poate chiar în pragul morții, să renunț la idealul meu? Si în al treilea rând, chiar dacă ar fi adevărat și mi-ați da drumul, nu aș semna această declarație, pentrucă prefer să mor în închisoare, decât să mă leapăd de Dumnezeu. Dacă El dorește să mă elibereze, va face lucrul acesta atunci când va crede El de cuviință." Răspunsul anchetatorului a fost: "Ce proastă ești, așteaptă atunci ca Dumnezeu să te elibereze."

După câtiva timp a venit din nou la patul meu și mi-a spus: "Stiu că tot ce vorbești este din necunoștință de cauză, vreau să-ți fiu de folos, de aceea am să-ți aduc să citești "Istoria marxist-leninistă," care sper că te va lămuri. A doua zi a venit și mi-a adus un volum de vreo 600 de pagini. M'am îngrozit când am văzut ce aveam, și cât aveam de citit despre un subiect, pe care-l detestam, dar singura mea mângâiere a fost că astfel voi putea să-i ocup câteva ore pe zi. "Când ai s'o termini o să stăm de vorbă", a continuat anchetatorul.

Am reușit s'o lungesc cam vreo 6 săptămâni cu cititul acestei cărți, sub pretextul că fiind bolnavă, nu puteam citi mult. In ziua când i-am restituit cartea m'a întrebat: "Aștept să văd, după toate lămuririle pe care le-ai avut, dacă nu ți-ai schimbat părerile?" In ziua aceea, din fericire, mă simțeam foarte prost și nu am putut sta mult de vorbă cu el, dar i-am spus: "Domnule anchetator, după ce am citit această istorie marxist-leninistă, deși nu sunt deloc de acord cu aceste teorii și principii, recunosc că unele din învățăturile marxismului sunt frumoase, asemănătoare multor legi ale moralei; dar eu cât am fost în libertate, nu am cunoscut teoria, ci punerea în practică a acestei teorii, și practica este departe ca să se asemene cu ceea ce am citit în teorie. Practica a denaturat tot ce a fost bun în învățătura marxistă!". Am văzut cum fața lui s'a întunecat și a ieșit trântind ușa. Fusese atât de sigur că va reuși să mă lămurească.

Din când în când, deținutele erau strânse într'o sală mare, unde venea câte un delegat al Ministerului de Interne sau al partidului, să ne țină câte o conferință, în care ne vorbea de minunatele realizări ale partidului, de victoriile pe care le reportau în producție.

Cu cât timpul trecea, așteptarea deținutelor devenea și mai grea. Toată răscolirea pe care a produs'o reeducarea, introdusă de regimul comunist, în ultima vreme în mijlocul deținuților politici, nu a făcut decât să mărească dorul acestora după libertate. Faptul că acestea, prin ziare și conferințe, luaseră puțin contact cu exteriorul le făcea și mai grea închisoarea. Femeile deveneau din ce în ce mai nervoase, mai nerăbdătoare, întrebându-se necontenit: "Ce se va întâmpla cu noi? până când trebue să mai așteptăm?" Impreună cu câteva deținute care aveau un moral mai ridicat, încercam să le liniștim pe celelalte, spunându-le: "Aministia vine, vine curând!" In ultimele săptămâni, mă găseam cu o deținută din nordul țării, Marica, care ajunsese într'o stare că nu mai putea suporta închisoarea, și plângea aproape toată ziua. Căutam mereu s'o liniștesc, spunându-i că vine eliberarea. Cam așa am dus-o un timp, până când, într'o zi, mi-a spus: "Unde-ți este aministia, nu vezi că mă minți mereu?"

In adevăr, viața devenea din ce în ce mai grea pentru fiecare din noi! Căci peste tot chinul zilnic era hărțuiala anchetatorilor și a reeducatorilor, care căutau să ne zmulgă declarații favorabile lor. In acele zile mi-am amintit de câteva versuri ale unui credincios din Oastea Domnului: "

"Noi, ne-am bizuit pe Domnul, de aceea nu ne-a biruit nici vântul când vuia puternic, nici valul când izbea cumplit. De aceea când zdrobiți păream, noi spre fericita izbăvire, adânc încrezători, priveam!" □

Aura Buzescu

C. ARONESCU-BĂRĂGAN

Când în stagiunea 1948 /49, Zaharia Stancu, directorul Teatrului Național bucureștean, a decis să rupă tradiția de până atunci, ca pe prima scenă a țării să înceapă stagiunea cu o piesă din dramaturgia clasică autohtonă, înlocuind-o cu una sovietică, artista dramatică Aura Buzescu, era în repetiții avansate, după un studiu de ani cu Hamlet, pe care trebuia să-l joace în travesti. Vizionase proaspăta creație cinematografică a lui Laurence Olivier la Paris și tot acolo asistase la reprezentațiile uluitoare ale aceluia ce a dat viață mimului și pantomimului Baptiste Debureau, în filmul lui Marcel Carne, "Les enfants du Paradis".

Jean Louis de Barrault, juca în acești ani la Paris, Hamlet, cu casa închisă. La intrarea în teatru se putea citi un aviz: "inimile slabe sunt rugate să părăsească sala".

Aura Buzescu nu a fost intimidată de creația celor doi corifei ai teatrului universal. Ea dispunea de un arsenal de mijloace unice: intensitate dramatică, o gestică ireproșabilă, dicțiune perfectă, putere de concentrare rar întâlnită, la care trebue adăugate elemente de interpretare moderne, care făceau să fie înlăturate acele lungimi de vocale cântate, ca în teatrul de până atunci, vetust și plicticos, de care sufereau încă actorii și în care excela Agepsina Macri Eftimiu.

Artista Aura Buzescu, dăduse până atunci mai multe creații, printre care câteva eroine din galeria teatrului shakespearean, cu strălucire, în special Ofelia și Desdemona.

Intreruperea repetițiilor în faza "repetiții în decor" dictate de directorul Zaharia Stancu, au produs actriței prima mare decepție. A urmat arestarea lui N. Buzescu, soțul actriței, și trimiterea lui la Canal. Actrița a fost obligată să interpreteze roluri minore din piesele lui Baranga și ale altora care au făcut ca dramaturgia lor să stabilească ștacheta la calificativul de deșeu al artei. Amintim câteva: Cetatea de foc (Davidoglu), In Valea Cucului (Beniuc), Ziua cea mare (Maria Banuș), Impărăția lui Machidon (Tiberiu Vornic), Lumina la Ulmi (L. Horia) și celelalte uscăciuni dela Rogoz și Mirodan până la Preșul lui Băieșu, Pasagalia lui Titus Popovici sau piesele lui Voitin și Everac.

Soțul artistei a fost un om cu stare care a ajutat-o dela începutul carierei pe Aura Buzescu, pentru a deveni o mare actriță. Pentruca fiica unei spălătorese cu ziua, din mahalaua Popa Tatu -mai sus de Grădina Cișmigiu- să devină mai târziu pentru eleganța ei "Doamna în gri". Pe la 1900 biata fetiță umbla în niște târlici confecționați din canură, ce o făceau să calce mai mult în țărână, în vechea mahala pe unde cu puțini ani în urmă rătăcea Rică Venturiano după cine știe ce angel radios.

Trudind la albia de spălat rufe și la fierul de călcat cu cărbuni, mama artistei a încropit ceva parale pentru instruirea fetei. La școală copila se ducea cu o haină lungă - cea a mamei. Intr'una din zile au întins'o câinii brutarului Popa Tatu și a venit acasă plină de sânge și cu haina ferfeliță.

La câtva timp după ce și-a luat examenul de capacitate, și-a mărturisit vrerea ei, mamei. Bătrâna a lucrat târziu la lumina petromaxului și i-a confecționat o fustă din atică. A doua zi i-a scrobit bluza albă, din poplin și s'a întâmplat un miracol, care a făcut ocolul caselor din mahala: Aura a dat examen la Conservator.

Profesori pe atunci la Arta Dramatică erau: Nottara, Ion Liciu, Aristitza Romanescu, Petre Gusti și Lucia Sturza Bulandra. Luciei Bulandra, nu i-a plăcut această fată sărăcuță. Ea voia ca elevii ei să fie eleganți, fetele pline cu zorzoane și toalete frumoase. Din Comisie mai făceau parte Tony Bulandra și omul de teatru Tudor Ion Popa. Acesta din urmă, a convins-o pe Bulandra, că fata are talent și să o primească la clasa pe care o va conduce dânsa.

Aura, venea de fiecare dată la cursuri cu fusta călcată și bluza scrobită. Era tot ce putea face să fie în grațiile unei profesoare ridicol de pretențioase în ceea ce privea garderoba elevilor ei. Profesoara își așeza elevii în bancă, în funcție de veștminte. Pentru Aura nu exista decât un loc în fundul clasei. Acolo era un scaun, pe care înțepenea. Nu era niciodată chemată să recite sau să spună ceva. Mama ei, spălătoreasa, venea trimestrial și aducea la secretariat, taxa școlară, apoi își ascundea mâinile umflate și încrețite de soda de rufe și săpun. Se apropia sfârșitul anului școlar, fără ca Aura să fie întrebată ce știe. Se scuturau pomii de flori și ea nu adusese nicio bucurie mamei ei. Ultimele ore de artă dramatică. Aura sta neclintită pe același scaun. Răsfoind catalogul, profesoara Bulandra dă și peste matricola imaculată a fetei amărîte din fundul sălii. Se îndură de formă să-i pună o întrebare:

-Fetițo, zise profesoara, tu tot mai vii la Conservator?

Privirile s'au întors toate spre fundul clasei. Aura s'a sculat ținându-și cu mâinile fusta de poale și a răspuns cu cel mai simplu ton:

-Da, Doamnă! Ea nu putea să izgonească din ființa ei, puterea chemării.

-Poftim în față, te rog! Cu tivul fustei dat drumul, s'a urcat pe scena improvizată, primind aprobarea să spună ce știe. Era chiar atmosfera și momentul începutului poeziei pe care o pregătise: La Icoană de Vlahuță. Metrul versului trohaic din expozeul poeziei, nebănuita interpretă îl transformă într'o istorisire pe un ton alb, neteatral. Apoi începu să urce pe un răscolitor registru interpretativ, când la fel ca și eroina din poezie, înnebunește... Când termină, își șterse lacrimile și profesoara și elevii rămaseră încremeniți. Aura își revenea din transa concentrării, De afară intrau pe fereastră ritmurile înfundate ale birjelor cu cai, strigătele oltenilor și larma ascuțită a glasurilor de copii ce se jucau în marea curte a Conservatorului din Piața Biserica Amzei.

-Iartă-mă! Te rog să mă ierți... Dumneata ai mult talent -spuse profesoara. Cum te cheamă?

-Aura. Mama mea este spălătoreasă. N'am tată!

Lucia Sturza Bulandra își îndreptă dantelele franțuzești de pe piept și notă de două ori "10" în catalog.

La ieșire, doi dintre colegii ei s'au apropiat de ea.

-Bravo, Aura! a spus unul din ei. Celălalt i-a spus în germană: Gebolt bring Rosen (Răbdarea aduce trandafiri). Primul era G. Timică, cel de al doilea I. Manolescu. Din elegantele ei colege, niciuna n'a făcut teatru.

***

In anii din urmă, Aura Buzescu a dat două creații de mare valoare: una în Hanul dela Răscruce de H. Lovinescu și alta în Vizita Bătrânei Doamne de Fr. Durenmath. Prima, în reprezentație la Teatrul "Lucia Sturza Bulandra" iar cea de a doua la Teatrul Național.

Aura Buzescu a fost o actriță de o disciplină exemplară. Punctuală, dăruită scenei, absentă dela cancanurile culiselor. Mulți ani societara Teatrului Național, nu intra pe scenă până nu se pulveriza esență de brad pentru purificarea aerului din cauza prafului ridicat la montarea decorului și așezarea recuizitei pe scenă.

La apariția ei, în culise toate zgomotele trebuiau să înceteze. Intrarea în scenă era considerată de artistă, ca oficierea unui cult unde se cer trei imperative: liniște, atenție și concentrare.

Ca profesoară, femeie și mamă, a fost foarte austeră. Gina Patrichi -una din elevele ei- a trebuit să ducă 10 ani în spate vicistitudinile teatrului de provincie ca să-și arate talentul. Longin Martoiu, n'a avut drum de întoarcere! Victor Dogaru, a trebuit să devină crainic la radio din cauza acestei austerități. Dintre actorii români, doar C. Tănase a făcut-o să râdă. Birlic o întrista iar Marcel Angelescu era pentru dânsa un actor de dramă. Ii agrea pe Cazaban și Gărdescu, îi plăceau însă actorii cu prestanță: Brancomir, Vraca, Storin, Botta și Barton.

Aura Buzescu a avut doi copii. Un băiat și o fată. Băiatul, la vârsta de 25 de ani (1941) a plecat pe frontul de Răsărit și a fost dat dispărut în luptele dela Tiraspol. Fata, a plecat la studii în Franța și nu s'a mai întors la casa părintească. Relațiile reci dintre mamă și fiică au intrat într'un climat de gheață după moartea tatălui, N. Buzescu Rămâne o enigmă neîntoarcerea fetei într'o casă opulentă, în care cărțile din bibliotecă erau legate în piele și aurite, iar obiectele din interior de cel mai rafinat gust.

Aura Buzescu, își primea rarii vizitatori într'o casă cu scară interioară, cu lambriuri de mahon și tavan în intarsii de o eleganță și o curățenie rar întâlnite. La masă, actrița era de o mare cumpătare și higienă care la dânsa mergea până aproape de ritual. Ne permitem să facem o paralelă nefirească, spunând că marea actriță bea un pahar cu apă în aceeasi unitate de timp în care Păstorel, ar fi băut o cramă cu vin! Iși întâmpina vizitatorii cu prestanța-i cunoscută, zâmbind discret și dezvelind o dantură albă perfectă, fără o carie, elegantă în mișcări, încât cu greu ai fi crezut că această persoană a călcat cândva prin țărâna vechii mahalale Popa Tatu.

O ultimă vizită la Paris, în urmă cu câțiva ani, a actriței, a dus la o despărțire definitivă între mamă și fiică. E cert că ar fi vrut să rămână în Franța, la fiica ei.

Aura Buzescu, are astăzi peste nouăzeci de ani. Casa ei se află lângă Studioul Teatrului ce poartă numele fostei sale profesoare, Lucia Sturza Bulandra, de lângă Grădina Icoanei. E o casă albă, cochetă, cu un stil original. O grădină ovală (azi nu prea îngrijită) atrage în fiecare primăvară pe îndrăgostiții de frumos, cu florile de magnolia și liliac înflorit. Câteva tufe de trandafiri sunt mereu în floare. Doar în amurg, dacă te uiți din pârculețul din apropiere, la etaj, va apare o doamnă bătrână care controlează șifonierul, garderoba, închide geamurile și dă drumul storurilor. Imaginea îți pare cunoscută, pentrucă în față îți apare ca decor casa descrisă de O'Neil, în cumplita sa tragedie "Din jale se întrupeaza Electra".

Bătrâna Doamnă, este cea mai mare actriță în viață a scenei românești: AURA BUZESCU. □

ARONESCU-BĂRĂGAN

PÂCĂ, GHEORGHE ȘI AHOE

Trei ași în poarta poeziei

PORTRET

IN MEMORIA POETULUI TEODOR PÂCĂ

Să mai rămânem timp de un pahar
El nu-i plecat decât să facă-o tură
Si va veni din barba lui de var
Să ne mai dea curaj c'o'njurătură

Si să golim o sticlă veți vedea
In damful nopții noastre va apare
Ca înlegenda lui Djalil Mussa
Djighit rebel stârnit de-adulmecare

Mai sus stacana nu vărsați un strop
In miezul vinului ce sângerează
Fierbe vârtej de rubiniu potop

Geană la ușe și pupila trează
Zăresc un Pâcă vașnic ca un plop
Căci ori și câtuși de puțin - contează.

Georges ASTALOS

Reflecții pe marginea...

Urmare din pag. 7

Dacă Alban Berg a fost un compozitor lipsit de talent sau nu, aceasta nu prezintă interes în problema pe care o tratăm. Ceea ce interesează este că, aruncând niște note pe portativ - așa cum alții înșiră niște cuvinte într'o "poezie" sau mâzgălesc cu pensula pe o pânză - dă la iveală o "operă de artă", pe care o mulțime de "cunoscători" se grăbesc s'o aplaude.

Este foarte ușor, în muzică și nu numai în muzică, să vii cu tot felul de inovații pentru a da impresia de originalitate; greu, însă, este să pecetluiești o compoziție cu nota personală, servindu-te în același timp de limbajul curent, inteligibil.

La festivalul "Toamna Varșoviană" din 1964, consacrat muzicii contemporane, s'a prezentat și un balet american cu diverse numere. Muzica unuia din ele, datorită Japonezului Toshi Ichiyanagi, se rezuma la sunetele pe care le scoteau niște "instrumente" ca: un borcan de murături, o oglindă, o cutie de compot, un drug de fier, niște găleți și măturoaie, manevrate de doi "muzicanți". Mă întreb ce efect muzical pot produce astfel de biete "instrumente"?

Odinioară - povestește Niculescu Basu în amintirile sale - publicul venea la spectacol înarmat cu ouă clocite și alte arme convingătoare, de care făcea uz când vre'un artist, mai puțin conștient de misiunea lui, apărea pe scenă fără ca mai întâi să-și fi făcut propria verificare și dădea un chics.

Astăzi, lumea aplaudă orice neghiobie și se mulțumește cu orice. Fără prea multă muncă se poate deci reuși în viață. Dar, ce rămâne depe urma acestor "reușiți"? Căci, una este a reuși și alta a realiza. Si orice realizare este o chestiune de inspirație, muncă asiduă și conștiință.

"Aceia ce nu au nimic de spus să se ocupe de altceva. Iar acei care simt necesitatea profundă și veridică de a compune, să o facă prin procedee noi sau vechi, însă - în orice caz - simple și inteligibile, căci ceea ce contează nu sunt procedeele ci rezultatele". (Casals)

In definitiv, arta trebue să servească pentru menținerea vie a cultului unui ideal și nu pentru a accentua tendințele de dezagregare. Pentru ce artistul trebue să fie obsedat de nesiguranța epocii, în loc să reacționeze împotriva ei ca semn de fidelitate în valorile omenești care au supraviețuit atâtor catastrofe colective? Ca om, artistului nu-i lipsesc ocaziile de a interveni în conflictele epocii sale. Insă, arta nu poate fi sclavul acestor conflicte. Arta trebue să ne aducă un mesaj de înălțare și de speranță.

Criteriul conștiinței este acela care, până la urmă, trebue să învingă, dat fiind că marile teme omenești sunt mereu aceleași și ceea ce trebuie să întâlnești în creațiile artistice este omul, omul din carne și oase și nu o entitate abstractă.

"Azi, continuăm să admirăm tot ceea ce este frumos, inclusiv dacă este vorba de creații care datează de mii de ani, ca - de exemplu - poezia chineză și cea indiană. Acestea au aceași rațiune de a exista ca și muzica noastră adevărată. Viața lor este aceeași în zilele noastre... et in secula seculorum" (Pablo Casals). □

Marcel NICOLAU

CARTEA ROMÂNEASCĂ ÎN EXIL

- trei decenii, zeci de edituri, sute de titluri -

Pavel Chihaia, Tradiţii răsăritene şi influenţe occidentale în Ţara Românească

1983

ed. John DUMITRU-VERLAG

Matei CAZACU

Până a nu deveni exilat în Germania, Pavel Chihaia a fost un exilat interior în România. După ce, proaspăt licenţiat în litere şi funcţionar la Direcţia generală a teatrelor, el obţine Premiul scriitorilor tineri pentru piesa La farmecul nopţii, mai apucă să publice, în 1947, romanul Blocada. La 25 de ani el promitea a deveni un romancier plin de talent, unul din cei mai subtili cântăreţi ai peisajului dobrogean, al oraşelor turceşti şi porturilor cu o lume pestriţă, al stepei cu ciudata ei vegetaţie.

Venirea comuniştilor la putere a însemnat şi sfârşitul carierei sale literare. Vreme de aproape 12 ani, Pavel Chihaia practică diferite meserii - zidar şi figurant la Bucureşti şi Constanţa -, până când, în 1960 începe, sub aripa ocrotitoare a lui George Oprescu, să se ocupe de arta medievală românească. De cinci lustre, numele lui este sinonim, pentru specialişti, de cercetare temeinică, de lecturi întinse, de spirit de observaţie (a se compara cu descrierile de natură din Blocada) şi de multă imaginaţie în reconstituirea climatului cultural valah din secolele XIV-XVII. Nenumărate articole savante şi trei cărţi masive l-au consacrat în lumea istoricilor de artă din România şi se părea că Pavel Chihaia îşi va continua cercetările duse cu atâta pasiune şi cu bune rezultate la acelaşi Institut de istoria artei al Academiei.

Iată însă că în 1978 Chihaia, care îşi trecuse între timp un doctorat la Sorbona, alege libertatea, preferând o situaţie precară la München falsei securităţi oferite de meseria sa la Bucureşti. Cartea de faţă este prima sa publicaţie importantă din exil şi trebue salutată ca un semn al continuităţii pe care domnia sa înţelege să o imprime preocupărilor sale stiinţifice.

Volumul conţine 11 studii de dimensiuni diferite îmbrăţişând secolele XIV-XVII, mai precis răstimpul dintre domnia lui Basarab Intemeietorul (1320 ?-1352) şi Matei Basarab (1654).

După cum o arată şi titlul, strădania lui Pavel Chihaia tinde către identificarea şi replasarea în epocă a marilor curente culturale bizantine şi orientale, pe de o parte, şi occidentale, pe de alta. Domnia sa vede în primele un element fundamental, constitutiv, al creaţiei culturale românesti, aparţinând domeniului tradiţiei, în timp ce renaşterile occidentale au, la noi, caracter revoluţionar, vădit, potrivit lui Pavel Chihaia, în epoca lui Radu dela Afumaţi şi a succesorilor săi imediaţi, apoi în epoca lui Matei Basarab şi, în sfârşit, la 1848.

Dar, în afara "renaşterilor", Ţara Românească nu a pierdut contactul cu lumea central - şi vest-europeană, contact pe care autorul îl urmăreşte pe mai multe planuri. Un prim plan este cel al cruciadei antiotomane care angrenează ţara încă din vremea lui Vlaicu Vodă (1372 - prima luptă a Românilor cu Turcii), cu momente culminante în epoca lui Mircea cel Bătrân, a lui Vlad Dracul, fiul său (domn între 1436-1442, 1443-1447), a lui Radu dela Afumaţi (1522-1529, cu întreruperi) - mentionăm aici doar momentele studiate cu predilecţie de Pavel Chihaia. El analizează strategia de cruciadă a lui Mircea cel Bătrân aşa cum se reflectă ea în implantarea principalelor sale cetăţi, dela Turnu Severin la Heracleea, în Dobrogea, menite sa înfrunte pe Turcii otomani dar şi să vegheze pe Carpaţi pentru a contracara catolicismul agresiv al regilor Ungariei.

Dela Vald Dracul şi Neagoe Basarab s'au păstrat două steme alegorice care împodobeau turnul de intrare la biserica metropolitană dela Curtea de Argeş. Redescoperite de Pavel Chihaia în depozitul Muzeului de Antichităţi din Bucureşti, ele şi-au dezvăluit secretul în urma unei atente cercetări: prima înfăţişează un dragon care calcă în picioare un leu cu cap de şarpe, ilustraţie probabilă a versetului din psalmul 90: "Vei păşi peste lei şi peste năpârci şi vei călca peste pui de lei şi peste şerpi." Ea explică şi porecla de Dracul dată acestui voievod care era membru al ordinului cavaleresc de cruciadă al Dragonului, animal ce sfârşeşte prin a simboliza heraldic "creştinismul victorios". Neagoe Basarab va pune şi el o stemă care înfăţişa un inorog (ţap cu corn) ucigând un dragon, deci, conchide Pavel Chihaia, "lupta dintre Ortodoxie şi Islamism".

Să notăm şi atenţia acordată de autor "modelelor" antice pe care încercau să le imite voievozii noştri ca şi, dealtfel, contemporanii lor occidentali şi bizantini: David şi Solomon, Alexandru cel Mare şi, apoi, Constantin cel Mare. Neagoe Basarab, autorul şi inspiratorul Invăţăturilor către fiul său Theodosie, înţelegea să se inspire şi din viaţa lui Buddha, cristianizată în romanul Varlaam şi Ioasaf (atribuit sfântului Ioan Damaschin), roman care pare a fi împins pe doi boieri munteni să se călugărească. Cu această ocazie, domnul le va ţine un discurs festiv în prezenţa întregii curţi.

Ginerele şi urmaşul la domnie al lui Neagoe este Radu dela Afumaţi, un viteaz veşnic cu sabia în mână, apărând ţara de "puhoiul turcesc". Lui îi atribuie Pavel Chihaia iniţiativa scrierii primei cronici interne a Ţării Româneşti, scrisă pe la 1525-1526, al cărei derivat este binecunoscuta lespede funerară dela Argeş a domnitorului pe care răposatul este înfăţişat călare, cu buzduganul în mână şi cu mantia fluturând în vânt, postură cu totul neobişnuită în sculptura noastră tombală.

In sfârşit, două studii din volum se ocupă de portalurile din secolul al XVI-lea şi al XVII-lea (epoca lui Matei Basarab, 1632-1654): "portalul fiind o trăsătură de unire între lumea cerească, reprezentată prin spaţiul interior şi pictura unei biserici,pe de o parte,şi lumea terestră,pe de altă parte, este foarte normal ca el să prezinte o mărturie semnificativă a modificărilor de mentalitate pe care le putem constata în Tara Românească în acea vreme."

Autorul surprinde în decoraţia acestor portaluri tendinţele de adaptare şi de autohtonizare a unor elemente artistice occidentale din epoci deosebite - gotic, Renaştere, baroc, prezente, toate, în aceeaşi vreme, pe aceleaşi monumente. Ne aflăm deci, conchide P.Chihaia, în faţa unui efort invederat de aggiornamento, a unor adevărate revoluţii artistice, vizibile şi în sculptura conacului familiei Năsturel dela Hereşti. In schimb, structura culturală a oraşelor muntene vădeşte trăsături proprii, autohtone, alături de altele, etern urbane, puse în lumină cu subtilitate de Pavel Chihaia.

In concluzie, o carte densă, scrisă într'un stil care trădează uneori pe romancier.

De menţionat, în încheiere, înduioşătorul curriculum vitae pe care P.Chihaia îl tipăreşte pe coperata cărţii: se menţionează căsătoria cu Maria-Ioana în 1964 şi naşterea fiului Matei în 1973. □

Doru Novacovici, În România după gratii

1983

ed. John DUMITRU-VERLAG

Matilda ALBEANU

Inginerul Novacovici este unul din sutele de mii de Români care şi-au petrecut aproape cinci ani din viaţă (1959-1964) în închisorile şi lagărele de muncă înfiinţate de comunişti pe tot întinsul ţării înrobite. Ca şi ceilalţi "pensionari" ai Gulagului românesc, el a suferit în carnea şi în spiritul său bătăi, torturi, şicane de tot felul, a fost obligat să muncească sub soarele nemilos al Bărăganului şi în bătaia crivăţului, cu picioarele în apă, a mucezit în oribilele hrube dela Jilava, şi-a distrus sănătatea în celulele neîncălzite dela Gherla. Ca şi alte zeci şi sute de mii de "politici" a fost graţiat în 1964 întorcându-se la ai săi bolnav şi diminuat fiziceşte, o umbră a ceea ce fusese.

Biografia lui Doru Novacovici ia un curs deosebit de cel al majorităţii din momentul în care reuşeşte să ajungă în Franţa în 1978 şi începe să militeze în chip activ pentru dezvăluirea atrocităţilor din închisorile româneşti dar şi din marea închisoare care a devenit ţara întreagă. (în special în periodicul Villages du Val de Marine).

Inginerul Novacovici (spre deosebire de alţi foşti deţinuţi politici, dornici, poate, să uite suferinţele trecute), a pus mâna pe condei pentru a'şi aduce mărturia, la ceea ce sperăm că va fi, într'o zi, monografia arhipelagului Gulag din România.

Căci de o mărturie este vorba aici, mărturie cu atât mai preţioasă cu cât ea nu se vrea globalizantă şi nu are pretenţia de a fi unică în felul ei: Doru Novacovici nu a cedat complexului lui Ulisse de a-şi împodobi experienţele şi absenţa cu întâmplări fabuloase şi cu încercări existenţiale supreme. Povestirea sa se scurge fără mari salturi, autorul trece prin vămile îndeobşte cunoscute ale târâmului carceral: arestarea cu perchiziţia, ancheta cu bătaie şi torturi de tot felul prelungite cu sadism sau doar cu sălbăticie de securiştii dela închisoarea Uranus, Jilava, Gherla, sau lagărele de muncă Luciu-Giurgeni şi "Grădina."

Urmează procesul la care acuzaţii îşi retrag declaraţiile anterioare deoarece fuseseră smulse sub tortură: panică între magistraţi, discuţii şi strigăte între maiorul Enoiu şi procuror. In aşteptarea condamnării, Jilava, apoi, după condamnare (10 ani muncă silnică, 7 ani degradare civică şi confiscarea averii pentru că tipărise şi difuzase manifeste ostile regimului), lagăre de muncă din Bărăgan , apoi Gherla şi, în sfârşit, eliberarea (mai mult mort decât viu) în Aprilie 1964.

Trecerea prin tărâmul umbrelor i-a permis lui Doru Novacovici să întâlnească oameni excepţionali, intelectuali, ofiţeri, foşti comunişti ilegalişti, muncitori şi ţărani, uneori şi turnători. Dela toţi el a învăţat câte ceva, tuturora le-a transmis câte ceva, mai ales neclintita lui voinţă de a rezista, de a nu-şi pierde curajul bizuindu-se pe credinţa fierbinte în Dumnezeu. Oameni ca Vasile, "ostaş al Domnului", colonelul B.,comunistul ilegalist Ionaşcu, arestat pentrucă fiii săi îşi ajutau corelegionarii să emigreze în Israel, doctorul Răileanu, preotul Vasilache, Constantin (Diki) Cesianu, generalul Schipor, colonelul Tobă condamnat atât de Ruşi la deportare în Siberia, cât şi de comunişti în România, pentru aceleaşi fapte, şi mulţi alţii, citaţi uneori doar cu prenumele sau cu iniţiale, populează paginile cărţii fiecare cu drama sa personală, cu suferinţele, cu rezistenţa şi cu personalitatea sa.

Un caz aparte, care ar părea comic dacă nu ar fi atât de dramatic, este cel al ţăranului Costică Georgescu din comuna Voluntari, de lângă Bucureşti, acuzat că purta "discuţii duşmănoase contra ordinei sociale" şi pe care autorul îl întâlneşte la Uranus, în anchetă:

"Si nea Costică îmi povesteşte cum a fost "întâmplarea", că el e colegul meu. E un ţăran sărac, fără pământ, cu o casă modestă din pământ bătut şi singura lui avere era un cal pe care-l iubea mult. Mi-a explicat că dragostea de cai o avea de când era copil, când îi plăcea la nebunie să călărească şi să spele caii în lunca Ialomiţei. Că prietenii lui cei mai buni au fost trei cai, ce i-a îngrijit şi care la rândul lor i-au asigurat o viaţă cinstită şi modestă. Rămăsese cu unul singur, "Murgu", pe care îl hrănea şi-l ţesăla cu dragoste. Era de fapt mijlocul lui de existenţă. - "Acum o lună eram supărat," povesteşte nea Costică, "deh ca omul, şi fiindcă eram în grajd cu Murgu i-am spus să mai aibă puţină răbdare că'n curând vor veni Americanii şi va avea şi el o masă mai bună, va mânca şi ovăz, nu numai iarbă şi fân. Să ne rugăm, prietene, Bunului Dumnezeu să vină ei, căci numai aşa vom avea şi noi libertate şi ce mânca. Doar atâta i-am spus şi iată-mă aci" încheie nea Costică povestea lui.

-"Păi cine te-a spus, nene, la securitate, că doar n'ai avut microfoane în grajd?" îl întreb eu. - "Am aflat eu astăzi cine", spuse plin de el Costică, "vecinul meu, Atudosei, care are grajdul lipit de al meu.

Atudosei este un om rău, a lucrat câţiva ani în miliţie şi apoi l-au dat la munca de jos şi a devenit paznic. Un om de nimic, o să-l pedepsească Dumnezeu după fapta lui". (p. (61-62). La întrebarea lui nea Costică despre condamnarea pe care ar putea-o căpăta, autorul, devenit specialist în "dreptul" penal comunist, îi prezice trei ani dacă a vorbit încet şi cinci dacă a vorbit tare. Incredul, nea Costică râde cu lacrimi, dar de condamnat tot la cinci ani va fi condamnat...

In anexă se reproduce fotocopie după sentinţa 34/1960 a Tribunalului militar Bucureşti care condamnă pe Doru Novacovici "pentru crimă de uneltire contra ordinei sociale". □

HYPERION

Centrul de promovare a cǎrţii româneşti

CARTEA ŞI CULTURA

Noii profeţi ai erei electronice ne anunţă, sprinţari şi fericiţi, apropiata dispariţie a cǎrţilor. Fericiţi de fericirea lor, noii profeţi încearcă să ne demonstreze imensa binefacere pe care o va reprezenta pentru întreaga omenire moartea cǎrţilor.

Toate textele cunoscute, dela începuturi şi până în prezent, vor putea fi înregistrate în memoria electronică. Graţie "tematicii", ele vor putea fi puse la dispoziţia maselor doritoare de cultură electronică. Aşezaţi în faţa ecranului terminalului personal, vom putea astfel comanda într'o clipă, prin simpla apăsare pe butoane, un poem al Sfântului Ioan al Crucii sau un fragment din Platon. Stimulaţi de intimitatea ecranului electronic vom putea contempla când vom dori o pagină din "Lacrimi şi sfinţi" sau din "Poveste cu ţigani", un poem al lui Eminescu sau al lui Ion Barbu.

Se vor sfârşi astfel lungile şi penibilele cercetări bibliografice. Într'o clipă, prin minime gesturi manuale, savantul va putea găsi referinţa căutată, iar copilul va afla imediat semnificaţia cuvântului pe care nu-l înţelege.

La început, desigur, sistemul de distribuire al culturii electronice va fi naţional. Dar treptat se vor constitui în mod inevitabil "bănci" internaţionale, apogeul logic al acestui proces fiind (dacă lumea nu va dispare între timp) apariţia unei unice "bănci" mondiale, concentrând într'un unic creier electronic, toate textele pe care omenirea le-a produs în decursul timpului sau le va produce în viitor. Accesibilitatea oricărui text, în limba preferată, va fi imediată. În acest paradis cultural electronic, nu va mai fi loc pentru biblioteci şi editori. Bibliotecile vor muri prin asfixiere lentă, iar, în acelaşi timp, activitatea editorială tradiţională va dispare.

Tabloul zugrăvit de profeţii erei electronice este fascinant, derutant şi contradictoriu. Cine ar putea nega enormul câştig de timp realizat prin înregistrarea în memoria electronică a anuarelor telefonice, a dicţionarelor sau a enciclopediilor? Dar cine va putea trasa limitele procesului declanşat şi în virtutea căror valori? Ceea ce ni se pare astăzi o delirantă fantezie de ştiinţă-ficţiune va putea deveni mâine o implacabilă realitate.

Scenariul pe care l-am descris este o ilustrare parţială a unui proces mult mai general, de fragmentare accelerată, de izolare şi, în ultimă instanţă, de auto-distrugere. Ecranul electronic este o proiecţie a mintalului devenit tiranic prin detaşarea de unitatea naturală cu corpul şi sentimentele omului. În simplul act de răsfoire a paginilor unei cărţi, omul este mobilizat în întregimea sa, în plăcerea aproape erotică a atingerii unei pagini superb tipărite. În sentimentul de comuniune provocat de regăsirea unui pasaj putând stimula intense rezonanţe interioare. Cultura electronică este, în forma sa externă, o cultură mutilată şi mutilantă.

Dar pentru noi, Românii, cartea reprezintă şi o altă dimensiune, cea a vieţuirii şi chiar a supravieţuirii. Afirmarea prin cultură este, în vitregele condiţii actuale, un redutabil şi eficace mijloc de consolidare a entităţii naţionale. Sutele de comenzi primite de tânăra asociaţie "Hyperion", echivalând cu distribuirea a peste o mie de cărţi, constituie, în sine, un semn încurajator. Dar dincolo de distribuirea cărţilor, ceea ce ne-a mobilizat eforturile, au fost numeroasele mesaje de adeziune, scrisorile calde şi generoase primite din toate colţurile lumii.

Componenţa culturală a exilului necesită o diversificare a activităţii editoriale, care nu se poate limita numai la literatură. De exemplu, în ultimile două decenii, oameni de ştiinţă de cea mai înaltă calitate - matematicieni, fizicieni, biologi, istorici, lingvişti, etc. şi artişti de renume nu numai naţional, dar şi internaţional - pictori, sculptori, muzicieni, regizori de teatru etc. au sporit rândurile exilaţilor. Eseul şi monografia ştiinţifică, precum şi publicaţiile artistice ar merita să găsească în viitor atenţia cuvenită din partea celor interesaţi de destinul culturii româneşti. Fiecare pas spre universalitate efectuat de un Român serveşte desigur cauza românească dar şi fiecare veritabil act de cultură românească deschide un drum spre universalitate.

Basarab NICOLESCU

Extrase din POEZII DIN ÎNCHISORI

Culegere de Zahu Pană

ed. CUVÂNTUL ROMÂNESC, Hamilton, Canada

"Prin prestigiul autorilor, precum şi prin valoarea literară, simbolică şi istorică a poemelor, volumul "Poezii din Inchisori", culegere de Zahu Pană, merită cu adevărat un cuvânt de laudă şi un loc de cinste în tezaurul creaţiei literare româneşti. Nu ne îndoim de altfel nici o clipă că mai curând sau mai târziu, antologia va intra în patrimoniul şi istoria literaturii româneşti.

(Dintr'o emisiune radiofonică în limba română)

Niciodată în istoria literaturе române, nu s'a trăit atât de intens poezia ca în închisoare. Celula, lanţurile, chinurile, izolările de tot felul, nu-l lipseau pe cel închis de poezie. Izolat în celulă, deţinutul repeta în fiecare zi poemele învăţate. La ţeava de calorifer sau cu urechea la zid, alfabetul Morse - al deţinuţilor - îi aducea strofe noi de poezie. Bolnavii, scriau poeziile pe sticlele de medicamente unse cu săpun. Cei din celulă, pe fundul gamelelor. Câte luni de izolare, câte bătăi şi câţi ani de închisoare s'au dat pentru răspândirea acestor poezii, nu se va şti niciodată cu precizie. Astăzi ele au apărut la lumină. Cuvântul Românesc, a socotit o cinste să inaugureze Editura cu acest volum literar şi istoric. Pentru a-i cunoaşte pe o parte din cei care au apărut în volum, dăm câteva fragmente din poeziile apărute.

RADY GYR

Nu scuip pe'nfrângerile mele !
Ce-am adorat nu ştiu să ard
şi nu ridic în vânt obiele
în locul ruptului stindard. . .

(Inţeleptul)

N'ai desmierda de n'ai şti să blestemi;
surâd numai acei care suspină.
Azi n'ai zâmbi, de n'ar fi fost să gemi,
de n'ai fi plâns, n'ai duce'n ochi lumină.

Si dacă singur rana nu-ţi legai,
cu mâna ta n'ai unge răni străine.
N'ai jindui după un colţ de rai
de n'ai purta un strop de iad în tine. . .

(Antiteze)

. . . Când porţile sparge-se-or toate
şi morţii vor prinde să urle,
când lanţuri şi ziduri cădea-vor sfărmate,
voi nu ştiţi ce'nseamnă 'nvierea din moarte,
căci n'aţi fost cu noi în celule.

(Voi n'aţi fost cu noi în celule)

. . . Si-adună azi zdrenţele anii
şi visul ciubotele sparte
şi'n pod auzim chiţoranii
cum petece rod mai departe.

Bătrâni, cu obrazul de ceaţă,
cu paşi năclăiţi în tristeţe,
prin moarte-am trecut nu prin viaţă,
noi nu am avut tinereţe. . .

(Noi nu am avut tinereţe)

D.BACU

Si când târziu,
vom bate'n poarta Marilor Dreptăţi,
nu vom cădea'n genunchi,
nu vom cerşi iertări,
ci vom suna din lanţuri întrebări:
"Dece destinul fu atât de crud ?
Nu Ti-a ajuns, o Doamne, Fiul Tău,
nu Ti-a ajuns un rai întreg de Sfinţi
ca să mai faci şi unul în Aiud"

(Aiud)

SERGIU MANDINESCU

Ah ! Amintirea asta ca pe roată mă frânge:
pe jos erau risipiţi creiţari de sânge
plata atâtor şi-atâtor păcate... atât de cumplite au fost suferinţe
atât de satanică a fost urgia,
că mulţi din noi în noaptea aceea şi-au pierdut minţile,
iar alţii şi-au pierdut veşnicia.

Din cei ce au trecut pe acolo, numai morţii trăiesc
asemenea lui, aşijderea ţie,
iată de pildă eu, umblu, vorbesc,
dar viaţa mea nu-i, nu-i prietene, decât o moarte vie. . .

(Amin)

NICHIFOR CRAINIC

Podgorii bogate şi lanuri mănoase,
Iisuse Cristoase,
e raiul în care ne-a vrut Dumnezeu.
Priveşte-Te'n vie şi vezi-Te'n grâne,
zdrobeşte-Te'n struguri şi frânge-Te'n pâine.
Ca bobul în spice şi mustu'n ciorchine
eşti totul în toate şi toate prin Tine,
Tu viaţa de-apururi a neamului meu.

(Cântecul Potirului)

. . . De două mii de ani încoace
grăesc în vii şi tac în morţi,
şi dârz voi pune eu soroace
înconvoiatei mele sorţi.

Tresaltă'n mine milioane
de-acelaş sânge pe-un pământ,
şi'n iureşul eternei goane,
cum sunt ce-am fost, voi fi ce sânt !

(Eu)

Doamne, nu mai pot fi ca şi
cei sătui de-atâtea poame
căci într'un pustiu de foame
mi se rătăciră paşii.

....

Nu mă osândi Stăpâne,
pentru poftele-mi deşarte,
căci de suflet mă desparte
trupul care cere pâne. . .

(Foamea)

ZAHU PANĂ

Nici în Est, nici în Vest, nici în Nord, nici în Sud,
trâmbiţa dreptăţii nu o mai aud,
nici pe câmp n'o mai găsesc, nici în casă,
nici în inima prietenilor cu care stau la masă. . .

(Răscrucea veacului)

. . . O rafală de pistol a împlinit o zodie. . .
Doar iubita i-a zâmbit în prăbuşire !
Muşca toamna din piept, ca dintr'o rodie
şi numele lui, trecu în amintire. . .

(Evadare)

ŞTEFAN VLĂDOIANU

Ia-mi inima, o cupă, să-ţi cânte'ncet şi lin
şi câtinel clătită, să-ţi tremure'n răsfrângeri
tărâmuri neaieve, ostroavele cu îngeri
şi'mbie-mi-te'n zâmbet, rotundul ei prea plin. . .

(Testamentul)

THEODOR GHE ZUCA

Pe aici nu freamătă pădurile frate
buzele arse de febră nu pot un cuvânt
să spună,
fântânile au secat, se lasă tăcerea
şi noi mirosim a ţărână. . .

(Pe aici...)

HYPERION

4 R, DU GEN.H.BERTIER
92.200 NEUILLY S/ SEINE
FRANCE

(1) Doresc să primesc buletinul asociaţiei D-voastră în vederea achiziţiei:
☐ ocazionale periodice ☐
a cărţilor româneşti care m'ar interesa.

(2) Prefer lucrările:
☐ literare istorice ☐ ştiinţifice ☐

(3) Texte româneşti inedite putând interesa pe editori
☐ îmi sunt cunoscute nu-mi sunt cunoscute ☐

NUMELE.. SEMNATURA:

ADRESA..

ACESTE DOUĂ PAGINI, OFERITE GENEROS DE "CUVÂNTUL ROMÂNESC", APAR SUB ÎNGRIJIREA ŞI RESPONSABILITATEA ASOCIAŢIEI "HYPERION"

BISERICA CREȘTINĂ

SFINȚI ȘI SFINTE MOAȘTE

Arhim. Roman BRAGA

Sfinții sunt oameni ca și noi. Ei nu vin din legende sau din mituri, nu sunt creații ale minții omenești, n'au coborât din cer, ci sunt frați buni cu noi, trăiesc în istorie, se luptă ca și noi, se frământă, visează, sunt ispitiți, cad, se ridică, biruiesc, și se încununează.

Sfințenia este posibilă numai în condiția umană. Oamenii nu se nasc sfinți, ci devin. După Scriptură, Dumnezeu a inprimat chipul său în noi, ca un potențial. Insă asemănarea este un proces dinamic al devenirii, ca rezultat al muncii și strădaniei omului. După Scriptură, Dumnezeu ar trebui să se recunoască în sfinții săi ca într'o oglindă. Dar sunt și oglinzi omenești care nu reflectă chipul lui Dumnezeu, ci al satanei. De multe ori, în dosul chipului lui Dumnezeu din om se ascunde ispititorul și transformă pe om într'o caricatură, în opusul planului lui Dumnezeu. In loc de lumina cea necreiată se reflectă întunericul minții, în loc de adevăr, minciuna, în loc de discernământ, logica contorsionată care îl împinge pe om la păcat, la disperare și la dezintegrarea persoanei. Succesul diavolului este că poate să introducă în mintea fiilor lui Dumnezeu iluzia inexistenței, adică opusul a ceea ce Dumnezeu s'a definit pe sine în "rugul aprins": Eu sunt cel ce sunt".....

Dumnezeu a venit pe pământ să înlăture această iluzie și să-l convingă pe om de plinătatea existenței. Cel nemărginit, neîncăput și fără de ani a rupt zăgazurile veșniciei, s'a supus categoriei timpului și spațiului, a intrat în istorie numai ca să deschidă calea spre sfințenie - adică creșterea în Dumnezeu - iar calea aceasta este infinită pentrucă Dumnezeu însusi este infinit. Creșterea omului în Dumnezeu este posibilă, pentru că, dela început, omul nu a fost creat perfect, ci perfectibil. Singur Dumnezeu este perfect. Scriptura spune despre toate lucrurile că erau "bune foarte" (Gen. 1,31), dar nu despre om. El este încă în mâinile Creatorului, neterminat, în durerile nașterii și a renașterii; Dumnezeu îi face retușări, ștersături și adaosuri, fapt pentru care omul nu este niciodată egal cu ceva, decât cu el însusi; omul are doruri, tristețe, sete de ceva infinit..., este simțământul lui Dumnezeu, care vine de undeva din adânc, din inima omului. Când a vrut Dumnezeu să sfințească pe om, n'a trimis soli, nici îngeri, ci a venit El Insusi în persoană (Evrei 2,16), iar, prin Duhul Său cel Sfânt, locuiește în inima omului botezat, adică în centrul existențial al ființei lui sufletești, care se chiamă suflet și care este infinit ca un atom. "Voi sunteți templul lui Dumnezeu" zice Apostolul Pavel (Cor. II, 6:16).

Prezența lui Dumnezeu în om transfigurează și trupul, acest instrument delicat cu care oamenii comunică între ei. Trupul este neputincios, bolnăvicios și slab; de multe ori se strică și se drege, iar când nu se poate repara, se îngroapă - adică îl dăruim naturii din care a fost alcătuit, pentru că după moarte omul comunică nemijlocit, printr'o intuiție directă, nu are nevoie de acest instrument.

"Voi sunteți biserica Dumnezeului celui viu". Expresia aceasta biblică nu este o figură de stil, ci o realitate și o dogmă. Dumnezeu este în noi, așa cum a fost în Sfânta Fecioară sau în Peștera Betleemului. Dumnezeu sălășluiește și în inima omului păcătos, ca într'o biserică dărâmată și profanată, care trebue rezidită prin pocăință și târnosită prin chemarea Duhului Sfant. Călcând rânduielile firii, omul păcătos a deranjat armonia universală; de aceea Sf. Pavel spune că "însăși natura plânge după întoarcerea fiilor lui Dumnezeu" (Rom. 8, 19:21). Sfântul, însă, rămâne "biserica Dumnezeului celui viu". Sfântul realizează, zi de zi, pe Hristosul din el. Sfântul se îndumnezeieste, nu prin esență, ci prin participarea la modul harului. Unii sfinți au înfrânat dimensiunile spațiului și legea gravității, au fost răpiți la cer, ca Enoh și Ilie, ca Sfântul Apostol Pavel sau ca Sf. Andrei cel nebun pentru Hristos.

Există și azi sfinți: se întâmplă și azi minuni; dar nu la cerința noastră, nu pe stradă, nu în piață, nu la televizor, nu pentru a satisface curiozitatea sau dorința de senzațional, ci numai atunci când vrea Dumnezeu. Biserica nu-i circ. Nu există o categorie de oameni făcători de minuni, așa cum există clovni sau magicieni.

O minune vizibilă, pe care Dumnezeu a permis-o în viața unor sfinți este incoruptibilitatea trupurilor lor- Sfintele Moaște. Sfintele Moaște nu sunt mumificări sau îmbalsamări. Cine a avut interesul să îmbalsameze pe Sf. Dimitrie Basarabov, care a fost văcarul satului? Sau pe o fată de țăran cum a fost Sfanta Filofteia? Avem cinci corpuri de sfinți în Romania, care se păstrează intacte, ca și cum ar fi vii.

Desigur că este greu pentru mintea desacralizată a omului modern să accepte ideea venerării Sfintelor moaște. Dar nu este firesc, oare, ca trupul sfântului, care în viața pământească a purtat atâtea daruri dumnezeiești să fie el însuși sfințit și plin de daruri? Ascultați cum ne mustră dumnezeiescul Pavel, zicând: "Au nu știți că voi sunteți casa lui Dumnezeu și că Duhul Sfânt locuiește în voi? De va strica cineva casa lui Dumnezeu, strica-l-va pe acela Dumnezeu, căci casa lui Dumnezeu, care sunteți voi, sfântă este (Cor. 1,3:16-17). " Deci trupul omului este o biserică a lui Dumnezeu și, ca atare, trebue îngrijit și respectat, nu dispreţuit, nu desacralizat. Sfântul Ioan Hrisostom zice într'o omilie la strămutarea moaștelor Sf. Mc. Vavila: "Nu te uita că trupul martirului zace înaintea ta gol și lipsit de activitate sufletească, ci la aceea că în el sălășluiește o altă putere, mai mare decât însuși sufletul, este harul Sfântului Duh, care prin lucrările sale minunate, ne încredințează pe noi de adevărul învierii".

Cultul Sfintelor Moaște coboară adânc în Istoria Vechiului Testament. Deși, pentru păstrarea igienii și a sfințeniei locului de rugăciune, cel ce se atingea de corpul unui mort trebuia să aducă jertfe și spălări rituale, totuși rămășițele pământești ale lui Iacov și Iosif sunt aduse cu cinste și alai împărătesc din Egipt în țara Canaanului (Gen. 3,19); iar la a doua carte a Impăraților, cap. 13, 21 se povestește de un cortegiu mortuar, care din cauza năvălirii Moabiților s'a împrăștiat, iar trupul a fost aruncat, din fugă, în groapa Profetului Ezechil. Atingându-se de oasele lui, a înviat. De altfel, multe minuni au izvorît din mormintele profeților, fapt care l-a facut pe Isus Sirah să spună că oasele profeților sunt cinstite, pentru că din ele izvorăsc tămăduiri (Is. Sirah, 49, 17).

In istoria Egiptului antic exista un cult al morților, care implica: îmbălsămări, mumificări, morminte gigantice, case subterane pline de mâncăruri, haine, bijuterii, ba chiar și servitori îngropați de vii. Toate acestea lăsau iluzia continuării existenței fizice, cu tot alaiul de plăceri, și dincolo de moarte. Cultul Sfintelor Moaște nu vine de acolo. Pentru creștin, moartea este un aspect biologic: funzele cad, cadavrele putrezesc, energiile se transformă; viața, în avântul ei, capătă diferite forme. Moartea, pentru creștin, nu este lovitură a soartei sau blestem, ci o condiție a unirii omului cu Dumnezeu. Adevărata moarte este: negația, golul, păcatul, de care sfinții s'au ferit în viața lor, pe cât a fost posibil.

Cultul Sfintelor Moaște este o instituție pur creștină, este bazat pe dogma existenței lui Dumnezeu în om, al cărui corp devine și după moarte un templu, un altar, potir de sfințenie, organ haric, făcător de minuni, izvor de mântuire...

In timpul persecuțiilor creștine, Sfânta Liturghie se săvârșia în catacombe și în cimitire, întrebuințându-se ca Sfântă Masă mormintele martirilor. Aceasta l-a determinat pe împăratul Diocleţian să dezgroape oasele martirilor și să le arunce. Intr'o polemică cu ereticul Vigilantiu, Fericitul Ieronim amintește că la Roma se săvârșea Sfânta Liturghie pe mormintele Sfinților Apostoli Petru și Pavel. Canonul 91 al Sinodului din Cartagina oprește, cu autoritate de lege, zidirea bisericilor pe locurile unde nu se afla, fie măcar părți din rămășițele sfinților mucenici. Mai târziu, când iconoclaștii zidesc biserici fără să țină seama de sfintele canoane, Sinodul VII Ecumenic restabilește situația în felul următor:

"Câte biserici s'au zidit, fără să aibă în piciorul sfintei mese osemintele martirilor, poruncim să se așeze în ele moaște cu obișnuitele rugăciuni. Iar cel ce va sfinți biserica fără sfinte moaște să fie caterisit ca un călcător al tradiției bisericești. "Așadar, Biserica este zidită pe trupuri de sfinți, pentrucă omul însuși este "biserica Dumnezeului celui viu".

In concluzie, sfinții sunt oameni prin care Dumnezeu vorbește cu noi, ne strigă, ne mustră, ne mângâie... In războiul nostru nevăzut împotriva satanei, ei au funcție de avantposturi, stau la răspântiile istoriei ca niște făclii, luminând drumul nostru către Isus Hristos.

□

Troițe din Dâmbovița **Photo A. Petit**

INTERVIU

Cu Inalt Prea Sfinția Sa Traian CRIȘAN, Arhiepiscop din Cetatea Vaticanului

Vizita în America a I.P.S.Sale, Traian CRISAN, a constituit un eveniment de importanță istorică pentru Biserica Română Unită, căci a fost legată de Sfințirea primului Episcop Român Unit, de înființarea unui Episcopat al Uniților, în afară de granițele țării. A fost un exercițiu trainic al puterii spirituale, extins și asupra Românilor Uniți.

Inalt Prea Sfinția Sa a sfințit ca Episcop pe părintele Vasile Pușcaș, și, în același timp a adus și Binecuvântarea Sfântului Părinte, Ioan Pavel al II-lea, pentru Românii credincioși ai Bisericii Unite.

Nu cu multă vreme în urmă, I.P.S.Sa Traian Crișan a fost numit Secretar General al Congregației Sacre pentru Cauza Sfinților, din Cetatea Vaticanului, și Sfințit Arhiepiscop, de către însuși Papa dela Roma. La vremea aceea, ziarul nostru a primit cu întârziere informațiile necesare, și nu a relatat acest eveniment; fapt pentru care ne exprimăm regretele noastre.

Odată cu prezența sa pe pământul american, ne-am gândit să luăm un interviu pentru ziar, ca să fie cunoscute o parte din părerile și ideile I.P.S.Sale în legătură cu mărețul eveniment al înființării unui Episcopat Român Unit, în America.

I.P.S.Sa ne-a primit cu brațele deschise și, tot așa, și-a deschis sufletul și mintea, cu bunăvoire, cu căldura omeniei românești, ca să ne grăiască, fără ocolișuri. In vocea blândă a expunerii, în ochii luminați și senini, cu credințe profunde, am surprins o intransingență impresionantă a pozițiilor sale, în problemele românești, religioase și naționale, și o coerentă viziune românească, prin care am verificat, încă o dată, validitatea orientărilor dela ziarul nostru.

Ion HALMAGHI

ÎNTREBARE:

Mă bucur că vă reîntâlnesc cu ocazia acestui moment de importanță deosebită pentru viața și istoria românească. Am venit cu acest casetofon, încredințat că îmi veți acorda un interviu pentru ziarul CUVANTUL ROMANESC, ca să fie împărtășite cititorilor săi câteva din gândurile și sentimentele I.P.S.Voastre. Care este însemnătatea acestui Episcopat Român Unit, în complexul lumii catolice americane?

RĂSPUNS:

Fără îndoială înființarea unui Exarhat care, în fond, vrea să spună o dieceză mai mică, după sensul cuvântului grecesc, și care, cu timpul, se va dezvolta în Eparhie, este un fruct, un progres rezultat din Conciliul Vatican II, unde Părinții Conciliului au exaltat frumusețea Bisericilor orientale și a diferitelor liturghii în Biserică, insistând asupra ideii că Bisericile de diferite rituri au dreptul și datoria să se conducă și să se organizeze conform disciplinei lor. Prin urmare, această mentalitate, încet, încet, a câștigat teren, chiar și printre catolicii americani. Inainte de acest Conciliu Vatican II, Episcopatul catolic american nu favoriza varietatea de rituri; se vroia, cumva, o uniformizare a liturghiei creștine. In cazul prezent, să se reducă viața creștină mai degrabă la ritul latin. Dar, în urma Conciliului Vatican II și -au schimbat părerea, și au făcut bine, pentrucă în felul acesta, după părerea mea, Biserica în Statele Unite, se înfrumusețează, se îmbogățește, cu aceste diferite rituri, care sunt comori adevărate ale unui popor și patrimoniu comun al Bisericii creștine. Popoarele se vor ruga lui Dumnezeu în diferite forme, toate autentice și antice. De unde derivă, într'adevăr, acest mozaic frumos al Bisericii creștine din America. Aceasta este semnificația existenței Episcopatului Român Unit, pentru America.

ÎNTREBARE:

Care este semnificația pentru lumea românească din America? Ce ajutor aduce acest Episcopat, ca să fiu mai precis, Românilor Uniți?

RĂSPUNS:

Ii conduce mai ușor la trăirea vieții lor creștine, fără îndoială, pentrucă Episcopul care este păstorul, supra-veghetorul, cum însuși cuvântul grecesc - episcopos - spune, păzitor, supra-veghetor, administrator, vizitator, are tocmai această obligație de a păstori turma încredințată lui, în așa fel ca să obțină o unitate de credință, o unitate de viață creștinească și, în același timp, aș spune că ar menține prin Biserică și elementul uman, românesc, pentrucă ritul însuși, atrage după sine trecutul acestor Români care prin strămoșii lor, prin înaintașii lor au trăit credința în aceste forme și este un lanț de legătură umană, de manifestare a credinței lor interioare. In plus, unirea face puterea. Prin urmare, oricând ar fi o chestiune majoră privitoare la Românii din America, existența acestei unități, sub cârma unui Episcop, prezintă un avantaj nespus de mare. Parohiile vor continua viața lor într'o formă mai ordonată, la promovarea culturii românești, a artelor românești, a cântecului românesc, pentrucă, în felul acesta, un Episcop poate el însuși programa această activitate culturală și națională, ceea ce va fi o plăcere a celor de acasă, de orice fel de confesie ar fi ei, văzând că patria lor își întinde, într'un fel, oarecum, hotarele și peste ocean, unde trăiește o ramură românească. Deci, indirect, aduce și beneficii culturale, chiar și celor de acasă, din țara de origine, o astfel de organizare eclesiastică.

ÎNTREBARE:

Cum vedeți, din poziția de mare răspundere pe care o aveți I.P.S.Voastră, pentru Biserica noastră română unită, implicațiile acestui Episcopat din America, asupra BISERICII TACERII, din țară, asupra celor care au avut speranțe, dar nu au prea văzut luminarea orizonturilor?

RĂSPUNS:

Natural, acesta este punctul fundamental, căci ceea ce am spus până acum a fost un fel de literatură, pe planul general uman. Insă punctul principal este acesta: Ce efect are fundarea acestui Episcopat Românesc în Statele Unite, pentru Uniții din România?

Acest Episcopat s'a impus ca o necesitate. Stim bine ce s'a întâmplat în 1948. Biserica Română Unită din România a fost pusă în afară de lege: n'a mai putut să existe. Dar se știe că această Biserică nu a murit și nu vrea să moară. Această Biserică are lipsă de acei care să o ajute să-și ducă crucea, de încurajare, din orice punct de vedere, material sau spiritual. Papa dela Roma și-a dat seama de acest fapt, și a aprobat înființarea Episcopatului. Deși eu cred că avea dela sine această idee a înființării, a fost totuși împins și de cererile directe ale creștinilor din America și ale altor Români Uniți din exil, din toată lumea.

Prin urmare, Biserica aceasta organizată în activitate, devine cum spuneam în Predica mea din 26 Iunie "gura" Bisericii Tăcerii din România. In Vechiul Testament, profeții sunt numiți "gura" lui Dumnezeu, pentrucă Dumnezeu se servea de ei să-și manifesteze voința, dorința și legea. Acesta-i sensul profund al cuvântului prooroc, nu atât de a spune viitorul, ci de a fi instrument al voinței lui Dumnezeu, care vrea să se manifeste prin ei. Așa, deci, și Biserica această Română Unită, din America, devine (formal și ca prestigiu) "gura" Bisericii Tăcerii din România, care nu poate vorbi, având călușul în gură. Deci, cei din America o vor reprezenta, o vor apăra, vor vorbi în numele ei, îi vor cere mereu, pretutindeni, prin instituțiile internaționale, libertatea și restaurarea ei, în toate drepturile, precum și respectarea drepturilor omului, dintre care libertatea religioasă este fundamentală. Aceasta este misiunea Bisericii Române Unite, din America, în rândul al doilea. In primul rând, misiunea ei este de a duce și îndruma pe credincioșii ei la mântuire. Ca scop secundar, numai, apare această reprezentare a Bisericii de acasă, care este mama ei; Biserica aceasta din America este o ramură, o fiică a celei din țară.

ÎNTREBARE:

Aveți convingerea sau elementele necesare pentru a crede că, cei de acolo, care constituie trupul viu al Bisericii Tăcerii, vor să fie reprezentați prin acest Episcopat Român Unit din America?

RĂSPUNS:

O am, fără doar și poate. Din toate sursele de informație de care dispun, știu că cei din țară așteaptă dela noi totul, ba așteaptă uneori prea mult, și noi le spunem că sunt unele lucruri pe care noi nu le putem face, pentrucă în lumea din Occident ambianța religoasă s'a schimbat și că există multe dificultăți pe care le întâmpinăm. Ei sunt surprinși de felul Occidentului de a privi lucrurile și continuă să vadă în noi colacul de salvare. In orice caz, noi nu putem să rămânem pasivi; libertatea de care beneficiem în lumea de aici, ne dă și dreptul și datoria de a face ceea ce se cuvine pentru Biserica Tăcerii.

ÎNTREBARE:

In felul meu de a pricepe situația, cred că încurajarea celor din țară vine, de data aceasta, și din faptul că rugăciunile lor și o parte din speranțele lor s'au realizat, ca această "gură" pe care o au astăzi la nivelul cel mai ridicat posibil: Un Episcopat Român Unit, închegat și organizat, care se găsește în libertate, dispune de mijloace de acțiune unice și puternice, conștient de răspunderile sale.

In ce măsură credeți că este adevărat acest punct de vedere?

RĂSPUNS:

Da, acest lucru este foarte adevărat, și aș vrea să adaug ideea că restaurarea Bisericii Unite din țară va aduce un serviciu însăși Ortodoxiei românești, și anume: Biserica Română Unită a dovedit că, înainte de toate, trebue să dăm ceea ce este al lui Dumnezeu, lui Dumnezeu, și apoi, să dăm Cezarului ce este al Cezarului. Acest principiu călăuzitor a dus-o la prigonire, dar i-a dat și puterea să sufere pentru credința sa.

De aceea Episcopii noștri în vara anului 1948, când se pregătea furtuna ce s'a abătut peste Biserica noastră, au declarat solemn că ei nu văd de ce ar trebui să ceară dela Guvern învoire pentru a predica Evanghelia lui Christos. Această atitudine curajoasă a Bisericii Unite, pe linia celei mai curate tradiții, ne duce înapoi la vremea primilor martiri creștini, la sursa primară a libertății creștine, față de abuzul puterii de stat. Or, tocmai această conștiință a libertății creștine, am impresia că a slabit în sânul Bisericii Ortodoxe oficiale. Obligația de a coopera cu autoritățile civile spre folosul națiunii nu poate fi invocată ca o justificare a capitulării pe toată linia, când puterea politică abuzează de atribuțiile ei, impunând Bisericii și misiunii creștine condiții și limite inacceptabile. Așa că, sub acest punct de vedere, Biserica Ortodoxă Română ar avea ceva de învățat dela Biserica Unită cu Roma.

Aș mai putea adăuga, pe scurt, că Biserica noastră Unită cu Roma aduce un corectiv acelei forme de naționalism religios care, după spusele unui teolog american, reprezintă marele păcat istoric al ortodoxiei în general. Experiența Bisericii noastre Unite dovedește că nu-i vevoie ca o Biserică să aibă o structură strict și exclusiv națională pentru a fi, trup și suflet, aproape de inima, nevoile și aspirațiunile neamului căruia îi aparține. In schimb, naționalismul religios pe care îl cultivă anumite Biserici naționale, impune îngrădiri șovine misiunii creștine, a cărei vocație este universală, confundă adeseori însăși esența învățăturii creștine cu formele externe pe care le îmbracă credința, cu elementele culturale și folclorice, cu anumite trăsături particulare ale tradițiilor locale și, prin mentalitatea exclusivistă pe care o ațâță, a fost în istorie un motiv constant de tulburare între creștini, și continuă și azi să fie una din dificultățile majore care împiedică unirea Bisericilor.

ÎNTREBARE:

Indrăznesc, acum, la sfârșitul acestei convorbiri, să vă cer pentru toți Românii din lumea liberă, odată cu Binecuvântarea Inalt Prea Sfinției Voastre, și câteva cuvinte adresate lor. Si vă mulțumesc frumos pentru bunăvoința arătată și pentru lămuririle date.

RĂSPUNS:

Românilor din lumea liberă, din diasporă, le doresc să fie "uniți în cuget si'n simțiri", căci numai așa vor fi de folos neamului românesc; numai așa vor reprezenta cu demnitate și roade bune pe cei din țară. Să se ferească, totodată, de "Calul troian", trimis printre ei, de către cei ce țin poporul nostru în sclavie și mizerie. Si, ca Românii din străinătate, să poată îndeplini misiunea ce le revine, cerșesc să vină peste ei Binecuvântarea cerească. □

ET IN ARCADIA EGO

Motto:

"Ne revine să construim mai întâi
în noi înșine forma de societate
pe care o vrem pentru mâine"
(Papa Ioan Paul II)

Remus RADINA

Vineri 12 August 1983, am auzit la radio o veste care mi-a umplut sufletul de indignare: teroriștii au aruncat în aer statuia lui Pilat, din faimosul drum al crucii dela Lourdes, cu două zile înainte de vizita Papei Ioan Paul al II-lea.

In același timp, au dislocat lupoaica romană, împreună cu tizul meu, Remus, și cu fratele lui, Romulus.

Mi-am zis: "Iată că în veacul nostru criminal există oameni (sigur botezați) care ar mai ucide o dată pe Domnul Isus !"

Si în acea clipă am luat hotărîrea să plec în pelerinaj la Lourdes.

Am sosit în Lourdes (oraș situat într'o superbă vale a Munților Pirinei) Duminică 14 August, dimineața.

Orașul era îmbrăcat în haine de sărbătoare. Valuri de pelerini se scurgeau spre grota miraculoasă, unde acum 125 de ani Fecioara Maria i-a cerut Bernadettei să spună preoților "să construiască aici o biserică și să vină în procesiune".

Pentru a înțelege de ce localitatea Lourdes a devenit o "adevărată imagine a Evangheliei", este absolut necesară o succintă prezentare a Bernadettei Soubirous. Bernadette s'a născut în Lourdes, la 7 Ianuarie 1844, ca fiică a unui morar cinstit, dar ruinat.

La 11 Februarie 1858, pe când aduna lemne lângă grota Massabielle, i se arată Fecioara Maria. Fecioara mai apare de încă șaptesprezece ori. La cea de a noua apariție, apare și faimosul izvor, al cărui debit nu a scăzut niciodată.

Dar este uluitor destinul acestei fete.

Incă dela prima apariție, Fecioara Maria i-a spus:

-"Nu-ți promit că te voi face fericită în această lume, ci în alta !".

Si așa a fost ! La început a fost ironizată și amenințată să-și retracteze declarațiile. La vârsta de 22 de ani, Bernadette intră la Mănăstirea Nevers, din centrul Franței. Aici se îmbolnăvește grav de astmă și tuberculoză osoasă.

Deși, după cum declară, este "zdrobită ca un bob de grâu, ea suportă boala cu o răbdare îngerească, până la moarte. Ea moare foarte tânără, la 35 de ani.

In anul 1909, la 30 de ani dela moarte, corpul Bernadettei era perfect conservat.

In anul 1933, an sfânt, Bernadette este proclamată sfântă, de Papa Pius al XI-lea.

In drum spre grota Massabielle, trec pe la spitalul Notre-Dame, unde o comisie medicală mă consultă și-mi eliberează o "carte de boală", pe care o prind în piept.

La plecare, medicii insistă să mă rog și pentru ei.

"Cartea de boală" m'a ajutat să stau foarte aproape de Sfântul Părinte, uneori la câțiva metri. I-am mulțumit, "din inimă" partidului. Dacă nu-mi distrugea el sănătatea, mai puteam intra în rândul bolnavilor ? Si la Lourdes (slavă Domnului !) bolnavii au trecere, cu toate cordoanele de polițiști, tot mai neliniștiți la apropierea Papei.

Duminică 14 August, la orele 17.30, toate clopotele din Lourdes au început să vestească intrarea Papei Ioan Paul al II-lea în ce-

Continuare în pag. 14

EVANGHELIA EXILULUI (Octombrie 1983)

DESPRE IUBIRE, MOARTE ŞI ÎNVIERE

—Sergiu GROSSU—

Isus Hristos a adus lumii o lege nouă, un mesaj nou, o poruncă nouă:
"Să vă iubiţi unii pe alţii, cum v'am iubit Eu..." Nu să-ţi iubeşti aproapele ca pe tine însuţi, ci urmând pilda Domnului: "cum v'am iubit Eu." Respectiv, până la sacrificiu. Se face, astfel, un salt calitativ uriaş, dela iubirea Vechiului Testament la dragostea de care ne vorbeşte Isus, - dragostea faţă de toţi oamenii, care devin, prin dragoste, "prietenii noştri."

In Evanghelia primei duminici din Octombrie citim: "Dacă iubiţi pe cei ce vă iubesc, ce răsplată vi se cuvine? Si păcătoşii iubesc pe cei ce-i iubesc pe ei... Voi însă, iubiţi pe vrăjmaşii voştri..." (Luca, 6. 32, 35). Nu mai este vorba, acum, de profilul psihologic al omului vechi-testamentar, în care iubirea alternează cu ura; în care străruie, dominante, două realităţi antagoniste: aproapele (soţia, copiii, prietenii, rudele) şi am zice noi, departele(adică vrăjmaşul,protivnicul, entitatea neasimilabilă înspre care nu putem întinde decât antenele urii). De aceea, în versetele de mai sus, Mântuitorul pune degetul pe rană şi nu cere practicarea adevăratei iubiri, a cărei apoteoză este "iubirea vrăjmaşilor", cuprinsă în acel cutremurător de sublim "să vă iubiţi unii pe alţii."

Sf. Petru, descriind subtilul proces de evoluţie spirituală, pune accentul pe două etape complementare obligatorii: dragostea de fraţi şi iubirea de oameni (2 Petru,1.7). Ori ce înseamnă a uni "dragostea de fraţi cu iubirea de oameni" dacă nu a depăşi zona comodităţii în iubire, formalismul unor stări afective domestice, pentru a ne ridica pe înălţimile iubirii creştine, acolo de unde vedem - cu ochi noi şi cu o inimă nouă - nu prieteni şi vrăjmaşi, ci fraţi pe toţi oamenii.

Deschideţi la întâmplare oricare din epistolele Sf. Ioan şi veţi vedea câtă importanţă acordă el dragostei, această forţă explozivă de sursă divină, capabilă să dinamiteze adâncurile noastre stâncoase pentru a instaura în noi hotarele Impărăţiei lui Dumnezeu. "Dragostea este dela Dumnezeu", insistă el, şi numai "dacă ne iubim unii pe alţii, Dumnezeu rămâne în noi, şi dragostea Lui a ajuns desăvârşită în noi" (1 Ioan, 4. 7, 12). Desăvârşită, adică împingând resortul iubirii noastre limitate până a cuprinde, în sfera ei, şi pe cei ce ne blestemă, ne urăsc sau ne prigonesc. Omul de vizavi încetând de a mai fi vrăjmaşul meu (deoarece în eul meu nu mai colcăie nici o pornire violentă spre non-eul care, odinioară, mă făcea să urăsc, simţămintele de duşmănie topindu-se în vâlvătaia dragostei lui Dumnezeu), nu mă mai las biruit de rău, ci birui răul prin bine, după formula Ap. Pavel: "Dacă îi este foame vrăjmaşului tău, dă-i să mănânce; dacă-i este sete, dă-i să bea; căci dacă vei face astfel, vei grămădi cărbuni aprinşi pe capul lui" (Romani, 12. 20).

...

Ca să iubim, trebue să avem sufletul viu. Să nu uităm de avertismentul Apocalipsei: "Stiu faptele tale: îţi merge numele că trăieşti, dar eşti mort." De această moarte sufletească ne aminteşte, prin pana sa sobră, evanghelistul Luca, înfăţişându-ne convoiul mortuar din poarta cetăţii Nain. Drumul spre groapă, racla, mortul, lacrimile, se împreunează, parcă, spre a contura sumbra realitate a morţii propriului nostru suflet (Luca, 7. 11-16).

Cel dintâi adevăr pe care s'ar cuveni să-l recunoaştem este viaţa de păcat în care trăim, această aşa-zisă "viaţă", pentru care ne batem cu pumnii în piept, cu care ne lăudăm, în virtutea căreia suntem gata la toate josniciile şi compromisurile, socotită de noi tumultuoasă şi splendidă, dar care în ochii lui Dumnezeu nu este decât moarte, aşa cum caută să ne lămurească Ap. Pavel: "Voi eraţi morţi în greşelile şi în păcatele voastre, în care trăiaţi odinioară, după mersul lumii acesteia..." (Efeseni, 2. 1-2).

Morţi cu sufletul, fiindcă în loc ca să vieţuim după îndemnurile Evangheliei, după voia lui Dumnezeu, după învăţătura Bisericii, după exemplele luminoase ale sfinţilor şi martirilor, trăim, din nefericire, "după mersul lumii acesteia": în satul meu se bea la cârciumă, beau şi eu; în oraşul meu se fură la fabrică, fur şi eu; în instituţia unde lucrez femeile avortează, avortez şi eu. De vreme ce în lumea sus pusă răzbat numai cei vicleni, lacomi şi răi, de ce n'aş merge şi eu "după mersul lumii acesteia?"

Tehnica morţii sufleteşti este admirabil descrisă de Sf. Iacov: "Ci fiecare este ispitit, când este atras de pofta lui însuşi şi momit. Apoi pofta, când a zămislit, dă naştere păcatului; şi păcatul odată făptuit, aduce moartea." (Iacov, 1. 14-15) Insă Sf. Scriptură ne arată şi posibilitatea izbăvirii. "Doresc eu moartea păcătosului? zice Domnul Dumnezeu. Nu doresc mai degrabă ca el să se întoarcă de pe căile lui şi să trăiască? " (Ezechiel, 18. 23) Ap. Pavel este şi mai explicit, când spune: Da, este adevărat că eraţi morţi "în greşelile şi în păcatele voastre", pentrucă făceaţi nu voia lui Dumnezeu, ci "voile firii pământeşti şi ale gândurilor." Dar, bucuraţi -vă! Nu sunteţi pierduţi! Si ştiţi de ce? "Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morţi în greşelile noastre, ne-a adus la viaţă împreună cu Hristos..."

De aceea, Evanghelia trâmbiţează pentru lumea cu sufletul mort, pentru oamenii prăbuşiţi în moartea păcatului, pentru fiecare dintre Românii Exilului care mai trăiesc în necredinţă şi înstrăinare de Dumnezeu: "Deşteaptă-te tu, care dormi, scoală-te din morţi şi Hristos te va lumina!"

Chiar dacă lumea se aseamănă, din cauza păcatului care o macină, cu o "vale plină de oase", aşa cum şi-o imaginează proorocul Ezechiel, înzdrăvenirea lumii, învierea oaselor moarte, este posibilă. "El mi-a zis: Fiul omului, vor putea oare oasele acestea să învieze?" (Ezechiel, 37. 1-3) Ceea ce este cu neputinţă la oameni, este cu putinţă la Dumnezeu. Cu condiţia să ne lăsăm modelaţi de focul cel sfânt al Duhului, crezând fără poticnire în puterea Sa de regenerare spirituală.Si să-I strigăm: "Duhule, vino din cele patru vânturi, suflă peste morţii aceştia, ca să învieze!" □

ET IN ARCADIA EGO

Urmare din pag. 13

tatea marială.

Pelerinajul Papei începe la grotă, la "izvorul viu unde credinţa se oţeleşte, unde trupurile şi sufletele se vindecă, unde sensul Bisericii se întăreşte.

Corul primeşte pe Sfântul Părinte cu cuvintele "Să fie binecuvântat cel ce vine, apostol al dragostei !"

Papa oferă Fecioarei din Lourdes o lumânare impozantă, sărută stânca, îngenunche şi cu capul între mâini se roagă îndelung. Lacrimi i se preling pe obraji.

Iată că grota Massabielle a devenit un centru mondial al rugăciunii. Nu ceruse Fecioara Bernadettei să ne rugăm ?

Papa a băut cu sete apă din izvorul făcător de minuni.

Pajistea din faţa grotei era înţesată de pelerini. Papa a urcat pe podium, spunând:

-"Pe acest pământ, noi suntem totdeauna, într'un anumit mod, pelerini şi voiajori, cum spunea Sfântul Petru". Am dorit din tot sufletul acest pelerinaj, Dumnezeu mă copleşeste astăzi în mijlocul vostru" "Unii s'au gândit să clădească un umanism fără Dumnezeu ... conştiinţele s'au întunecat, ca în timpul primului păcat, nu mai disting binele şi răul". 'Pocăiţi-vă si credeţi în Evanghelie ! (Marcu, 1,15.)"

Cuvintele Papei sunt răsplătite cu aplauze frenetice, delirante.

Deoarece, după cum a subliniat şi Preşedintele Mitterrand, vocea Sfântului Părinte "merge departe în conştiinţa oamenilor".

... La ora 21, începe procesiunea cu făclii (cu lumini). Zeci de mii de creştini, însetaţi de înviere şi de lumină, înalţă făcliile spre cer, cântând "Ave Maria dela Lourdes".

Privind acest uriaş fluviu de foc, aveam strania senzaţie că nu mai sunt pe pământ, ci într'o lume descrisă de Nichifor Crainic în poezia "Desmărginire":
Mă va'nveli, spumoasă, pe crestele din hău/ O pretutindenească vibrare de lumină./ Mă voi topi în boarea de muzică divină,/ Despovărat de zgura părerilor de rău !

Pe vârful Muntelui Jer, o maiestoasă cruce luminată mi-a amintit de crucea de pe Caraiman, care era luminată înainte de instalarea regimului ateu.

Am spus atunci o scurtă rugăciune: 'Fecioară dela Lourdes, luminează iar crucea de pe Caraiman ! Amin.

După terminarea procesiunii cu lumini, Papa Ioan Paul al II-lea a chemat pe toţi pelerinii să-şi unească rugăciunile către Dumnezeu pentru toate victimile: ale foamei, ale altor calamităţi, ale războiului, ale bejeniei, ale terorismului, ale urii, ale oprimărilor, ale nedreptăţilor. Pentru cei răpiţi, sechestraţi, torturaţi, condamnaţi fără garanţie de dreptate. Pentru cei cărora li se încalcă demnitatea umană şi drepturile fundamentale, libertatea de gândire şi de acţiune, aspiraţiile naţionale. Pentru imigranţi, şomeri, bolnavi, infirmi, solitari.

Christos, Fiul omului, suferă în aceştia.

Să ne rugăm, pentru victimele persecuţiilor religioase. Pentru cei condamnaţi la moarte civilă. Pentru cei care trăiesc într'un climat de materialism, indiferentism religios etc.

Papa spune un categoric "nu" intoleranţei şi totalitarismului.

... Voi descrie pe scurt întâlnirea Papei cu bolnavii, întâlnire la care am participat.

Luni 15 August, la ora 16.30, lângă grota Massabielle, Sfântul Părinte ne lasă trei luminiţe (cum s'a exprimat el):

(1) Să ne dăm seama de suferinţă, fără a o minimaliza sau majora.

(2) Să o acceptăm, fiindcă Dumnezeu poate şi vrea să scoată binele din rău.

(3) Să aducem o jertfă lui Dumnezeu.

După convingerea Papei, aceste trei luminiţe ne pot întări pentru "misiunea specială".

Papa a trecut prin faţa noastră, binecuvântându-ne cu Sfântul Sacrament. Pe faţa lui se observa o concentrare extraordinară, dar şi o tristeţe de moarte.

Nu încape nicio îndoială că Sfântul Părinte a făcut miracole interioare, în acea zi.

Mergând pe podium, Papa şi-a luat rămas bun dela pelerini şi a dat tuturor binecuvântarea apostolică.

Tineri pelerini i-au strigat: 'Ion Paul al II-lea, toată lumea te iubeşte !"

Regretul despărţirii a fost pecetluit cu lacrimi.

Remus RADINA

MARIA D. GĂZDARU

1899-1983

După tată - Sandu Răducănescu - aparţinea unei familii de boiernaşi din regiunea petroliferă Moineşti (Bacău), strămutată în capitala Moldovei în secolul trecut: familie cunoscută în epoca culturală a lui G. Asachi prin unul din aceşti Raducăneşti care se îndeletnicea şi cu poezia. Detaliul a avut oarecare rezonanţă în destinul familiei mai ales acolo la Moineşti.

Maria Răducănescu şi-a început studiile la liceul de fete "Oltea Doamna" unde a şi profesat, apoi şi-a luat licenţa în litere cu trei celebri dascăli ai Universităţii în acea epocă: A. Philippide, G. Ibrăileanu şi Ilie Bărbulescu. Acesta din urmă, ca decan, a şidesemnat-o ca bibliotecară a Seminariilor de Literatură dela Universitate.
Rămasă de timpuriu orfană, dar dornică să urmeze Literele, imediat ce a trecut în cursul superior de liceu, a urmat paralel Scoala Normală din Iaşi, pentru ca, odată numită învăţătoare, să aibă mijloacele materiale şi pentru Universitate.

A aparţinut primei serii de studenţi după redeschiderea Universităţii în 1919, imediat după război, tocmai în epoca de agitaţii studenţeşti promovate de bolşevismul infiltrat la Iaşi prin unii studenţi basarabeni molipsiţi de ciuma politică rusească. Maria Găzdaru, logodită cu colegul ei D. Găzdaru, aparţine ca vârstă seriei Căpitanului şi a lui Ilie Gârneaţă.

A fost cea mai distinsă discipolă a marelui învăţat A. Philippide şi chiar prima licenţiată feminină după terminarea războiului. In 1928 a fost desemnată de Consiliul Facultăţii ca membră a Academiei Române dela Roma. Intenţia ei era să studieze în Italia urmele lui G. Asachi.

In aceeaşi vreme, Profesorul Găzdaru, soţul ei, îşi lua doctoratul şi trecea pentru specializare la o Universitate din Germania, apoi ca membru al Academiei Române dela Roma. Ambii au avut şansa să profite de o dispoziţie formulată pe atunci prin care soţia (intelectuală) primea din oficiu detaşarea în familie. Mulţi ani în şir, soţii Găzdaru au studiat cam prin toate marile centre culturale din Occident şi au şi publicat în colaborare unele studii.

Inainte de actualul exil, Maria Găzdaru a publicat un eseu la Iaşi despre Catacombele dela Roma, apoi un studiu asupra unui manuscript geografic descoperit în Italia (scris în secolul XVII) şi mai ales un amplu studiu intitulat Călători şi geografi italieni în sec. XVII. Referinţele lor despre Tările Româneşti, apărut în două volume consecutive ale reviste Arhiva a cărei conducere trecuse sub direcţia lui D. Găzdaru şi a profesorului Ilie Bărbulescu. In mare parte acest studiu a rămas inedit din cauza ocupaţiei ruseşti.

Exilul, întâi la Roma, apoi la Buenos Aires, a fost un stimulent pentru activitatea culturală a Mariei Găzdaru care s'a concretizat, pe terenul publicaţiilor, într'un abecedar suigeneris şi în două volume dedicate ţării de departe. Telul urmărit de autoare a fost păstrarea ca Români a exilaţilor desţăraţi şi promovarea culturii şi limbii româneşti. In acest sens a lucrat cu multă intensitate şi pe terenul religios.

Maria D. Găzdaru s'a stins din viaţa în Iulie 1983 în Buenos Aires, Argentina. Despărţirea de o personalitate atât de distinsă, atât de românească şi atât de creştină nu-i deloc uşoară.

Maria D. Găzdaru rămâne în amintirea noastră ca un îndreptar inspirativ al sensurilor pe care trebue să ne axăm viaţa românească din exil. Cele două volume dedicate de ea Tării de departe, sunt un fel de catehism în această privinţă.

Dumnezeu să o odihnească în pace, iar îndureratului şi venerabilului Profesor Găzdaru îi transmitem condoleanţele noastre. □

REDACTIA

UN INTERVIU CU DOMNUL VLAD GEORGESCU

Eugen POPESCU

Cu ocazia ședinței Comitetului executiv al Academiei Româno-Americane de Arte și Stiințe-ARA, ce a avut loc în ziua de 28 Iulie 1983 la Los Angeles, am întâlnit pe domnul profesor Dr. Vlad Georgescu, profesor de istorie la Universitatea Maryland din USA și directorul Secției românești a postului de emisiune Europa Liberă din München căruia i-am solicitat un interviu pentru Cuvântul Românesc în legătură cu activitatea sa publicistică.

Intrebare. - E.P.: In partea finală a cărții Dvs "Politică și Istorie", tipărită în 1981, ați publicat un program al "Disidenței române", întocmit de Dvs pe când erați în România, ceea ce v'a atras o privațiune de libertate. Care este poziția Dvs azi, găsindu-vă în străinătate, ca refugiat politic, față de programul "Disidenții" din cartea Dvs și dacă vă considerați în exil ca un disident, sau altfel?

Răspuns. - V.G.: Cartea la care vă referiți are două părți: cea dintâi este un studiu mai teoretic în care era vorba de avatarurile inerente sistemului socialist. Partea a doua este un program de acțiune practică în jurul căruia aș fi dorit să pot strânge pe toți cărturarii dornici a-și spune părerile în mod deschis. Fiind o acțiune practică, mișcarea respectivă trebuia firește să-și afirme respectul față de legile existente. Dacă îl veți citi, însă, cu atenție, veți vedea că cele mai multe din prevederile lui nu sunt compatibile cu regimul comunist, ceea ce explică reacția foarte dură a acestuia. In ceea ce privește disidența, mi se pare că ea poate fi socotită drept opoziția anilor 70 , singura dealtfel. Aceasta înseamnă firește că termenul se aplică numai celor care trăiesc și acționează în țară; disident în exil mi se pare o contradicție în termeni.

I.-E.P. : In programul Dvs privind disidența română, repet, întocmit pe când erați în țară, scrieți că erați de acord ca art.1 din Constituție să rămână neschimbat, adică: "România este republică socialistă." Astăzi, mai susțineți același lucru?

R.-V.G.: In condițiile represiunii din România, calea legalistă mi se pare a fi singura posibilă. Orice acțiune de opoziție trebue să-și îmbrace ideile în formule care să le facă mai puțin periculoase. Cred că acest fel de a vedea lucrurile, această tactică este singura posibilă. Toată lumea este de acord că comunismul este unul din lucrurile foarte urâte născute de istorie, dar nici un cap realist din România anilor 70, anii înfloririi mișcărilor de disidență, nu putea spera în prăbușirea regimului. Aceasta explică dece și Goma și mișcările religioase, și programele mișcării libere sindicale și scrisorile deschise ale lui Negoițescu, Vianu sau Botez au plecat toate dela premiza schimbării, nu răsturnării sistemului. D-voastră ați petrecut o bună parte a acelor ani în România: credeți că ajunge o simplă dorință pentru a obține o asemenea răsturnare? Iar ca să mă întorc la întrebarea Dvs, aș răspunde că, desigur, într'o situație ideală România ar fi de dorit să nu mai fie republică socialistă, dar că cei care își formulează criticile din interior nu au altă alternativă decât de a pleca dela faptul că astăzi, România este republică socialistă.

I.-E.P.: Intr'o convorbire anterioară cu Dvs mi-ați spus că nu ați fost membru al partidului comunist român pe vremea când vă aflați în România. Stiind că un disident este o persoană care are opinii deosebite față de majoritatea membrilor organizației din care face parte (DEX,ediția 1975), vă întreb, al cui disident erați? Contra părerilor și ideilor cărei organizații din care făceați parte, ați manifestat?

R.- V.G.: Nu știu de ce se face legătura în presa românească de exil între disidență și calitatea de membru de partid, și de ce se afirmă că disidenții sunt oameni de stânga? Aceasta nu este adevărat nici în cazul disidenților ruși, nici în al altor disidenți Est europeni. Confuzia poate că a pornit dela faptul că aproape toate aceste mișcări, inclusiv cea română, au plecat dela realitatea existentă, căutând s'o transforme pe căi legale. Inseamnă însă că ele sunt mai puțin antisocialiste? Fără calea legală nu ar fi apărut nici primăvara dela Praga, nici Solidaritatea, nici revoluția ungară din 1956. Etimologic cuvântul disident vine din latinescul disidens-tis, înseamnă a fi diferit, a dori să fi altfel. Există desigur și o disidență de stânga, Sík, Bahro, dar ceea ce caracterizează mișcările românești este, după părerea mea, tocmai lipsa unei disidențe de stânga. Temele cunoscute, dintre care am menționat unele, sunt în chip evident îndreptate înspre transformarea regimului existent în antipodul său. Puteți desigur să-mi răspundeți că acest lucru nu a fost posibil până acum în nici o țară Est europeană și nu pot decât să vă dau dreptate. Disidența a eșuat în anii 70 tot așa precum a eșuat și opoziția fățișă în anii 40-50 dar asta este o altă poveste. Mi se pare însă complet greșită identificarea disidenței cu stânga liberală marxistă. Protestul nu era îndreptat împotriva unei organizații anume, ci împotriva unui sistem. Trebue să apară săptămânile acestea un volum închinat disidenței Est europene în care se află și un capitol scris de mine privind fenomenul românesc și care sper că va pune această întreagă problematică în perspectiva sa reală. Așadar pentru mine sunt disidenți și Goma, și părintele Calciu, și C. Dumitrescu, și muncitorul Paraschiv, sunt disidenți toți aceia care și-au așternut pe hârtie planuri de alt regim politic decât cel existent.

I.-E.P.: Din editorialele ce le difuzați prin Radio Europa Liberă dela München, unde funcționați ca director al secției românești, constat că poziția Dvs. politică este net anticomunistă. Vă rog să-mi spuneți dacă vă considerați anticomunist, ca disident, adică cereți regimului dela București să aducă unele îmbunătățiri în programul său, sau ca oponent, în care lupta Dvs. urmărește înlăturarea regimului comunist din România și instaurarea unui regim de libertăți?

R.-V.G.: Din punct de vedere filosofic un cărturar nu poate fi decât anticomunist, dar aceasta nu înseamnă că nu trebue să ne preocupe și îmbunătățirile care se pot aduce situațiilor din țără. Este foarte ușor să adopți o atitudine extremă aici în occident, dar nu trebue să uităm că dincolo trăiesc 22 de milioane de concetățeni ai noștri, aflați astăzi în cea mai abjectă mizerie spirituală și materială. Instaurarea unui regim democratic trebue să fie dorința noastră a tuturor, dar până la împlinirea acestui vis nu văd de ce să nu ne bucurăm dacă poporul din care facem parte ar putea trăi mai bine.

I.-E.P.: Am aflat în timpul Congresului ARA dela Davis că aveți gata manuscrisul unui manual de istorie generală a României, dela origini până în zilele noastre, și intenționați să-l publicați. Este adevărat?

R.-V.G.: Cartea este gata și urmează să fie editată de ARA în toamna acestui an. Va apare mai întâi în românește, apoi și în englezește.

I.-E.P.: Vă rog rog să-mi spuneți dacă ați folosit, ca istoric, și alte izvoare pentru informarea Dvs, ca: publicații de orice fel, gazetele epocii respective, memoriile publicate ale oamenilor politici, etc., și dacă le-ați menționat în bibliografia cărții Dvs, considerând că și acestea pot fi izvoare de istorie?

R.-V.G.: Eu am scris o carte de istorie, de știință, nu de polemică, am folosit deci toate izvoarele posibile, inclusiv memoriile la care vă referiți și care vor apare în bibliografie, indiferent dacă le împărtășesc punctul de vedere. Este o carte de istorie, nu de politică.

Mulțumim dlui prof. dr. Vlad Georgescu pentru răspunsurile sale care vor clarifica multe nedumeriri și îndoieli asupra activității sale publicistice din țară și exil. Așteptăm ca în toamnă să apară în limba română noua sa carte despre Istoria României, după care va apare și în limba engleză. Ediția în engleză va aduce reale servicii poporului român, făcând cunoscut, în structurile intelectuale și politice americane, trecutul și aspirațiile poporului nostru, precum și suferințele și drepturile sale istorice în acel spațiu est european unde cazanul fierbe continuu. □

ŞTIRI DIN LUMEA ROMÂNEASCĂ

CEL DE-AL 15-LEA FESTIVAL FOLCLORIC BĂNĂŢEAN

KITCHENER-1983

Pe 3 și 4 Septembrie a avut loc în Kitchener, Ontario, tradiționalul Festival Folcloric Bănățean al comunităților românești din Statele Unite și Canada.

Organizat de "Asociația Culturală Română-Banatul" în cooperare cu parohia "Sf. Ioan Botezătorul", Festivalul a ajuns în cel de al 15-lea an, fiecare an fiind mai reușit decât celălalt.

Programul a început Sâmbătă dimineața, la Bingerlan Park, cu întrecerile sportive și picnicul cu mititei și alte mâncăruri românești. La fotbal au participat șase echipe. Pe primul loc s'a clasat echipa "Banatul I" din Kitchener, pe locul II echipa "Dacia" din Detroit.

Seara a avut loc Balul Festivalului. Aproximativ 500-600 de persoane s'au delectat la programul artistic oferit de ansamblul de dansuri folclorice "Izvorașul" din Minneapolis, Minnesota și muzica de dans interpretată de orchestra "Stelele Albastre" din New York.

Duminică dimineața a avut loc Sfânta Liturghie oficiată de Pr. Dr. Dumitru Ichim și P. C. Pr. Nicolae Zelea, prietenul parohiei noastre, cel care a săvârșit primele slujbe în Kitchener și ne-a ajutat să ne organizăm ca parohie.

După amiază, la ora 3.30 a început partea a doua a programului. Maestru de ceremonii - Ioniță Opria, directorul orei de radio a comunității românești din Kitchener. Solemnitatea deschiderii s'a făcut prin "Pe-al nostru steag" și imnul Canadei.

Președintele "Asociației Culturale Române-Banatul", domnul Avram Sârbu, a prezentat publicului masa de onoare: P.C.Pr.Nicolae Tănase, cel care până la pensionare a slujit timp de 12 ani biserica noastră, împreună cu doamna preoteasă Anita, P.C.Pr.Nicolae Zelea, Advocat Mike Walter împreună cu doamna (advocatul parohiei și asociației), P.C. Pr. P.Stanciu din Chicago împreună cu doamna preoteasă și fiica -"Miss Banatul"- 1983 al Festivalului din Detroit, P.C.Pr.Dr.Dumitru Ichim, parohul parohiei, președinții Asociațiilor Culturale din Detroit, New York, Hamilton și alte orase, domnișoara V.Savu, "Miss Banatul" -1983, Kitchener, Advocatul Victor Manica cu doamna, Dr. Josef Pankarican cu doamna, doamna Herlinda Sârbu, soția președintelui, Bob Hopf, consilier municipal din partea primăriei orașului Kitchener, Dr. Peter Lan, Membru în Parlament, reprezentantul Guvernului canadian.

In timpul prezentării domnul Avram Sârbu a cerut celor care reprezentau autoritățile canadiene să rostească publicului câteva cuvinte. Consilierul municipal și-a cerut scuze că primarul orașului nu a putut participa, dar din partea lui și a orasului Kitchener aduce felicitări comunității românești pentru bogata activitate în cadrul multiculturalismului canadian și salută aniversarea de 15 ani a festivalului dăruid în semn omagial "Istoria orașului Kitchener" și insignele orasului membrilor celui mai bun ansamblu de dansuri folclorice românești. Dr. Peter Land a cucerit publicul prin omagiul adus din partea Guvernului canadian, care felicită și salută aniversarea celui de al 15-lea Festival Folcloric din Kitchener. "Mă pregătisem, a spus onoratul oaspete, cu un discurs de vreo zece minute, dar văzând cât de variat e programul îmi dau seama că nu e momentul de "political speeches". In numele Guvernului canadian salut și felicit cel de al 15-lea Festival Folcloric Românesc din Kitchener.

Ansamblul "Izvorașul"

După trecerea în revistă au început competițiile. La dansuri folclorice au participat trei echipe de "pitici" din New York, Detroit și Kitchener. Lacrimi de emoție și bucurie se jucau în geană. Copii între 5 și 10 ani, îmbrăcați în costume naționale românești, băteau cu opinca ritmul de dans.

Apoi au venit "seniorii" echipelor de dansuri. Trebue menționată în mod special participarea ansamblului de dansuri folclorice "Izvorașul" venit tocmai din Minneapolis și care a contribuit mult la reușita acestui festival. Cele 700 de persoane din sală au răsplătit cu bine meritate aplauze frumusețea, grația și ritmul jocurilor noastre românești.

La concursul soliștilor instrumentiști pe primul loc s'a situat Marcel Rașa din Detroit, iar la soliști vocali George Radia din Kitchener.

In continuare s'a servit masa de seară, în vreme ce orchestra "Stelele Albastre" din New York a delectat publicul cu melodii și cântece românești.

După cină a urmat concursul pentru cel mai frumos costum național românesc, și alegerea lui Miss Banatul - 1984.

Directorul acestui Festival a fost Domnul Andrei Kârnician.

In continuare a urmat dans. Programul televizat va putea fi urmărit pe micul ecran (videotape) Duminică 9 Octombrie la Casa Română din Kitchener unde va avea loc marele banchet de toamnă.

Corespondent

A.B.N.

Blocul Anti-Bolşevic al Naţiunilor Captive Toronto-Ontario

Sâmbătă 25 Iunie a.c. ABN-ul, secția canadiană, a ținut un seminar, la Queen's Park, în clădirea Parlamentului Prov. Ontario, și sub patronajul D-lui Yuri Shimko, membru în Parlamentul Provinciei Ontario.

Subiectul temelor discutate a fost:
Situația politică internațională și expansionismul imperiului Sovietic.

Vorbitorii:
- Dl Yuri Shimko, M.P.P. Ontario. Cuvânt de deschidere.
- Lt. Col. Albert T.Koen (U.S.A.F.). Reprezentantul U.S.Council for Freedom, Phoenix, Arizona.
- Hon. Michael Wilson, membru conservativ, în Parlamentul Federal Canadian.
- Dl Jay A. Parker, Președinte la Institutul Lincoln, pentru cercetări și educație, din Washington, D.C.
- Hon. John Gamble, membru în Parlamentul Federal Canadian.

Au luat parte, reprezentanți ai grupurilor etnice: Bulgaria, Slovacia, Latvia, Estonia, Vietnam, Lituania, Polonia, România, Slovenia, Ucraina și Croația. Drapelele acestor națiuni, erau expuse în sală.

Grupul Românesc, a fost reprezentat prin următorii: Chirilă Ciuntu, Windsor, Ont., Ion Simicin, Chicago, USA., Prof. A. Predescu, Chicago, USA., Ing. Ionel Popa, Detroit, USA., Zaharia Anghel, Toronto, Ont., toți reprezentând Frontul Libertății. Apoi Constantin Magirescu și Toni Lupu, din partea Centrului Cultural, Toronto, Ont., și Ion Călvărășan din Kitchener Ont., membru în Comitetul ABN, Toronto.

Vorbiri și dezbateri.

Dl Yuri Shimko, deschide vorbirile, urând bun venit și succes. D-sa este un parlamentarian tânăr și energic, inspirând încredere și optimism audienței compusă din veteranii atâtor exilați, mai ales când spune că această întâlnire, ar fi doar un început.

Lt.Col Albert T.Koen, veteran din războiul din Coreea, care a trecut și prin lagăre de prizonieri la comuniști. Vorbind despre alternativa unui război atomic, D-sa este convins, că nici Sovietele și nici Vestul nu vor încerca un război cu arme atomice, aceasta fiind o sinucidere, iar comuniștii folosesc arma atomică, pentru a șantaja și a menține o stare de teroare cu o bună propagandă în lumea liberă. Dl Koen spune, că singura alternativă a vestului, este de a se menține la nivel militar cu Sovietele, pentru a păstra pacea și a descuraja agresivitatea acesteia.

Dl Michael Wilson, a vorbit despre războiul economic, și felul cum Uniunea Sovietică și țările satelite, se bucură de ajutorul venit din Vest, pentru ca apoi să se înarmeze și să-și mențină imperiul. Vorbitorul promite că în Parlamentul Federal, va fi propusă o rezoluție, pentru a se proclama o săptămână a Națiunilor Captive, similară cu cea din USA.

Seria cuvântărilor este încheiată de Hon. John Gamble, care deja este bine cunoscut la ABN, și în cercurile exilaților din țările captive. Dl Gamble, cunoaște foarte bine sistemul de subversiune economică și politică al Sovietelor, și ca întotdeauna, a vorbit efectiv despre acest subiect, fiind lung aplaudat.

Corespondent

DEMONSTRAȚIE ANTISOVIETICĂ LA MONTREAL

La pavilionul URSS-ului din Terre des Hommes, care și-a închis nu de mult porțile, publicul canadian a luat cunoștință de următoarele produse ale propagandei sovietice:

Hotinul este "cetate de apărare a graniței ucrainiene".

Bundița moldovenească și iia sunt port popular ucrainian.

"Toate păsările dorm,
Numai cucul n'are somn"
sunt versuri în limba ucraniană.

Sala în care sovieticii prezentau filme de propagandă era decorată cu ștergare românești. In incinta pavilionului, pe toată durata expoziției, a concertat cântăreața Sofia Rotaru, acompaniată de formația Cernova Ruta. Naiul a devenit instrument muzical sovietic.

In semn de protest, Duminică 21 August, un grup de Români a manifestat în fața pavilionului sovietic. Pe pancartele lor se putea citi: "Sovieticii falsifică istoria României"; "Propaganda sovietică - o colecție de minciuni"; "Folclor român este prezentat drept folclor ucrainian"; "Uniunea Sovietică - ultimul imperiu colonial". Aceiași Români au trimis o scrisoare de protest ziarului "La Presse", publicată în numărul de Vineri, 26 August, sub titlul: "Cultură și folclor românesc la pavilionul URSS-ului".

Intrebarea este dacă ambasada română din Canada nu a avut nimic de spus? Sau atasatul cultural și-a făcut studiile la Moscova, unde Academia sovietică îi califică pe istoricii români drept reacționari și imperialiști pentru că socotesc Nistrul drept graniță cu imperiul de răsărit? E de mirare că Marx, care susține același lucru ca și istoricii români nu a fost taxat până în prezent reacționar.

Corespondent

CENTRUL CULTURAL ROMÂN DIN MONTREAL

Anunță deschiderea

"CENTRULUI DE EXPOZIȚII BRÂNCUȘI"

"ANUALA 83"

Expoziție de pictură și sculptură. Deschiderea oficială a expoziției va avea loc în ziua de 6 Octombrie a.c., ora 19.00 la Centrul Cultural Român.

Comitetul de organizare al expoziției, Comitetul Centrului Cultural Român - Președinte Dl. Michel Anastasiu, adresează în mod special această invitație cititorilor CUVANTULUI ROMANESC, Românilor și prietenilor lor, pe toată durata expoziției, dela 6 la 20 Octombrie a.c., în sălile Centrului Cultural Român.

8060 Christophe - Colomb

Montreal, P. Que. H2R 2S9

DIN VIAȚA NOASTRĂ:

AUZITE, VĂZUTE, ȘI PĂȚITE

George DONEV

ȘI-A DAT ARAMA PE FAȚĂ!

Doborîrea avionului corean ce s'a abătut din greșeală peste teritoriul sovietic, a provocat revolta lumii întregi.

Partidele comuniste din apus, Finlanda, Iugoslavia și China s'au alăturat protestului unanim al lumii civilizate.

Conducătorii RSR-ului, prin tăcere, au aprobat crima Kremlinului.

Alte 269 de victime!

Ei și?

Pentru Guvernul din București, asta-i floare la ureche!

NICOLAE DESPRE NICOLAE

Radiojurnalul București ne informează: d. Adv. Nicolae Bucur din Cleveland a scris o carte despre tov. Ceaușescu, iar tov. Ceaușescu a acordat o audiență cărții și autorului.

Cu această ocazie, d. adv. N. Bucur, autorul, a subliniat celuilalt Nicolae (Ceaușescu, N.R.) că lucrarea (adică cartea, N.R.) "...reprezintă expresia profundei sale (a d-lui Nicolae din Cleveland, N.R.) stime și înaltei prețuiri față de preș. Nicolae Ceaușescu, personalitate marcantă a lumii contemporane...activitate neobosită cauzei păcii...înțelegerii internaționale...aspirațiilor de libertate, independență și progres ale tuturor națiunilor".

Radio București nu precizează că în "aspirațiile de libertate, independență și progres", d. adv. Bucur a inclus și Statele Unite, țara al cărui cetățean este. D. Bucur a vorbit în numele său. Noi îi respectăm părerea și dacă vreun alt advocat american, de origină română, are aceleași păreri despr tov. Ceaușescu, noi îi vom publica numele.

E păcat ca d. Nicolae Bucur, advocat din Cleveland, să rămână stingher.

FILE PRĂFUITE

In cartea "The Golden Book, Memoriul Bisericii Gr. Or. Rom. Sft. George", Detroit Michigan, tipărită în Sept. 1917 găsim:

In ședința de Sinod dela 21 Mai 1916, după ce se alege comitetul (Preș. Ioan D. Petrovici)... Comitetul ia următoarea hotărîre: "Se decide ca și Românii grecocatolici să poată fi primiți ca membri ai parohiei și aleși ca funcționari."

Cei bătrâni au fost mai înțelegători decât mulți dintre noi, cei de azi.

DEOSEBIRE

In RSR deosebirea dintre plebe și lideri e simplă:

Plebea fumează "Carpați" și lideri țigări americane.

SUNTEM LĂMURIȚI

Un confrate dela revista "Tara Mea" din Tel Aviv, a căutat să explice "Fițuicii" noastre poblema Izraelului:

Când Evreii au imigrat în Palestina au găsit acolo pe invadatorii arabi!

Noroc că Arabii, neștiind limba română, nu pot să savureze teoriile confratelui...

Izraelul are problemele lui, pe care le rezolvă așa cum crede el că-i mai bine. Noi nu-i judecăm de ce-au făcut și ce fac. Le dorim sincer să-și aibe țara lor ca să avem și noi liniște să ne răscumpărăm țara ajunsă pe mâna străinilor.

Ni s'au despărțit drumurile și să nu mai amestecăm oile, că sar câinii pe noi.

PRIN ÎNNOT LA LIBERTATE

Un medic veterinar român, trimis, (sau mai bine zis închiriat) guvernului din Mozambic, a reușit împreună cu soția și doi copii să ajungă în Africa de Sud.

Ei au înnotat 14 kilometri, pe o mare agitată, până la malul ce le-a garantat libertatea.

Guvernul le-a acordat rezidență provizorie până vor căpăta azil politic.

ÎNCREDERE

Instalarea noului birou pe țară al Uniunii Artiștilor Plastici a fost onorată de prezența tov. Ceaușescu. Au urmat discursuri de dragoste și încredere.

Artiștii au fost perchiziționați ca să n'aibe la ei cuțite.

INSCRIPȚIILE SUPĂRĂ

Tinerii sunt tare mândri de tricourile cu inscripții străine. Ziarul "Scânteia" este revoltat de acest nerespect: inscripțiile de pe pieptul tinerilor nu spune nimic cât de mare e Ceaușescu și cât de mult se simt ei revoluționari.

DIALOG BUCUREȘTEAN:

Pesimistul: Ni s'au luat mașinile de scris.

Optimistul: Ni s'au lăsat creioanele!

MIREASĂ FĂRĂ VAL

O domnișoară, vizitatoare, s'a îndrăgostit de un băiat român. După o lungă așteptare au primit autorizația de căsătorie. Nunta au făcut-o la biserică iar recepția la Hotel Internațional, București.

Dar cei dela hotel, conform legilor, le-au pus condiția:

Mireasa să nu intre în hotel cu vălul alb pe cap, mirele să nu poarte nici o floare albă la butonieră și toți nuntașii să nu aibe cu ei nimic care ar arăta publicului că cei căsătoriți sunt creștini și au făcut nuntă în biserică.

MICA PUBLICITATE

Anunțurile dela rubrica "MICA PUBLICITATE" sunt redactate de solicitanți

DORESC SĂ EMIGREZ

* Familia Dindri Dumitru din București, compusă din Dindri Dumitru născut la 17 Sept. 1943, Dindri Maria născută la 21 August 1946 și Dindri Alberto născut la 18 August 1973, având viza de ieșire din România, roagă pe această cale pe o persoană sau o organizație din Statele Unite să le garanteze intrarea în U.S.A. Garanția să fie trimisă la Consulatul S.U.A. din București. Adresa dlui Dindri Dumitru este: Strada Emil Bodnăraș, nr. 55, blocul G, scara 14, etajul 6, apt. 37, București, Sectorul 6, cod 77363.

* Familia Mihai Gheorghe compusă din trei persoane, soț, soție și fetiță, stabiliți temporar în Germania de Vest, roagă o persoană sau o organizație românească să le garanteze intrarea în Canada. Puteți lua direct legătură cu familia Mihai, scriind la adresa: Jagerhaus Str 4 7500 Karlsruhe 1, Germania.

* Dl Naghiu Flavius, 37 de ani, român, de profesie inginer agronom, aflat temporar în Germania de Vest, doreste să emigreze în Canada împreună cu soția (30 de ani) și un băiat (7 ani). Pentru acest lucru are nevoie din partea unei persoane sau o organizație românească, ca să-i garanteze venirea în Canada. Dânsul se pricepe la agricultură și ar dori să lucreze ca simplu fermier. Specialitatea lui fiind pomicultura și creșterea animalelor.

CĂSĂTORII

* Domn serios, 37 de ani, 1.72 m și 65 Kg, născut în Bucuresti, studii medii, de profesie mecanic-auto, nefumător, de familie bună, cu o educație sănătoasă, locuind de 5 ani în U.S.A. doresc cunoștință în vederea căsătoriei cu doamnă între 30-35 ani, din Statele Unite, Canada, Europa, inclusiv lagărele de emigranți. Doresc răspunsuri serioase, mânate de aceleași sentimente, în formarea unei familii trainice. Răspuns pe adresa redacției cu mențiunea: "pt.mecanic auto".

* Român, originar din Transilvania, doresc să cunosc o fată între 25-30 de ani, cu care să încep o corespondență pentru realizarea unor planuri de viitor. Răspunsuri serioase la adresa: A.T. 8350 Park Lane Apt. 180, Dallas, Texas, 75231. U.S.A.

* Doamnă singură, prezentabilă, fără vicii, 50 de ani, româncă, stabilită în Canada de 2 ani. Doresc cunoștință cu un domn român sau altă cetățenie între 52-60 de ani, în vederea unei eventuale căsătorii. Răspunsuri numai serioase cu fotografie recentă. Adresa: Elena Constantinescu, 369 Luella St. Apt.25-B, Kitchener, Ont. N2H 2Y4, Canada.

* Profesor universitar american de origine română, 39 ani, 1.70 m, doreste să cunoască o doamnă (domnișoară) serioasă, intelectuală în vârstă de aproximativ 27-39 ani. Trimiteți vă rog cu prima scrisoare și 1 sau 2 fotografii în culori. Răspundeți la: Peace on Earth Press (at. Dr. Werner) P.O.Box 7557, Nashua, New Hampshire 03060, U.S.A.

CAUT RUDELE ȘI PRIETENII

* D-l MATIAS ION stabilit în Ontario, Canada, este căutat de prietenul de suferință din lagărul Logos, Austria. Cine știe ceva despre dânsul este rugat să scrie la adresa Ion Petrovan, 418 E.Loretta Pl. Apt 411 Seattle Wa. 98102 U.S.A.

* Dima CODREANU, fiul ing. Nicolae Bossie Codreanu fost Director Intreținere CFR, este căutat de George și Ana Tancu P.O. Box 2944 Station "M", Calgary Alberta, T2P 3C3, Canada. Tel (403) 269-9456. Rugăm pe dânsul sau pe cei care îl cunosc a ne comunica la adresa de mai sus.

* Isip Hacedon din Sângeorz-Băi, județul Bistrița-Năsăud, cu ultimul domiciliu la Bistrița, plecat din țară în Septembrie 1982, caută pe SOROBETEA GEORGE șofer din Sângeorz-Băi, cu ultimul domiciliu cunoscut la Philadelphia S.U.A. și pe ROHAN IOAN din Bistrița, cu ultimul domiciliu cunoscut în R.F.G. Cei ce pot da vre'o informație sunt rugați să scrie la adresa: Isip Hacedon, Foyer A.L.J.T., 8-10 Avenue Paul Valery, 95200 Sarcelles, France.

*** Vlad doreste să ia legătura cu fostul coleg de clasă SABIN BAIDOC - arhitect - aflat undeva în Canada. Rog telefonați "collect" (215) 365-3185.**

* Dl ing. Victor Cucoș din Australia, Sydney cu adresa: 3-143 Victoria Str, 2131 Ashefield N.S.W. Australia, roagă pe această cale pe dl dr. ing. ALEXANDRU CLONARU cu care a fost coleg în INCEFF, București, să aibă amabilitatea de a-i trimite o scrisoare cu adresa sa. Aceeași rugăminte este adresată și dnei arhitect ROXANA GOGA, stabilită probabil în Canada.

* Ing.SANDULESCU LUKY e căutat de un coleg de sport-școală din Iași, stabilit în U.S.A. Orice informație se poate trimite la adresa: Miky, P.O.Box 276, Trav. Rest, S.C. 29690 U.S.A.

* Caut pe dl ANDREESCU GH. (Fani) din Constanța plecat din țară în 1946-47 și stabilit în Australia. (ultimul mesaj din 1960 a fost expediat din Sidney). Dânsul este rugat să scrie la adresa: Rugina Georgeta, originară din Constanța, verișoara lui, stabilită în prezent în Statele Unite la adresa: 16 East Chestnut Hill Ave. Philadelphia Pa. 19118 U.S.A.

* Pictorul VICTOR TIMOFTE, stabilit în Canada, este căutat de Cristinoiu Gheorghe, Nr.2 Branch Brook Dr, Belleville, N.J. 07109. U.S.A. Tel (201) 759-0759. Cine îl cunoaște este rugat să-i comunice să ia imediat legătură cu dl Cristoniu pentru a i se comunica vești foarte importante pentru el.

REPORTAJE DIN ȚARĂ

LIPSĂ DE RESPECT PENTRU ȚĂRANUL ROMÂN

Ştefan AILINCĂI

Când eram copil, tatăl meu m'a învățat să țin coarnele plugului și să-l înfig adânc în pământul gras și mănos și era tare mândru că eu, un prâslea, simțeam aceeași dragoste ca și el, aveam mândria lucrătorului moșiei strămoșești.

Ne trăgeam dintr'o spiță de țărani răzeși, de-ai lui Stefan cel Mare și Sfânt, și pentru păstrarea moșiei și a libertății -pierdute după 1947- neamul nostru a dat țării luptători care știau pentru ce trebue să lupte, până la jertfa supremă.

In mijlocul țăranilor am învățat ce-i cinstea, demnitatea și, mai ales, dragostea de țară și libertate, un Decalog ce mi l-a dat părintele meu, înainte de a fi chemat dintre cei vii. A murit un om, un țăran, unul din milioanele celor ce sunt talpa țării. A fost condus pe drumul fără întoarcere de toată obștea, țărani cu părul și barba încărunțite de vremuri și necazuri. Mai ales de necazuri, răsplata dată de un guvern nerecunoscător, care a dus o politică anti-țărănească, care a făcut "totul" pentru a desființa o clasă socială harnică, cinstită, demnă și supusă.

O durere mi-a străpuns inima, ca un junghier, sângele mi s'a învolburat, mânia îmi hrănea ura pentrucă mândria mea de fiu de țăran, amintirea tatălui meu, au fost călcate în picioare de netrebnicii din zilele preaneferictului socialism.

Tatăl meu și mama mea -răposați întru Domnul- au fost batjocoriți când, în acceleratul București-Craiova- Timișoara, doi bieți țărani -o femeie de 67 și un bărbat de 70 de ani- au fost scoși dintr'un compartiment și li s'a spus: "țărani tâmpiți, puțind a băligar, dau buzna'n compartiment de parcă ar intra în grajd, la ei acasă" !

Si, cei doi bătrâni, rușinați, au ieșit în grabă din compartiment, preferând o călătorie obositoare pe culoar. Din respect pentru vârsta și soarta lor grea, cu greu i-am înduplecat să ocupe locul ce mi-l rezervasem și ca niște copii sfioși, s'au așezat înghesuiți pe locul oferit, sub privirile încărcate de reproșuri, ale tovarășilor de călătorie. Nu știu la ce se gândeau, dar după un timp m'au întrebat: "Sunteți fiu de țăran nu-i așa ?" Nu mi-am tăgăduit originea socială, ba chiar m'am mândrit cu ea, ceea ce le-a dezlegat sfioșenia și au prins să se destăinuie.

Cu voce calmă, sub care se observa clocotul mâniei înăbușite, cu o vorbă domoală, egală, îmi mărturiseau, ca unuia de-al lor, spovedania amărăciunii vieții țăranului cooperator, și-și goleau sacul insultelor și jignirilor, adunate într'o singură zi, în București.

Cu palmele crăpate, ca scoarța unui stejar secular, bătrânii își ștergeau din când în când, ochii, aburiți de lacrima durerii. Veniți, din ținuturile Mehedințiului, la București -cu plocoane: carne, brânză, ouă și țuică (fără plocon, nu răzbați azi nicăieri în România), au căutat un medic, ca să-i lecuiască de bolile ce s'au încuibat în ei o viață întreagă, dar netratate la vremea lor, din lipsă de timp și de bani.

Au primit o rețetă, atât, pe care nu au cumpărat-o. Unele medicamente lipseau și chiar dacă le găseau, erau prea scumpe: 220 lei, iar pensia lui, de cooperator era de 170 lei !

Si n'ar fi numai atât. Dar nici acasă nu mai au ce vinde. Tot ce mai aveau, a trebuit să predea la achiziții, la stat, până la ultimul ou, căci statul nu iartă, nu crede că țăranul a ajuns la sapă de lemn.

Iar acum, lui, căruia i s'a luat totul, pământ, vite, unelte și produse, i se reproșează că nu mai poate munci și face umbră pământului degeaba. Mai multă grijă are statul de vita care dă lapte sau de vita crescută pentru a fi dată la export, decât de un țăran cooperator, un țăran dezmoștenit de stat.

Iar orășenii, acești țărani parveniți, ajunși muncitori, funcționari, vânzători și milițieni, le-au adus bătrânilor plugari care scot rodul gliei pentru a hrăni o țară, numai jigniri.

... Au intrat într'o alimentară să-și cumpere ceva de mâncare; o conservă de pește -altceva tot nu se găsea- dar o supraveghetoare i-a luat din scurt: ce caută, ce tot aleg, să nu puneți cumva mâna să stricați ceva sau să furați, luați conserva de pește -e de ajuns pentru niște "țărani" !

La casă, doamna grasă și cu unghii pline de boia, ca sângele, a uitat să le dea rest, iar dacă l-au cerut, a început să-i facă de tot râsul: hoți și mincinoși care vor s'o înșele și îndrăznesc să o învețe pe ea să socotească !

La un centru de pâine, au dorit o pâine proaspătă; ei nu au dinți buni și pâinea veche nu o pot mânca.

- "Ia, te uită, le-a răspuns vânzătoarea -peizanul mai are și pretenții acum (el nu știa ce înseamnă peizan dar, a priceput că nu-i o laudă), n'aveți decât s'o'nmuiați în apă și s'o mâncați !" Clienții, care așteptau la rând, au luat jignirea drept o vorbă de duh și au făcut haz. Niciunul nu s'a găsit să pună la punct nerușinarea și obrăznicia vânzătoarei !

Neștiind ce tramvai să ia spre gară, au întrebat un "domn" care, ori nu știa românește, ori nu le-a înțeles graiul, le-a întors spatele. Un altul, le-a indicat un tramvai care, mergea în direcția opusă. Când, în sfârșit, au nimerit în vehicolul potrivit, au văzut că nu au de unde să-și cumpere bilete. Nu s'a găsit nici un OM să-i ajute. Toți se fereau de ei, de parcă ar fi fost ciumați, iar dela un timp au început să li se arunce cuvinte de ocară.

"Țăranu-i tot țăran. Nespălat și leneș, te calcă pe nervi cu obrăznicia lui. Face pe prostu', și nu-și cumpără tichet, din zgârcenie ! Dar pe piață știe să te speculeze și să te fure la cântar! Merge printre oameni de parcă ar trece prin tarlaua cu porumb, se'nghesuie, te calcă pe picioare, parc'ar fi chior !" Vorbele rele au continuat, iar ei s'au simțit ca la Judecata de Apoi.

Sărmani plugari, vi s'au închinat versuri în trecut, acum ați ajuns cel mai josnic mijloc de comparație în societatea socialistă. Rușine pentru o societate care nu știe să dea respectul cuvenit celui mai vechi truditor din istoria țării.

Atunci când mâncați pâinea cea de toate zilele, gândiți-vă Românilor, că ea este smulsă gliei prin munca grea, aspră și cu sudoare plătită de cel pe care-l insultați și care este MARIA SA, ȚARANUL ROMAN.

DUPĂ 62 DE ANI

Sandu DIACONU

Se pare că radio-televiziunea română, de vreo 12 ani, și-a restructurat programul și s'a profilat numai pe emisiuni politice-ideologice și se poate numi radio-televiziunea partidului. Cât despre presă, demult nu mai întrunește calitatea de informator obiectiv al cititorilor și, de organ atrofiat al dezinformării și cea mai elocventă mărturie este felul cum...nu se citește!

Impingerea propagandei pe culmile paroxismului a dus la suprasaturație, provocând o lehamite și surzenie publică, încât, ascultătorul, telespectatorul și cumpărătorul de ziare-obligație de partid-preferă să economisească curentul electric și banii și să-și găsească clipe de destindere sau divertisment într'o șuetă de bancuri politice la o ceașcă de "nechezol". Indiferența cetățeanului față de insistenta propagandă, aducând partidului laude, adeziune populară, venerând înțelepciunea unuia sau altuia, este sec sintetizată: "Cel ce simte că se îneacă, strigă mai tare."

Dacă propaganda partidului îi face indiferenți pe cei ce-l cunosc-cu prezentul și trecutul deloc glorios-

Continuare in pag. 19

Scrisoare fratelui meu de pribegie

Veronica CAȚICHI

Sunt de mult aici...

Atât de mult, încât anii nu mai pot să-i număr.

Pentrucă aici, departe de acasă, ora a devenit an, iar anul un secol.

Nu, nu vreau să te simți îndurerat deschinzându-ți o rană pe care sunt convinsă că te străduiești ca și mine să o faci să nu mai sângereze.

Nu, nu vreau să plâng și mai ales nu vreau să te fac nici pe tine să plângi, pentrucă plânsul înseamnă de foarte puține ori bucurie, emoție și de cele mai multe ori înfrângere și noi nu suntem înfrânți, dar mai ales nu trebue să devenim.

Nici nu vreau să-ți amintesc că ești Român, pentrucă cine poate să uite acest lucru ?

Cine a utitat că avem o țară frumoasă cu oameni minunați și demni ce se zbat să supraviețuiască atât fizic, dar mai ales moral, în otrava și noroiul pe care-l cunoaștem cu toții sub numele de comunism ?

Asi vrea doar să știi, tu, fratele meu, care ai venit acum din țara cu oameni buni, as vrea doar să-ți spun, că știu cât trebue să suferi.

Fuga ta de acolo, din locurile și dintre oamenii pe care-i iubești mai mult decât se poate spune, știu, a fost ca și la mine, dorința de-a rămâne om.

Ai putut să o faci, ai avut o șansă, fie că ai înfruntat eroic sârmele ghimpate, călăii grăniceri, sau câinii dresați de "oameni" ca să hăituiască oameni; fie că, fiind indispensabil, ai fost trimis cu o delegație și astfel drumul îți era deschis; fie că mai norocos ai primit o invitație dela o rudă sau prieten de aici, din lumea liberă; sau pur și simplu având valuta necesară și mai ales anii puțini ce te despărțeau de pensie, ai primit un pașaport. Ei bine, ai avut una din aceste posibilități, sau poate alta și ai făcut-o așa cum ar face-o toți frații noștri de acolo, din țara sugrumată, începând cu copiii care au învățat să meargă, să audă, să înțeleagă și până la bătrânii care mai pot umbla încă.

Stiu, fuga ta a fost ca și la mine un protest, un protest împotriva acelui regim, ce face pe fiecare dintre noi prin monstruozitatea lui, un martir.

Ai trecut acolo prin focul iadului, ai trăit acolo sentimentul neputinței la scara cea mai înaltă, deși mintea ta era vie, sufletul tău bogat, sănătatea ta mulțumitoare, dorul de-a face lucruri mari pentru ai tăi nemărginit, iar setea de cunoaștere nepotolită.

Dar cu cât posedai mai mult din aceste daruri, cu atât suferința ta era mai mare. Trebuia să aprobi ceea ce mintea, judecata ta, dezaproba din toată ființa, să aplauzi ceea ce te dezgusta cel mai mult, să înveți pe alții, ceea ce tu condamnai mai mult. Mureai, muream în fiecare clipă și te întrebai, ne întrebam, de unde totuși mai avem rezerve ?

Dar iată, destinul nu a fost atât de vitreg cu tine, cu mine și poarta cea mare la care am așteptat atâta vreme s'a deschis spre libertate, spre lumină.

Recunoaște, ai fost fericit atunci când ai reușit să te depărtăzi tot mai mult de granițele țării; de moarte. Atunci încă nu sefereai, pentrucă bucuria libertății dobândite, nu mai lăsa loc durerii.

Dar iată, curând te trezești din visul tău - desigur contrastele sunt șocante - și începi să-ți amintești încetul cu încetul că ești fără țară, fără prieteni, fără familie, fără bani.

Dar minune, adevărată minune, întâlnești aici, într'o țară străină, Români, frați de-ai tăi, care ca și tine s'au bucurat cândva de nesfârșita frumusețe a României, a României noastre, care au suferit chiar mai mult decât tine acolo, între granițele țării.

Dorul lor de casă, de țara pe care nu numai că nu au uitat-o, dar o iubesc poate mai mult decât o iubim noi, cei plecați acum (sunt prea proaspete suferințele noastre) stă temelie vieții lor.

Dorința de a-și vedea țara eliberată a devenit scopul sensul vieții lor, aici între străini.

Si atunci, plini de uimire, de încântare, admirație pentru cei care deși plecați de atâta vreme, au știut să-și păstreze, să-și alimenteze această nesfârșită dragoste de țară, dovedită, materializată, atunci te întrebi cu toată încrederea, cu totată ființa ta și toată setea de mărturisire, atâta vreme în țară sugrumată, spre ei, spre acești frați ai tăi, pe care ai ajuns să-i venerezi.

Vrei să le spui -deși și ei știu prea bine ce-i suferința- ce-ai pătimit tu acolo, în comunismul pe care unii dintre ei îl cunosc numai din auzite. Consideri că suferințele tale din țara pușcărie, sunt de ajuns pentru a te socoti om de încredere și frate al lor.

Desigur ești ascultat, ești ascultat și cu sufletul, îți dai seama de acest lucru. Ești înțeles în durerea ta, pentrucă aceasta este și durerea lor și te simți încă odată frate cu ei. Dar ochii lor parcă te sfredelesc și par a spune: "oare să fie cinstit, sau un agent bine format la școala crimei din România ?"

Tu înțelegi lucrul acesta și suferi tocmai pentrucă înțelegi că au dreptate să se îndoiască, chiar dacă ție ți se face o nedreptate. Nu te poți supăra pe ei, dar recunoaște, suferi mult și suferința continuă.

Aștepți să te evite cu delicatețâ, dar constați până la urmă că te caută. Dacă se întâmplă să-i interesezi, atunci începe pentru tine o perioadă grea, foarte grea, pe care cu greu o depășești. Ești testat în modul cel mai rafinat posibil. Ințelegi foarte bine punctul lor de vedere, doar ai venit acum, de curând din țară, și totuși sângerezi din adâncul inimii. Te revolți, începi să te înstrăinezi de ei și le simți la rându-ți înstrăinarea, dar în același timp le înțelegi și lupta, lupta omului cinstit și bun și dornic de-a te ajuta.

Dragostea și devotamentul tău s'au transformat în deznădejde, deznădejdea de-a nu fi crezut, deznădejdea pentrucă admirându-i vrei să fii ca ei, să-i urmezi, dar tu pentru ei ești încă un semn de întrebare și de ce să fii când tu vii de acolo, din infern ?

Incepi să-i cauți pe cei care au venit odată cu tine, mai devreme sau mai târziu, care au ca și tine aceleași probleme, aceleași dureri.

Ochii ți se întâlnesc cu ai lor și parcă îți spun: " e greu, e tare greu, n'am slujbă, n'am casă, n'am azil, n'am bani, n'am...n'am, dar am un dor, mare dor de-ai mei, de-acasă și nu știu cum să-i pot ajuta"

Dar cauți, cauți mereu cu ochii și cu sufletul și pe ceilalți, pe toți, pe toți ai tăi, pentrucă sunt ai tăi așa cum tu ești al lor, de același neam cu tine.

Te leagă -așa speri tu, așa crezi tu- același dor, aceleași dorințe, dar mai ales același ideal -țara eliberată.

Cauți și îi vezi, deși ei nu te mai văd pe tine.

Existența lor? asigurată.

Azilul? Din primele luni.

Participarea la sărbătorirea unei zile naționale ? Da, doar dacă se sărbătorește într'un restaurant pentrucă pot bea, mânca și vorbi tare, nu se aude, doar vorbesc și alții.

Biserica ? Da, de Paști dacă vremea nu-i frumoasă.

Citirea publicațiilor românești, interes pentru tot ce se realizează ? Nu, nu le mai pasă, doar au azilul și încă pe cel politic.

Ii vezi și suferi și suferi că îi vezi total desprinși de tine, de toate. Si asta nu pentrucă ei au azilul politic, doar tu nu ai lucrat în securitate, n'ai fost nici măcar membru al partidului comunist, atunci cum ai sperat să-l obții și încă atât de repede ?

Nu pentrucă au o slujbă pe care tu încă nu ai obținut-o, nu, ci pentrucă idealul lor i-a redus odată ajunși aici, la un automobil, un cont în bancă, sau la unii mai ambițioși, la o casă.

Sunt mulți ? Puțini ? Nu, nu vrei să-i numeri.

Te doare doar că sunt.

Si atunci ? Atunci îți amintești de cei mulți, foarte mulți, care nu mai au vârstă ci numai tinerețe, nu au alt ideal decât păstrarea, conservarea spiritualității românești, a esenței naționale, dorința de-a înfăptui aici ceea ce în țara robită se distruge, de-a ține trează flacăra dragostei de țară.

Si atunci, fratele meu de pribegie, mai suferi ? □

DUPĂ 62 DE ANI

Urmare din pag. 8

partidul face totul ca cei ce sunt la vârsta cunoașterii să intre în necunoaștere și prin aceasta, măcar cei mici să mai creadă în partidul, tată și mamă vitregi, care aduce fericire țării. Pentru tânăra generație, partidul, ca orice partid uzurpător, încearcă cu orice preț și mijloace să-și legitimeze puterea, își neagă un trecut care-l acuză, își tăinuie sângeroasa istorie și se numește salvatorul poporului, partid iubit și părinte drag. (Ce mult ar dori Românii să rămână orfani!)

Dispunând de toate pârghiile puterii, a pus la muncă o masă de falsificatori ai istoriei cu misiunea de a distruge documente-și persoane-, de a inventa documente, de a falsifica adevărul. Această pseudo-istorie stă la baza propagandei: metodele staliniste de exercitare a puterii, brutalitățile, falsificarea, teroarea și distrugerea democrației sunt calificate drept "revoluție populară" în urma căreia partidul a primit puterea și mandatul de guvernare.

Au dispărut persoanele și documentele care ar acuza partidul în fața istoriei de furtul electoral din 1946, de care s'ar rușina și triburile patriarhale din jungla africană, un act prin care partidul și-a însușit mandatul de conducător al unei nații, sprijinit de tancurile sovietice.

Acest partid comunist, ridicat la putere din umbră de eminența roșie Vâșinschi-a fost fidel Moscovei și nu poporului român, a aplicat politica slugarnică față de Stalin, dela care venea grația și disgrația. Si acest guvern exportat de Moscova proclamă independența țării, republica populară, democrația și dictatura proletariatului-termeni ce se exclud reciproc-sub conducerea partidului.

In fond, pe scena politică românească se joacă comedia democrației, având ca regizor partidul iar actorii aleși de partid își joacă rolul în fața poporului terorizat.

Chiar dacă admitem o dictatură a proletariatului-motivată de ascuțirea luptei de clasă-practica ne dezvăluie că, în numele proletariatului, la putere este un partid comunist și nici acesta propriu zis, ci oligarhia partidului, eterogenă ca proveniență politică, încleștată într'o luptă surdă și acerbă de concurență pentru ocuparea posturilor cheie în guvern.

In această democratică dictatură nu este loc pentru o democrație reală. Autointitulându-se singur "reprezentant al poporului", partidul comunist nu admite pluripartidism sau opoziție-chiar formală-declarându-se deținătorul unic al rețetei de guvernare și revoluționare a societății!

Lenin mărturisea alte concepții lui Troțki: "In partid trebue să existe o democrație vie și activă, libertatea criticii și deosebirilor de păreri. Dacă nu, partidul intră sub controlul elementelor conservative iar oamenii vor fi administrați ca și lucrurile". Exact ceea ce s'a întâmplat în partidul comunist din România dela Ghe.Dej până azi!

Perioada de cristalizare a regimului comunist din România este caracterizată prin lupta pentru funcții și aplicarea stalinistă a dogmelor. Dej, prin metoda curățirii partidului, își lichidează adversarii, Foris și Pătrășcanu, pe alții îi înlătură-Pauker, Luca-și care dispar în anonimatul domiciliului forțat.

Incă din timpul lui Dej, comitetul central nu mai are funcția de reprezentant al partidului și care cu timpul nici nu va mai fi revendicată, secretarul partidului se consideră atotputernic și infailibil.

Acum ia naștere oligarhia partidului-multilateral dezvoltată în ultimii ani- și dispune de o putere nelimitată în stat, impunându-și principiile politice în toate domeniile de activitate. Situația din timpul lui Ghe. Dej, criticată și condamnată de urmașul șău, desemnat, nu s'a schimbat ci s'a complicat și a devenit perenă.

Intr'un timp s'au trezit speranțele democrației, dar cum nu e la modă, nu se poartă și nici nu se mai practică în partidul comunist, s'a mai făcut încă o "curățire" a partidului. I. Ghe. Maurer, Paul Niculescu, Ilie Rădulescu, Ion Iliescu ("a fost, de altfel, SINUCIS") sunt pensionați sau scoși din funcții, alții trimiși să reprezinte țara peste hotare, alții pur și simplu fug din țară la capitaliști! Noua oligarhie folosește în mod discreționar puterea, își asumă privilegii, în mijlocul unei societăți sărăcite-când legal nu există privilegii. Considerându-se infailibilă, conducerea partidului nu acceptă critica-critica este o armă-, o dovadă de opoziție și tratată ca atare. In conducerea partidului sunt mulți care murmură critici, dar în surdină, care nu-și doresc prăbușirea sau periclitarea privilegiilor, de aceea "merg pe linia partidului", aclamă, votează și beneficiază.

Presa, radioul sau televiziunea, nu redau luptele intestine, crimele, desfrâul și decăderea, diferența de opinii și dușmăniile personale. In fața poporului, oligarhia e prezentată ca o familie (în 1965 încă nu era, acum DA!) în care domnește armonia. Dar atâta timp cât partidul-sau ceea ce a mai rămas din el-schimbă miniștrii, îi demite, îi retrogradează sau îi avansează fără a informa poporul, fără a explica convingător motivul remanierilor de guvern, este și normal că are ceva de ascuns și nu trebue să afle poporul "suveran".

Partidul a vorbit totdeauna cu două limbi, și-a jucat rolul cu masca lui Ianus subminându-și singur bruma de autoritate. După atâția ani de guvernare în care și-a dovedit capacitatea -mai ales incapacitatea-de a asigura fericirea unei nații, ținându-se seamă că partidul are 62 de ani, poporul îi dorește grabnică pensionare, tot e bătrân și nu mai poate face nimic! Totuși, ca orice neputincios, mai organizează comedii electorale-își face campanie electorală, se propune, se alege, se felicită-se joacă de-a democrația, inițiază funebrul spectacol "Cântarea României", face pe Mecena cu lăutarii curții, acceptă să fie lăudat, venerat, se crede stegar glorios, conștiința întregului popor și înzestrat cu o voință-fără putere-de a urni și munții din loc.

Numai sărăcia și muntele de necazuri nu le poate urni din țară, ca să simtă poporul că are un partid care-l conduce! □

Sandu DIACONU

VEȘTI DIN LAGĂRUL DE REFUGIAȚI DELA TRAISKIRCHEN

* Au venit doi grăniceri români, în uniformă ! (la luarea interviului pentru azil, au avut cel mai scurt -și puternic- argument: "nu puteam trage în frații noștri!")

••

* Ca să pleci din țară, cu chemare, trebue să-ți fi depus cineva din străinătate la banca pentru comerțul exterior, suma de $ 50. Unei refugiate i s'a cerut la pașapoarte, să aducă adeverință că are acești bani depuși. Pentru obținerea adeverinței, i s'au oprit $ 20 ! Conform noilor legi matematicești ale "primului om de știință al României".

••

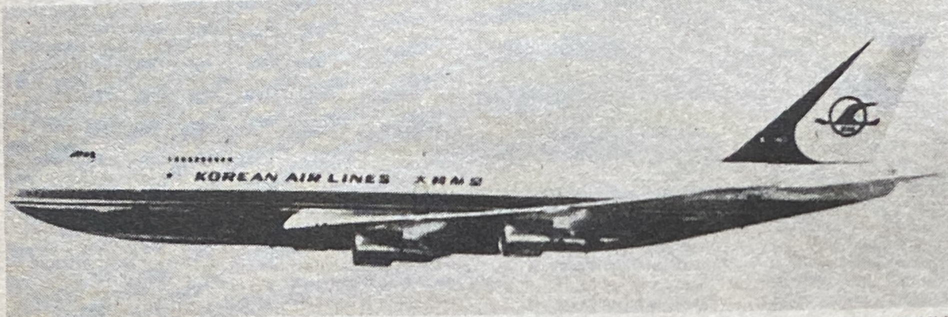
* Din momentul în care ai făcut cerere de pașaport, începi să te "bucuri" de vizite regulate ale securiștilor, care urmăresc cu atenție "camuflată" să nu vinzi obiecte din casă. Așa le rămân nu numai casele, goale, ci gata mobilate și înzestrate cu de toate...

••

* Din nou (sau în continuare) arestări de foști legionari. Dar cu tot felul de motive inventate, ca să nu fie "politic", Ultima veste: un medic ginecolog, incapabil de mulți ani să mai facă operații, pentru "intervenții nepermise"... Fusese legionar într'un timp când cei ce l-au arestat, nici nu se născuseră încă!

DISTRUGEREA CRIMINALĂ A UNUI AVION CIVIL

-269 DE PERSOANE, INCLUZÂND FEMEI ŞI COPII, UCISE DIN ORDINUL GUVERNULUI SOVIETIC-

« Korean Airlines ». L'inscription sur les appareils de cette compagnie est parfaitement visible. Comment un pilote qui a établi le « contact visuel » aurait-il pu l'ignorer ?

E greu să fii calm când aduci la cunoştinţa cititorilor o crimă împotriva umanităţii: uciderea celor 269 de persoane din zborul 007 aparţinând Liniilor Aeriene Coreene. Dar ni se cere să fim calmi. Oricâtă cruzime şi bestialitate barbarică se ascunde dincolo de crima aceasta.

In ziua de tristă amintire - 1 Septembrie 1983 un avion coreean de pasageri, Boeing 747, având la bord 269 de persoane, incluzând 61 de Americani şi 10 Canadieni, a fost doborît de avioanele de război ale U.R.S.S.-ului. Toţi pasagerii, incluzând femei şi copii, şi-au pierdut viaţa. Cum au murit aceşti oameni nevinovaţi vă puteţi imagina după felul în care arătau puţinele trupuri care au fost recuperate până acum. Un trup de femeie fără cap, fără mâini, fără picioare. Un trup de copil fără cap, fără mâini, fără picioare. Ni se cere să fim calmi. E greu. Dar încercăm.

Crima a fost premeditată. Pilotul a tras, dar nu din greşeală. El a primit un ordin să tragă. Japonezii au înregistrat convorbirea dintre cel ce a dat ordinul şi pilotul care a răspuns că ordinul a fost împlinit. Un ordin de care conducerea U.R.S.S.-ului nu era străină.

La început guvernul sovietic a negat distrugera avionului. Minciuna nu a avut picioare lungi pentrucă s'a adus imprimarea pe bandă. Prinşi cu musca pe căciulă Ruşii nu au avut încotro şi au recunoscut. Nu crima. Vina o poartă "capitaliştii Americani", nu cei care au tras. Cinismul a mers până la afirmarea că "data viitoare vom proceda la fel".

Incercăm să fim calmi, e greu, dar încercăm. Ca un fapt divers ar fi să amintim că în 27 Februarie 1974 un avion de spionaj sovietic a intrat în spaţiul aerian al Statelor Unite. A fost lăsat să facă o arterizare forţată.Pe teritoriul Statelor Unite ale Americii. Americanii nu au doborît avionul. Americanii nu au împuşcat pe spioni. Nici nu i-au arestat. Gentlemen-nia Americanilor a mers până la absurd.Au respectat dorinţa Ruşilor să nu se urce în avion ca să vadă ce au putut să spioneze. Pe lângă tratarea la nivelul unui stat civilizat, avionul rusesc de spionaj şi-a umplut rezervorul cu benzină "capitalistă" şi a fot lăsat să ducă acasă rezultatele de spionaj. Mai mult chiar, localnicii le-au adus piloţilor sandwich-uri şi ceai, să se încălzească săracii!

Să ne întoarcem şi să nu uităm. Zborul 007 era un avion de pasageri. Erau 269 de persoane. Era un avion al curselor internaţionale.

Barbarismul comuniştilor nu ne miră. Stim ce fac în ţările "eliberate" de ei. Dar când încep să ucidă cetăţeni ai Lumii Libere...

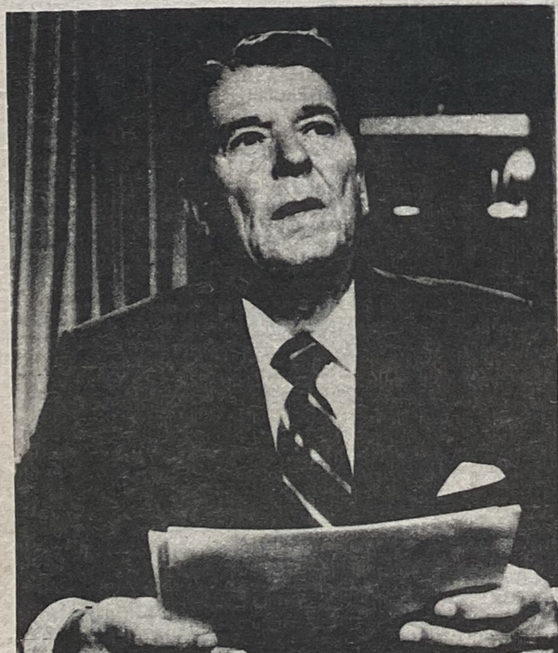
Nu, nu ne enervăm. Doar ne întrebăm. Ce mai au în gând? Câţi cetăţeni americani, canadieni şi din alte ţări libere mai au de gând să ucidă? Acum au fost 269. Data viitoare câţi o să fie? O mie? Două mii? Un oraş? O ţară? Un continent?□

❶ La route théorique du Boeing sud-coréen entre Anchorage et Séoul.

❷ La route présumée qu'il a dû suivre.

REAGAN PROPOSES STEPS IN AFTERMATH OF KOREAN AIRPLANE INCIDENT

Wahsington —The White House in a fact sheet released September 5 outlined the measures president Reagan will propose to ensure that the Soviet Union "Will not use destructive force against unarmed aircraft in the future," and to seek compensation for the victims of the Korean Airline tragedy.

Following is the text of the fact sheet on president Reagan's September 5 address:

For the United States, the issue is one of preservig the standards of civilized international community against this act of violence. In cooperation with other nations, the U.S. has asked the U.S.S.R. for a full account of what happened, participation in the search operation, assuranes that the U.S.S.R. will not use destructive force against unarmed aircraft in the future, and compensation for the victims of this tragedy.

In order to realize these objectives, the United States has taken or will take specific actions in the areas of international diplomacy, aviation security and safety, and bilateral relations.

Diplomatic Efforts —

In cooperation with other nations, the U.S. will continue to press for a full account of what happened, an apology, an admission of responsibility, and appropriate punishments to those responsible.

Secretary Shultz will raise this issue as a matter of urgent concern during his scheduled meeting with soviet foreign minister Gromyko in Madrid on September 8.

As part of our continuing consultations, Assistant Secretary of State Richard Burt met today with a group of ambassadors representing our allies and friends. We have kept them informed of the facts related to the incident and conducted discussions aimed at achieving common action.

The U.S. and Japan have requested the Soviets to grant immediate access into their territorial waters to extend the search effort, but the U.S.S.R. has not yet agreed. We will continue to press the Soviet Union for immediate access to any wreckage or bodies recovered.

The U.S. along with South Korea and Japan called an emergency meeting of the United Nations Security Council. Ambassador Kirkpatrick will make public during tomorrow's session the full tape of the soviet pilots' discussions as they downed the Korean Airliner.

Bilateral Actions

We have informed the Soviets that we are suspending negotiations on several bilateral arrangements that we had under consideration. Future progress on these arrangements will certainly be affected by this incident.

We have notified the Soviets that we will not renew our bilateral agreement for cooperation in the field of transportation. This agreement, first signed in June 1973, was renewed in 1978 and again in 1980. The agreement ws renewed for 18 months in June of this year. We have now informed the Soviets that we are cancelling the renewal.

Aviation Safety and Security —

The U.S. is conducting intensive discussions on measues to secure coordinted international action that will address the urgent issue of civil aviation safety. We have joined with other countries to request the international civil aviation organization to investigate this Soviet action at a special session fo the council.

The U.S. has reaffirmed its previous order denying the Soviet airline, aeroflot, the right to fly to the United States. We originally announced the suspension of all aeroflot. We will also work to suspend non-safety related discussions between aeroflot and other national civil aviation bodies.

The U.S. will support appropriate measures by international non-governmental groups in their efforts to isolate Soviet aviation. Various labor organizations are already considering ways to restrict support for aeroflot flights, such as ground operations and services.

The U.S. will be presenting an omnibus claim on behalf of U.S. nationals who lost their lives and any other U.S. property interest involved. This claim would be filed through diplomatic channels.

We will continue our internal activities and our consultations with The International Community as further facts are obtained concerning the shootdown and as we evaluate the Soviet response. Other measures may be considered as a result of these ongoing activities and consultations.

'RULE OF FORCE' AT ROOT OF KOREAN PLANE TRAGEDY: KIRKPATRICK

United Nations — U.S. Ambassador Jeane Kirkpatrick told the U.N. Security Council September 6 that the Soviet Union's dedication to "the rule of force" lies at the root of the Korean airline tragedy.

Kirkpatrick said the Soviet Union violated the norms of international air travel and then lied about it.

Kirkpatrick addressed the Security Council during its debate on the shooting down of the Korean plane by a Soviet jet foghter and the subsequent loss of 269 lives.

Following is the text of Kirkpatrick's remarks:

Most of the world outside the Soviet Union has heard by now of the Korean flight 007 carrying 269 persons between New York and Seoul, which strayed off course into Soviet air space, was tracked by Soviet radar, was targeted by a Soviet Su-15 whose pilot coolly, and after careful consultation, fired two air-launched missiles which destroyed the plane and apparently, its 269 passengers and crew.

This calculated attack on a civilian airliner — unarmed, undefended, as civilian airliners always are — has shocked the world.

Only the Soviet people have still not heard about this attack on KAL-007 death of the passengers because the Soviet government has not acknowledged firing on the Korean airliner. Indeed, not until September 5 did Soviet officials acknowledge that KAL-007 had disappeared in its icy waters.

The Soviet government has not been silent about the plane, it has merely lied.

On September 1, Foreign Minister Gromkyo announced that: "An unidentified plane, coming from the direction of the Pacific Ocean, entered the air space of the Soviet Union over the Kamchatka Peninsula and then for the second time violated the Soviet air space over the Sakhalin Island. The plane did not have navigation lights, did not respond to queries and did not enter into contact with the radio control service.

"Fighters of the anti-aircraft defense, which were sent aloft towards the intruder plane, tried to give it assistance in directing it to the nearest airfield. But the intruder plane did not react to the signals and warnings from the Soviet fighters and continued its flight in the direction of the Sea of Japan.

The next day, September 2, Tass repeated Gromiko's charge that Soviet airspace had been rudely violated by "an unidentified plane" which "in violation of international regulations" ... flew without navigation lights ... " Tass referred to efforts to establish contacts with the plane using generally accepted signals and to take it to the nearest airfield in the territory of the Soviet Union. Over Sskhalin Island, a Soviet aircraft fired warning shots with tracer shells along the flying route of the plane. Soon after this the intruder plane left the limits of Soviet airspace and continued its flight toward the Sea of Japan. For about ten minutes it was within the observation zone of radio location means, after which it could be observed no more ... "

Yesterday, when Soviet General Romanov finally admitted that the Korean plane had crashed, killing "numerous" people, he asserted, "The jetliner was flying with its lights out ... "

This is what Tass said, but we do not have to wonder about what really happened to the airliner, or when it happened, or what Soviet officials knew about its fate. We know, because we know what the Soviet pilots who intercepted the Korean airliner over Sakhalin said to the ground controllers during the 50 minute period from 1756 to 1846 on August 31 while they tracked, discussed and destroyed the Korean airliner and its 269 passengers.

The U.S. Government, in cooperation with the Government of Japan, has dedided to spread the evidence before this council and the world. It is available of the video tape I am about to play. On this tape you will hear the voices of the pilots of Soviet interceptors — which included three Su-15 Flagons and one Mig-23 Flogger, including the Su-15 pilot who pulled the trigger which released the missiles that destroyed Korean airlines flight 007.

While it is obvious that the pilots are acknowledging instructions from ground controllers, those instructions are not audible. What I am about to play back for you is the intercepted tape of the actual air-to-ground reports; it is of course in Russian; on the monitor screens you will see, simultaneouly, the original Russian and the English translation; through your audio system you will listen to these voices in translation into all the working languages of the United Nation.

Immediately following my presentation, the Russian-to-English transcript will be made available to all who may wish to study it. At the close of this session of the security council, an audio cassette on which are still clearer will be provided to any interested mission.

Nothing was cut from this tape. The recording was made on a voice-actuated recorder and, therefore, it covers only those periods of time when conversations were heard.

(Tape was played)

The transcript we have just herd needs little explanation. Quite simply, it established that the soviets decided to shoot down this civilian airliner, shot it down, murdering the 269 persons aboard, and lied about it.

The transcript of the pilot's cockpit conversations illuminates several key points.

— The interceptor which shot KAL 007 down had the airliner in sight for over 20 minutes before firing his missiles.

— Contrary to what the Soviets have repeatedly stated, the interceptor pilot saw the airliner's navigation lights and reported that fact to the ground on three occasions.

— Contrary to Soviet statements, the pilot makes no mention of firing any warning shots, only the firing of the missiles which he said struck the "target".

— Contrary to Soviet statements, there is no indication whtsoever that the interceptor pilot made any attempt either to communicte with the airliner, or to signal for it to land in accordance with accepted international practice. Indeed the Soviet interceptor planes may be technically incapable of communicating by radio with civilian aircraft presumably out of fear of Soviet pilot defections.

— Perhaps the most shocking fact lerned from the transcript is that at no point did the pilots raise the question of the identity of the aircraft was a statement by the pilot of the attacking interceptor that "the target isn't responding to iff". This means the aircraft did not respond to the electronic interrogation by which military aircraft identity friends or foes (iff). But, of course, the Korean Airliner could not have responded to iff because commercial aircrft are not equipped to do so.

We know the interceptor which shot down KAL 007 flew behind alongside, and in front of the airliner (coming at least as close as 2 kilometers) before dropping back behind the plane and firing his missiles. At a distance of two kilometers under the conditions prevailing at that time, it was easily possible to identify a 747 passenger airliner. Either the Soviets did not know the Korean plane was a commercial airliner. Either he knew what he was firing at or he did not know his target was a civilian passenger airliner.

If thelatter, then he fired his deadly missile without knowing or caring what they would hit. Though he could easily have pulled up to within some number of meters of the airliner to assure its identity, he did not bother to do so. In either case there was shocking disregard for human life and international norms.

In the days following the destruction of KAL-007, Soviet leaders and the Soviet Press have said they do not understand what all the fuss is about. They began by accusing the U.S. of creating a "Hulabaloo" about nothing, and more recently they have accused us of a "Provocation" — implying, though never quite saying, that we "provoked" them into shooting down an airliner that strayed into their space, "provoked" them into violating the internationally agreed upon standards and practices of behavior.

They have spoken as tough a plane's straying off course is a crime punishable by death. They have suggested that "like any selfrespecting state, (they) are doing no more than looking after (their) sovereignty which (they) shall permit no one to violate." (From the Uremya Newscast, September 4, 1983, Moscow Domestic Television Series).

They have claimed still without acknowledging that they shot down the Korean airliner that "our anti-aircraft defense hs fulfilled its duty for the defense of the security for our motherland." They have suggested that they may have mistaken the Korean airliner for an American Reconnaissance Plane, but still do not admit that they attacked and destroyed it.

But none of these lies, half lies and excuses can withstand examination. Straying off course is not recognized as a capital crime by civilized nations. And no nation has the soverign right to shoot down any person or vehicle that may stray across its border in peacetime. There are internationally agreed upon standards for intercepting unwelcome aircraft. They call for serious efforts at identification, verification, warning, and if the case is serious, for intercepting the intruder and forcing it to land or to leave one's airspace. Sovereignty neither requires nor permits shooting down airliners in peacetime.

Recently the Soviets have implied that the KAL-007 may have been mistaken for a U.S. Reconnaissance Flight. But that is no more persuasive. The Korean Boeing 747 was on a routine scheduled flight at the time it was shot down the U.S. Reconnaissance Plane referred to by the Soviets had been on the ground 2,400 kilometers away for more than an hour.

The fact is that violence and lies are regular instruments of Soviet policy. Soviet officials regularly behave as though truth were only a function of force and will. As if the truth were only what they said it is, as if violence were an instrument of first resort in foreign affairs. They occupy Afghanistan and accuse the U.S. of interference in internal affairs. They create massive new European vulnerabilities with their SS-20's and acuse NATO of seeking to upset the balance of power.

We think otherwise. We believe that truth is as vital to cooperation and peace among nations as among people.

It is depressing to consider seriously our global prospects if they must be built on realtions devoid of truth, devoid of trust. It is depressing to consider a world in which a major nation equipped with the most powerful modern weapons believes it has a soovereign right to fire on a commercial airliner lost over its territory. These Soviet actions and claims illuminate the Soviet conception of appropriate relations among nations in peacetime. They illuminate the world in which we live and work and make policy.

Of course, some sophisticated observers believe that the destruction of flight 007 was neither the work of an isolated strangelove, unconcerned about human life, but was instead a deliberate stroke designed to intimidate — a brutal, decisive act menat to instill fear and hesitation in all who observed its ruthless violence much as the destruction of Afghan villagers or the imprisonment of the Helsinki monitors are intended to secure compliance through terror.

Whichever the case — whether the destruction of KAL-007 and its passengers reflects only utter indifference to human life or whether it was designed to intimidate — we are dealing here not with pilot error but with decisions and priorities characteristic of a system. Not only did Soviet officials shoot down a stray commercial airliner and lie about it, they have callously refused offers of international participation in search and rescue efforts in spite of clearly stated "International Standards and Recommended Practices" of the Interntional Civil Aviation Organization, which call on states to "grant any necessary permission for the entry of such aircraft, vesels, personnel or equipment into its territory and make necessary arrangements ... with a veiw to expediting such entry."

We are reminded once again that the Soviet Union is a state based on the dual principal of callousness and mendacity. It is dedicated to the rule of force. Here is how Lenin described the "Dictatorship of the Proletariat" in 1920: "The scientific concept of 'Dictatorship' means nothing more than unrestricted power, absolutely unimpeded by law or regulations and resting directly on force." (The Fifth Russian Edition of Lenin's Collected Works, Vol. 41, P. 383)

It is this principle of force — this mentality of force — that lies at the root of the Korean airline tragedy. This is the reality revealed to the root world by this horrible tragedy. It is a reality that we all must ponder as we consider the threats to peace and human rights that face all of us today.

The United States deeply believes that immediate steps should be taken here in the United Nations to decrease the likelihood of any repetition of the tragedy of KAL-007. We ask our collegues to join with us the coming days in the effort to wrest from the tragedy of KAL-007 new clarity about the changes of our world, and new efforts to render us all more secure.

ŞTIRI DIN ŢARĂ

CRONICA RADIO

M. S. DECRETUL!

In Resereul lui Nicolae totul e perfect: te conduci după decret, mănânci pe tichet şi baţi din palme berechet.

Decretele-plapumă nu lasă nimic descoperit. Ele te 'nvelesc din creştet până 'n picioare şi dela naştere pân' la moarte.

Decretul nr. 146 din 1980 stipulează măsuri de mare înţelepciune:

Ce să facă cetăţeanul cu sticlele goale.

"...obligativitatea --spune decretul-- tuturor unităţilor care comercializează produse ambalate în sticle şi borcane să recupereze ambalajele dela populaţie".

Sau, pe limba capitalistă, magazinele să înapoieze banii luaţi garanţie. Observaţi că decretul 146 este îmbibat cu spirit democratic-progresiv. Cetăţeanul e liber să toarne lichidul în pahar, în strachină ori să ducă sticla la gură.

Dar decretul, atât de clar, întâmpină sabotaj din partea unor cercuri antirevoluţionare.

Compilăm eforturile agenţilor subversivi din cele reportate de ziarul "Informaţia" din 18 August a.c.

Magazinele care trebue să colecteze sticlele goale sunt obligate să fie deschise dela 10 A.M. şi până la 6 P.M., dar clienţii-cu sticlele goale în sacoşă--le găsesc cu uşile închise ori casierul n'are bani ca să răscumpere goliciunea sticlelor.

Ca să fim drepţi, funcţionarii magazinelor nu hrănesc sticleţii în Cişmigiu, pe ei îi poţi vedea--ne informează "Informaţia" - "...stând într'un colţ mai dosnic lângă o ceaşcă de cafea şi o ţigară."

Cei care-s neprevăzători şi se conformă decretului, sunt cei care suferă. "Sticlele stau mormane în faţa magazinelor (şi multe din ele se sparg) pentrucă nu vine, ori vine după o săptămână, camionul însărcinat cu colectarea ambalajelor."

Alţii, mai cutezători, încearcă--atunci când cumpără o sticlă plină-- să ofere în schimb o sticlă goală identică, şi deci să nu mai plătească garanţia.

Clientul este refuzat!

Lipseşte Decretul Guvernamental, întărit cu număr, dată şi iscălitură, care să precizeze că o vânzare şi o răscumpărare se pot comite concomitent.

CU COTEŢ SAU FĂRĂ COTEŢ

Ca o urmare a lipsei de alimente guvernul a cerut cetăţenilor să-şi crească păsări şi animale pe lângă casă.

Consecinţele ne sunt redate în "Audienţa Radio" din 5/21/83, care descrie plângerile din oraşul Oţelul Roşu.

Coteţele sunt situate-- spune Rad. Buc.-- "în faţa casei cât şi a blocurilor respective... lăzile de gunoi au fost mutate aproape de curte de unde vine tot mirosul dela gunoaie, pe care nu le pot duce în fiecare zi sau două zile la golire. Secţia de salubritate nu-şi face datoria şi miroase, e un miros groaznic, că nu poţi să stai în curte!"

K. Caraban, vice-preş. cons. oraşului, auzind plângerile, încearcă să împace şi porcul şi mirosul.

"Problema trebue privită prin două unghiuri: ambele însă în contextul prevederilor legale. Primul aspect este necesitatea valorificării resurselor locale în cadrul programului de autoconducere şi autoaprovizionare, care stabilesc sarcini şi obligaţii pentru creşterea efectivelor de animale şi păsări..."

"Al doilea aspect este locul şi modul în care se organizează aceste crescătorii, obligaţia ca acestea să nu devină factori poluanţi, etc."

"Situaţia nemulţumeşte pe locatarii din bloc...avem zeci de asemenea sesizări..."

Autorizaţia pentru construirea coteţelor e dată de primărie şi primăria dacă nu dă aprobare sabotează decretul de "autoaprovizionare" şi dacă dă autorizaţia contribuie la poluarea oraşului...

Ca încheiere ajutorul de primar spune "...consiliul popular urmând să medieze operativ în această soluţie".

GEROVITAL PENTRU LAMELE DE BĂRBIERIT

Printre alte măsuri de economie şi plata datoriilor se propune acuma: salvarea lamelor de ras.

Ele conţin un oţel fin şi de asemenea vanadiu şi wolfram, metale preţioase.

Problema fiind foarte serioasă se dau sfaturi cetăţenilor cum să se salveze lamele:

"Săpunirea bărbii cu ...răbdare, mai mult de 5 minute--care le asigură o longevitate îndelungată--şi ascuţirea lamei, prin frecare de pereţii interiori ai unui pahar."

De asemenea s'a propus ca, cooperativa "Metalocasnica" să realizeze dispozitive de ascuţit, pe care fiecare să le întrebuinţeze acasă. (Ziarul "Informaţia")

RĂSPLATĂ

Pentru eforturile depuse de a distruge sindicatul liber al muncitorilor polonezi, "Solidaritatea," tov. Ceauşescu, printr'un decret ministerial, a conferit Ordinul "Steaua Republicii Socialiste România" clasa 1, cu eşarfă, tov. Wojciech Jaruzelski, prim-secretar al Comitetului Central al Partidului muncitoresc Unit Polonez.

▪▪

Mortalitatea infantilă în RSR e cea mai ridicată din Europa: 29,3 la mie, faţă de 8,14 în Europa Occidentală.

▪▪

Pe panourile ruşinii, acolo unde sunt puse chipurile celor certaţi cu legea şi morala socialistă, mâini nevăzute au lipit fotografia lui Nicolae Ceauşescu, şi sub ea au scris: "El ne-a furat pâinea".

O vizită la cantina-restaurant a întreprinderii "Electomagnetica".:

"Ambalajele sunt aruncate claie peste grămadă, geamurile n'au plase metalice, cărucioruI pentru alimente e înghesuit la duşul personalului, maşina de spălat vase stricată, zoieşte mai mult decât curăţă, şi peste straturile de murdărie care iau proporţii au apărut gândacii..."

Reportajul din ziarul "Informaţia" (4 Iulie 1983) dă următorul sfat celor care vizitează restaurantele:

"Dacă vrei să mănânci cu poftă, nu intra în bucătărie."

▪▪

Prima femeie scafandru maritim din România se numeşte Adriana Postolache şi lucrează la Institutul român de cercetări marine din Constanţa.

Recordul ei personal de scufundare este de 37 de metri.

RECICLARE PROFESIONALĂ

Serviciile în RSR se obţin pe baza carnetului de partid. Acum guvernul se laudă că "România este printre primele ţări din lume care au adoptat un program de reciclare profesională." Motivul acestei reciclări ne este dat de Radio Buc.: "...în multe domenii inclusiv cel petrolier problemele pregătirii profesionale au fost lăsate pe un plan secundar în mod nejustificat şi cu efecte negative asupra realizării sarcinilor de producţie". Academiciana Lenuţa nu-i pusă pe lista de "reciclare."

NOI RESTRICŢII LA PLECARE

Dacă vrei să emigrezi, averea care o ai, trebue s'o vinzi statului, pe cât îţi oferă statul. Nici o târguială.

Unii care au dreptul de plecare din ţară s'au gândit să-şi vândă averea înainte de a cere paşaportul.

Acum guvernul a venit cu o nouă lege.

Orice vânzare de proprietate făcută în ultimii 2 ani de cel care pleacă este declarată nulă. Statul confiscă această avere şi cumpărătorul râmâne păgubaş.

▪▪

Cu ocazia expoziţiei de creaţie tehnico-ştiinţifică a tineretului din ţările socialiste, ce a avut loc la Moscova, s'au aflat expuse şi realizările tinerilor din RSR. Succesul pavilionului românesc s'a datorat deosebitei contribuţii a "tovarăşei acad. dr. ing. Elena Ceauşescu în îndrumarea creaţiei ştiinţifice din România. (R. Buc.).

UN ALT SAVANT AL FAMILIEI!

Conu Nicu, fiul lui Nicolae, a avansat şi acuma şi-a agăţat pe perete diploma: "Doctor Specialist în fizica plasmei" şi este iscălitorul unui volum de "valoare"; Nicu Jr. calcă pe urmele lui "doamna mă-sa". Tata geniu, mama savantă, odrasla nu putea să rămână la coada cizmei.

Examenul l-a trecut câlcând oamenii cu maşina, bătând pe soţii care nu-şi lasă nevestele să danseze cu el, iar examenul practic (operaţia finală) l-a dat pe masa verde dela Las Vegas.

CRONICA PRESEI

GOSPODĂRIE COMUNISTĂ

Aici grădina (ca dealtfel şi ambalajele din imagine) aşteaptă culegătorii

In timp ce circa 40 000 hectare din judeţul Brăila sînt pline de paie, unele utilaje care ar putea fi folosite la strînsul acestor resurse vegetale, sint pur şi simplu părăsite pe cimp

Noi surse de venituri pentru Stat: pentru Saşii(şi Svabii) care vor să plece din ţară pentru întregirea familiei, se cere de căciulă între 8-10.000 mărci germane(cca $ 4-5000).

Altă sursă: copiii minori care vin la părinţii lor aflaţi în străinătate, sunt siliţi să aibe o persoană însoţitoare. Aceasta este stewardessa avionului (care este însă şi aşa în avion şi nu vine numai de dragul celui mic, pe care să-l ţină în braţe !) Până în Austria se plăteşte 5000 de şilingi (cca $ 300).

▪▪

Criză continuă. În România, de mine de creion, de chibrituri şi de hârtie. In Austria se găseşte o hârtie deosebit de ieftină, fiind deosebit de inferioară, importată din România...

▪▪

Rechizitele şcolare încep să se vândă cu preţuri mult mai mari ca în anul trecut.

Au fost retrase din spitale trusele ginecologilor (de frică să nu le folosească şi particular). La operaţii, asistă, în alb ca orice medic, un "expert" al poliţiei.

▪▪

Sunt oameni, recent fugiţi din România, care până în Iulie, încă nu gustaseră roşiile! Preţul s'a urcat mai sus decât vrejurile, ajungând până la 40 lei Kg! Asemănătoare situaţia la fructe (căpşuni, cireşe). In schimb, toate aceste bunătăţi ("exotice" pentru populaţia României) se găsesc pe pieţele europene, la preţuri mai scăzute decât cele ale produselor indigene...

Salamul de vară. plin de zgârciuri, 64 de lei kg.

Un kg. de fasole. cumpărat dela ţărani (fără praf) costă 60 de lei.

▪▪

Martori oculari spun că există cozi în faţa magazinelor alimentare ce se întind pe multe străzi, numărând şi o mie de persoane. Unii aşteaptă 8-10 ore.

▪▪

Ultima ştire de pe piaţa liberă a cafelei: până la 1.800 lei kg !!! Surogatele, de multe ori, constitue un amestec "original", care se soldează cu balonări şi dureri de stomac. Vestitul "nechezol" dinorz, a ajuns şi el rar... Iţi vine să nechezi, nu alta !

▪▪

In majoritatea farmaciilor, cele mai multe reţete nu se pot face. Lipseşte cu desăvârşire materia primă! Nici piramidoanele nu se mai găsesc ! La spitale, economie cruntă de vată şi apă oxigenată. Operaţii mai uşoare, se fac fără narcoză!

▪▪

In spitale bolnavii sunt îngrămădiţi adeseori câte doi într'un pat. Aspirina făcută în ţară e de proastă calitate. După 10-12 luni se descompune, antibioticele nu sunt bine purificate, etc.

Săpunul "Rexona" şi "Lux" au ajuns la 80-100 lei.

O lege din 1-7-83 prevede că salariul minim e de 1500 lei lunar, iar maximum e 8.260 de lei. Pensia medie de stat pentru limită de vârstă şi vechime integrală e de 1493 de lei.

▪▪

Săptămâna de lucru în RSR a rămas tot la 46 de ore. La aceste ore se adaugă munca voluntară, patriotică şi alte munci.

S'a pus în funcţiune linia electrică Gadalin-Cluj Napoca. De asemenea s'a dat în folosinţă tronsonul de telecabine Babele-hotel "Peştera" (prelungire a liniei teleferic Buşteni-Babele) cea mai lungă linie de transport pe cablu din ţară (6.950 m.). Drumul dintre Valea Prahovei-Valea Ialomiţei s'a redus la 20 de minute.

▪▪

La 23 August s'a dat în circulaţie un nou tronson al metroului în lungime de 8 km. (Militari-Staţia Eroilor). Lungimea actuală a metroului este de 23 Km.

▪▪

Intreprinderea "Electronica" a început construirea televizoarelor în culori. Nu se precizează dacă noile aparate sunt pentru export ori pentru consumul intern. Nu s'a anunţat dacă posturile de televiziune din RSR vor începe transmiterea programului în culori.

▪▪

La şantierul naval din Constanţa a fost lansat pe apă mineralierul nr. 8 de 65 mii de tone. Nava, destinată exportului, va lua drumul către Rusia.

▪▪

Egiptul cumpără tancuri sovietice din...România. In special Egiptul are nevoie de piese de schimb. Tancurile americane sunt prea scumpe. Armata egipteană are armament rusesc de pe timpul când cele două ţări erau prietene.

▪▪

România a ajuns ţară de export: fabrică şi exportă tancuri lui Fidel Castro !

▪▪

In primele şase luni valoarea exportului a întrecut pe cea a importului cu un miliard de dolari...dar mărfurile exportate sunt în cadrul CAR-ului, aşa că n'a fost ameliorată criza de valută.

▪▪

Studiourile româneşti produc circa 30 de filme pe an. Subiectul preferat: împuşcături cu haiduci, ilegalişti luptând pentru eliberarea poporului şi despre soarta ardelenilor care s'au rătăcit prin America şi le este dor de RSR.

▪▪

Ultima numărătoare a turmei arată că partidul comunist are circa 3 milioane de membri încadraţi în 70.000 de organizaţii de bază. 600.000 sunt activişti, iar 200.000 au făcut şcoli speciale.

▪▪

Actualitatea internațională

DEMONSTRAȚII

Gh. BĂLTEANU

De când s'a acceptat de către Vest politica de destindere pe care o croise Kremlinul după interesele sale, Uniunea Sovietică face mereu demonstrații. In primul rând, a demonstrat dela început, că ea este foarte șireată, în comparație cu Vestul care este naiv, cel puțin în politica antisovietică. S'a demonstrat că în vreme ce Vestul înțelege prin "destindere" acceptare reciprocă, toleranță, cooperare, Rusia știe să prezinte destinderea ca pe o colaborare economică și culturală dar fără influență pe linie iedologică. In domeniul ideologic "războiul" continuă, cum s'a și întâmplat și cum omenirea a fost anunțată de către Nikita Hrușciov. Vestul însă nu a avut decât "stat" nu și ideologie, astfel că întreaga politică a Vestului a fost o politică de "destindere" fără ca să existe posibilitatea unei rezerve "strategia dublă" ce putea să fie și agresivă ca în cazul ideologiei comuniste. Oricum Rușii au justificat marile lor agresiuni din perioada de destindere ca acțiuni ideologice. Astfel ei au demonstrat că prin acestea pot să cucerească meridiane și paralele ceva mai concret decât cele văzute pe globul pământesc. Africa, Asia și Cuba stau mărturie la aceste demonstrații.

In 1979 a venit momentul Afganistanului ca să fie un punct din demonstrațiile sovietice. Acțiunea de invazie a fost prea brutală însă pentru a mai fi fost acceptată ca fiind în cadrul mișcării ideologice, deși, pregătirea de invazie s'a efectuat după rețeta obișnuită care combină iedologia, haosul și războiul, unul după altul. Trezirea s'a făcut ca dintr'un somn dulce, și poate că unii au fost chiar enervați că au fost deranjați. Chiar treji însă ei nu au acceptat decât parțial luarea de măsuri în vederea sancționării agresorului. Unitatea Vestului chiar înglobat în NATO nu a fost la înălțime. După Afganistan a urmat Polonia, pe care generalii vânduți Rușilor, au încercat să o readucă la ascultare față de Moscova. Mâna Rusiei s'a văzut clar. Vestul a luat măsuri, și iarăși a făcut declarații aproape la unison, dar în fapte, din nou nu a putut să demonstreze unitate. Recent mâna roșie a demonstrat ce poate în Caraibe și America Centrală. Era și un răspuns dar și o mare tactică, de a muta centrul conflictual al lumii în emisfera americană, ca și întreaga atenție. Era și o tactică prin care Rușii demonstrează că ei prin alții pot să creeze zone de foc oriunde pe glob. Iar aceasta nu pentru prima dată.

La data de 1 Septembrie 1983 Rușii au făcut o nouă demonstrație, cum că ei "nu știu de glumă", că ei tot ce fac, fac cu seriozitate, că ei pot sfida legile circulației aeriene internaționale, pot ucide în masă, pot să-și permită totul, sau, deocamdată, aproape totul.

La 1 Septembrie omenirea a rămas consternată la vestea doborîrii unui avion civil, Jumbo-jet, care a aparținut Coreei de Sud, și care transporta 269 de călători civili. Consternată. Ei și!

Demonstrația rămâne demonstrație, mai ales că ea este realizată de aceeași mare și puternică Uniune Sovietică, care aplică tot mai des lovituri dure care să intimideze, care să forțeze cedarea. Când nu mai funcționează destinderea trebue să funcționeze forța. Aceasta se pare să fie la ora actuală tactica Rușilor, aplicată succesiv, amalgam sau pur.

Afganistanul, Polonia și avionul corean, sunt doar actele violente imediate ale politicii imperialiste rusești. Să ne amintim însă și de răscoala germană din 1953, din zona căzută sub Ruși, de Ungaria din 1956 și de Cehoslovacia din1968. Să ne amintim de forța brutală pe care Rușii și sateliții lor o folosesc contra popoarelor est-europene din 1944-45 până astăzi, de milioanele de oameni uciși după război, de închisori și canale, deportări, sau pur și simplu, împușcarea lor pe străzi și pe câmp. Ca în cea mai neagră sălbăticie. Să ne amintim și să vedem că astăzi frații noștri sunt uciși prin metodele folosite de către Stalin, foamea și tirania.

Barbaria comunistă continuă. Peste tot în lume există partide comuniste care lucrează pentru Uniunea Sovietică, care desfășoară o activitate de subversiune contra propriei țări; există grupuri de teroriști pregătiți de Uniunea Sovietică, RSR, RDG, etc.; există infiltrații și spioni care se înmulțesc zi de zi în proporție de masă. Să ne amintim că în urmă cu doi ani actualul conducător al Uniunii Sovietice, polițistul Juri Andropov, a fost șef al KGB-ului, a organizat în timpul șefiei sale, uciderea Papei, folosind spionajul bulgar și mâna unui Turc declasat, condamnat la moarte și răpit din închisoare. Să ne amintim și să vedem zilnic că în mijlocul nostru apar zilnic inși scoși din pușcărie, hoți și borfași, pe care regimul comunist îi trimite sub diferite forme în Occident să ceară exil politic. Iar lor, oameni care vin cu dovezi că au avut "de suferit" li se acordă azilul politic. Ei au dovezi fabricate la securitate. Adevăraților exilați, luptători anticomuniști, din păcate fără dovezi, li se refuză azilul sau luptă din greu spre a-l primi. Vedem cum foștii comuniști deveniți spoini, sunt strecurați de rețeaua secretă KGB în serioase instituții și funcții de unde desfășoară spionaj, diversiune și lovire în continuare în interesele naționale ale poporului rămas acasă sub cizma ruso-comunistă. Rușii știu să-și demonstreze forța și inteligența peste tot.

Cât timp mai este nevoie de demonstrații din partea Rușilor pentru ca Vestul să treacă la măsuri categorice, contra Rusiei! Este nevoie să se repete politica lui Chamberlain Daladier? Credem că nu. Dar până acum nu s'a dovedit a fi altcum.

Catastrofa doborîrii avionului coreean care avea la bord 269 de oameni este un duș rece. Demonstrația rusească a avut darul amintit dar și reversul, un nou mijloc de a prezenta pe Ruși asa cum sunt.Si încă cu trâmbițe și fanfare.Aceasta îi doare pe Ruși. Ei știu ce valorează trâmbițele și fanfarele, căci trompeta este cea mai importantă unealtă de propagandă comunistă.

Președintele Reagan a chemat întregul Vest la unitate. Prima care a acționat cu fermitate a fost Canada. Ea însăși este vizată căci liniile sale aeriene spre Japonia circulă prin apropierea Rusiei și Sahalinului. Canada a anunțat interzicerea aterizării avioanelor rusești "Aeroflot" pe aeroportul internațional din Montreal, timp de 60 de zile.

In 6 Septembrie Ronald Reagan a ținut o cuvântare în care a prezentat sancțiunile pe care le adoptă contra Rusiei. Ele sunt considerate de opinia publică și presă ca fiind "blânde". In primul rând, ele nu afectează deloc livrările de grâu către Ruși , și nici negocierile de dezarmare dela Geneva. Ele lovesc în interesele aviației rusești, pretind despăgubiri depline, pentru victimile crimei, limitează schimburile culturale și stopează negocierile cu privire la consulate.

Măsuri deosebite se iau de către Japonia care se găsește direct în zonă.

In general statele vestice iau măsuri ponderate.

Se încearcă o izolare a circulației aeriene comerciale sovietice, dar desigur că nu va dura mult.

Vestul consideră că este necesar să se coexiste cu Uniunea Sovietică, așa cum este ea. De coexistat, da, dar nu așa cum este ea. Rusia va continua cu actele sale de agresiune. Doborîrea unui avion nici nu înseamnă prea mult pentru Ruși. Ei sunt obișnuiți să ucidă în masă. In Afganistan masacrează sate întregi, cu femei, copii și bătrâni. Atunci când este vorba de interesele Rusiei nici o faptă nu este considerată prea mare și cu atât mai puțin prea gravă. Iar aceasta o va demonstra Rusia în continuare căci ea știe pe ce se bazează.

In ultima vreme din partea Vestului au existat două fapte de demonstrații: Ciadul și America Centrală.

In Ciad Franța a trimis peste 2.500 de oameni perfect înarmați, care să sprijine trupele guvernamentale contra invaziei trupelor Libiei conduse de către Gadafi. Se consideră că Franța a trimis ultimile arme inventate care produc teamă în rândul rebelilor și ale Libienilor.

Cea mai puternică demonstrație a realizat-o Ronald Reagan care a trimis în Caraibe și apele Americii Centrale o puternică "Armada" de care se tem nu numai sateliții ruși dar chiar și ei înșiși. Era și cazul. Dar atât timp cât Cuba va fi în continuare sub ocupația comunisto-rusească, demonstrațiile comuniste din America Centrală vor continua. Singura soluție este și va rămâne eliberarea Cubei și readucerea ei în rândul țărilor demoncrate. Abia atunci se va demonstra că în America Latină, Rușii nu pot să fie la putere.

Politica de forță față de Ruși este cea mai bună demonstrație. Instalarea de rachete în Europa, forțarea Rușilor la Madrid și la Geneva și aducerea Rușilor pe "marginea prăpastiei" (o variantă la ce spunea J. F. Dulles), acestea vor fi demonstrațiile care vor determina Kremlinul să nu mai facă el altfel de demonstrații. Până atunci...□

Efemeride

Dela capturarea personalului ambasadei americane din Teheran, Statele Unite nu au fost cofruntate cu un caz mai grav ca cel al doborîrii avionului corean de pasageri, de către sovietici. Cei 269 de pasageri dispăruți aparțineau mai multor țări, printre care se numără Statele Unite și Canada.

Sovieticii au atins extrema limită a violenței, în timp de pace ! Cum le este obiceiul, au nerușinarea să acuze tot ei. Semn de slăbiciune ! După două zile puși în fața probelor evidente, au recunoscut că au doborît avionul cu explicațiile lor în care nu mai crede nimeni. Păcatul cel mare este însă altul. Lumea liberă a demonstrat încă o dată divergențele ei, care o duc la o totală incapacitate.

Surprinse de orice întâmplare ieșită din comun, țările lumii libere nu știu cum să reacționeze. Tergiversări și târguieli iau locul hotărîrilor prompte, sovieticii intervin să complice lucrurile -pe cale diplomatică- actul este dat uitării, iar mai târziu este explicat. Lipsa de ripostă va fi socotită ca un act cumpănit, făcând parte din concepția umanitară a lumii libere: -"Nu putem să ne comportăm ca ei. Suntem doar țări libere, civilizate."

Actul Uniunii Sovietice este act provocator de război, dar un nou Sarajevo, nu mai este posibil la sfârșitul acestui veac.

Violențele au zguduit de multe ori omenirea după cel de al doilea război mondial, dar factorii decisivi, trăiesc cu capul întors la spate. A fost împușcat Președintele Kennedy și mai târziu fratele său în plină campanie electorală;fostul Prim-Ministru al Italiei Aldo Moro, a fost lăsat ca un sac în port-bagajul unei mașini, când se pregătea să-și depună candidatura pentru funcția de Președinte al Italiei; a fost secerat de gloanțe Anwar Sadat în tribuna oficială de către un grup de indivizi în haine militare; s'a tras în Președintele Reagan, iar la Roma gloanțele au vărsat sângele unui Papă pornit să reîncreștineze lumea. Toate firele acestor acte teroriste, duceau în final la internaționala teroristă comunistă, dirijată de Moscova. Pentru orice politică hotărîtă să rezolve terorismul și să salveze lumea de urgia comunistă erau suficiente motive de "casus-belli". S'a făcut cu o tăcere complice: -"Noi suntem civilizați, nu ne putem comporta ca ei !"

Dacă sovieticii ar fi avut cea mai mică bănuială că Apusul va reacționa împotriva lor, nici unul din cazurile de mai sus nu s'ar fi întâmplat. Adăugând la aceasta și abandonarea țărilor captive -din partea Apusului- începută la Yalta și Teheran și nesfârșită încă după Afganistan și Nicaragua, avem în parte sumbrul tablou al epocii contemporane paradoxală pendulare între neo-sclavagism și societate de consum.

Dezbinarea din mijlocul țărilor vestice este doar în folosul sovieticilor care știu să profite de ea, pentrucă Rușii au o politică de continuitate. Câți ministri de externe s'au perindat în fiecare țară membră a Pactului Atlantic, în timp ce în URSS își continuă netulburat politica externă, Gromîko ?...

Față de barbarul act al doborîrii avionului de pasageri, Statele Unite au chemat lumea liberă la o acțiune comună împotriva URSS. Se aștepta ca țările din NATO să acționeze unitar și să fie urmate de celelalte țări din Apusul Europei. Franța, Spania și Grecia, nu s'au alăturat acțiunii preconizate de America și celelalte țări.

Pasagerii avionului corean au murit în condiții mai groaznice decât cei care cad într'o luptă aero-navală. Un act care ar fi trebuit să cutremure întreaga omenire.

Țările comuniste și mișcările pacifiste din Vest, sensibile la orice se întâmplă în lumea liberă, nu scot un cuvânt de protest împotriva "umanismului sovietic". Dacă prin absurd ne-am închipui că un avion al Coreei de Nord ar fi fost doborît de Americani, își poate cineva închipui la ce grad ar fi ajuns "manifestațiile de protest ?" Acum însă tac. Si "ecologiștii" și cei cu pacea și pastorii progresiști și urmașii lui Bertrand Russel. Tac negrii anticolonialiști, tace Indira Gandhi, tac țările nealiniate, tac studenții zvăpăiați, tac antinucleariștii. Tac mulți, mulți de tot.

Nu tace însă America ! Președintele Reagan, a condamnat în cel mai drastic limbaj. Congresul American și Senatul, trecând peste toate divergențele de partid, au votat zdrobitor acuzându-i pe Ruși. Guvernatorii Statelor New York și New Jersey (Un democrat și un republican) au hotărît în comun să nu aprobe aterizarea nici unui avion sovietic în aceste state, nici cel care transportă delegații la ONU. Ce exemplu teribil ar fi fost dacă țările lumii libere ar fi trecut la sancțiuni urmând Statele Unite. Am fi auzit alt limbaj sovietic în locul acelui cinic: "pe viitor vom proceda la fel".

Justificarea cu care Rușii au venit în fața lumii, crează un precedent periculos. Faptul de a doborî un avion de pasageri pe simpla presupunere că ar fi zburat în misiune de spionaj, mâine poate duce la alte cazuri mai grave. Ce se va întâmpla oare când alte aparate în dificultate de zbor vor greși traseul sau un avion cu încărcătură nucleară la bord, va interpreta greșit niște instrucțiuni și va arunca întreaga încărcătură ? Războiul nuclear stă ca o mare amenințare în fața omenirii.

CRONICA VREMII

O NOUĂ CRIMĂ SPECTACULARĂ A SOVIETELOR

Ion BOIERU

Intâmplarea cu avionul de pasageri corean nu este ciudată. Oricine cunoaște pe Sovietici, în ceea ce îi caracterizează, își dă seama că doborîrea avionului este un simplu "fapt divers" pentru comuniștii din Moscova. Pentru ei, nu există legi internaționale și coduri morale de respect a vieților omenești. Uciderea oamenilor este, pentru bolșevici, ceva de rutină, ceva de care nu se împiedică în planurile lor și despre care nu-și fac procese de conștiință. In aceasta constă diabolismul comunismului, oriunde s'ar găsi acesta în lume. Ceea ce este mai ciudat, este reacțiunea opiniei publice americane; reacțiune dură, radicală și totală. O reacțiune care condamnă pe Sovietici, care nu acordă nici un fel de scuză pentru actul criminal de ucidere a 269 de persoane nevinovate.

Si, mai mult, o reacțiune care merge până la capăt, până la punctul limită, de a cere ruperea relațiilor diplomatice și există de asemenea voci persistente și susținute care cer o confruntare militară cu Rusia Sovietică.

Cum se explică această violentă reacțiune americană ? S'ar putea să pară ceva foarte firesc, adică să găsească că este normal pentru lumea americană să se manifeste în modul acesta. Lumea americană este o lume de bune intenții și călăuzită de un spirit de caritate, de justiție și de moralitate. Există însă și alte popoare libere, care sunt călăuzite de aceleași valori și principii ca și Americanii. Toate aceste popoare au fost ultragiate de incidentul cu avionul corean, creat de barbaria sovietică. Orice act de barbarie este repulsiv și duce la descalificare, din partea oamenilor de bun simț, de omenie și de lege, de civilizație.

Totuși, în fața acestei crime sovietice poporul american a depășit linia sa obișnuită, habitudinea lui. Nu a mai acordat nici un fel de îngăduință, nu a mai venit ci nici un fel de îndoială; a fost radical și incomprehensiv cu maniera sovietică de a trata situația unui avion de pasageri care a intrat în spațiul sovietic. Si, nu se poate spune că poporul american a fost surprins cu astfel de maniere sovietice.

Rusia Sovietică și sateliții ei, ucid oamenii, cu miile, zecile de mii și cu milioanele de-a lungul și de-a latul pământului, adică oriunde se găsesc guverne sub controlul lor. Oare, aceste asasinate de oameni și popoare întregi, săvârșite de comuniști sub directivele Moscovei, nu au cutremurat niciodată, prin cruzimea și magnitudinea lor, pe omul american, cel de toate zilele, care astăzi este învolburat de moartea a 269 de inocenți ?

Acest popor american n'a auzit, oare, despre moartea crudă a zeci și sute de mii de întemnițați politici din România și de pe ogoarele țărănești, unde plugarii își apărau dreptul de proprietate juridică și istorică asupra pământului lor ?

La Pitești, în închisoarea unde au fost deținuții politici studenți, și la Gherla unde au fost muncitorii, ca și la Canal unde au fost toate categoriile sociale, s'au întâmplat crime nemaicunoscute în istorie, prin cruzimea, barbaria și intensitatea lor, toate săvârșite de comuniștii români, tutelații Moscovei.

Intre 1945-1964 au gemut temnițele comuniste de tragediile omenești ale deținuților politici români, scoși de sub protecția legilor, constituțiilor și a moralei.

Scoși de sub protecția legilor internaționale, uitați de țările libere, și lăsați pradă desculților, proștilor și răilor lumii, care erau comuniștii români.

Intregul popor român a trăit sub teroarea asasinilor oficiali, guvernamentali și diplomați care circulau în lumea întreagă pe la toate cancelariile străine, cu primiri fastuoase și recepții spectaculare.

Intreaga țară românească a fost un abator de tăiat oameni, uciși fără altă vină decât de a fi fost Români, creștini și apărători ai propriilor lor drepturi și bunuri spirituale.

In aceeași perioadă, și chiar astăzi, în anumite sectoare guvernamentale se acordă mai multă considerație reprezentanților comuniști dela București, decât celor ce au fugit de teroarea din țară. Li se acordă mai multă credibilitate și atenție, decât celor ce o viață întreagă s'au dedicat luptei anti-comuniste, pentru apărarea spiritualității creștine și a lumii libere, a culturii occidentale. (La Departamentul de Stat, un refugiat politic român, un brav ostaș al anti-comunismului, cu ani grei de temniță în trecutul său, a fost întrebat cu ironie, de către un funcționăraș, de ce a plecat din țară; ca și cum ar fi făcut un act de ingratitudine prin exilarea sa din România. Pentru acest funcționăraș, este mai importantă menținerea legăturilor cu diplomații comuniști dela București. Este un caz tipic de ostilitate camuflată, internă, față de politica externă a lui Reagan).

Adevărul este că lumea americană nu a priceput bine ceea ce s'a întâmplat și se întâmplă în Răsăritul Europei, în cuprinsul țărilor dominate de regimuri comuniste. Această lume nu a înțeles pericolul pe care-l aduce comunismul în lume. Nu a înțeles tragedia popoarelor din sclavia comunistă și sovietică.

Iată însă că, deodată, această lume se trezește, zguduită de barbaria sovietică, care ucide 269 de oameni, inocenți și care n'au amenințat cu nimic pe bolșevici.

Actul acesta de ucidere este spectacular și izbește imaginația în mod violent; o reacțiune față de spectacolul uciderii de inocenți este naturală, pentru orice ființă omenească. Ar fi însă grav de tot, dacă lucrurile s'ar opri aici, și apoi ar fi trecute sub tăcere și uitare. Doborîrea brutală a avionului corean de pasageri și omuciderea tuturor acestora este numai un episod în contextul crimelor săvârșite de Sovietici și comuniști. Nu este nicio noutate și nici o surpriză.

Este o nouă confirmare a pozițiilor anti-comuniste, care denunță pericolul comunist, încă din vremea începuturilor revoluției bolșevice. Este o nouă confirmare a pozițiilor politice ale președintelui Reagan, care denunță lumii întregi, fără încetare și fără compromis, barbaria Moscovei și planurile acesteia, de a domina lumea prin forță, imoralitate, abuz și asasinate neîntrerupte și organizate.

Numai când opinia publică, mondială și americană vor avea vederea cea adevărată a realităților comuniste, când va pricepe bine ce înseamnă barbaria sovietică, ucigașă și fără suflet omenesc; numai când oamenii liberi vor ieși din naivitatea, apatia și acel dolce farniente al societății de consum și vor vedea amenințările reale ale comunismului, numai atunci se va putea vorbi de șansele de salvare ale lumii întregi. Numai atunci se vor lumina zările unei alte lumi; atunci vor apărea cavalerii cruciați ai unei noi creștinătăți, și, numai atunci se va putea vorbi de o izbăvire umană.

Fermitatea politică a lui Reagan, în confruntarea cu comunismul mondial și curajul inegalabil al Papei Ioan Paul al II-lea de a vorbi răspicat în numele creștinătății, ca singura cale de mântuire au început să lumineze pe oameni și să le călăuzească pașii spre înțelegerea problemelor grave de azi ale omenirii. Iar, Sovieticii prin comportarea lor naturală nu fac decât să ajute la această înțelegere, căci ei își definesc mai bine decât orice barbaria, prin fapte, nu prin vorbe.

CUVÂNTUL ROMÂNESC
THE ROMANIAN VOICE
ISSN 0705-8365
Redacția și administrația:
P.O. BOX 4217
STATION D.
HAMILTON, ONTARIO
L8V 4L6
CANADA
TELEPHONE:
(416) 387-1832

NOTE SI COMENTARII

OMUL CU DOUĂ FEȚE: YURI ANDROPOV

Odată cu preluarea puterii în calitate de Secretar General al partidului comunist sovietic, după moartea lui Brejnev, s'au putut citi în presa din lumea liberă articole și comentarii ce-l prezentau în culori nespus de favorabile. Astfel, era descris ca un om prietenos, flexibil, intelectual de clasă care vorbește destul de bine limba engleză; un om cu vederi reformatoare ce nu poartă în inima sa dușmănie față de dizidenți fiind adeptul unei politici de relaxare cu vederi largi liberale.

Aceasta ar fi deci fața zâmbitoare și omenească a lui Yuri Andropov, așa cum l-au descris o seamă de ziariști din Vest la repezeală, fără a-și lua oboseala să-i cerceteze trecutul.

Este adevărat că se știe prea puțin din viața acestui om, dar din puținul ce se cunoaște se poate oglindi cea de a doua față a lui Yuri Andropov. Se știe astfel că s'a născut la 15 Iunie 1914 în satul Nagutskaia la Nord de munții Caucaz. Că a lucrat ca telegrafist, operator cinematrografic și navigator pe Volga. După ce a absolvit o școală de meserii în Rybinsk, în 1936 intră în organizația tineretului partidului comunist: "Komsomol", distingându-se ca un bun agitator. In 1940 este trimis în Carelia, luată Finlandei cu un an mai înainte de Rusia Sovietică. Aici, în cel de al doilea război mondial alcătuiește planul de acțiune al partizanilor împotriva Finlandei. In 1951, i se încredințează un post în Comitetul Central al partidului comunist ca după doi ani să fie trimis ca diplomat în Ungaria, unde în 1954 este numit ambasador. La 1 Noembrie 1956, cu ocazia revoluției maghiare, Andropov îl asigură pe noul Președinte al Consiliului de Miniștri Imre Nagy că trupele sovietice sunt gata să părăsească Ungaria și că zvonurile privitoare la o invazie cu tancuri semnalate de a intra pe teritoriul Ungariei, sunt absolut false. In același timp însă, pe ascuns, el plănuia cu Janos Kadar, membru de frunte al partidului comunist maghiar, răsturnarea guvernului revoluționar Nagy. Două zile mai târziu, la 3 Noembrie, Andropov îl invită pe Ministrul Apărării; Pal Maleter, din noul guvern, la un banchet pentru a discuta retragerea trupelor sovietice. In timpul mesei, intră în sală câțiva KGB-iști și-l ridică pe Maletar dela masă. Mai târziu, Maleter este executat.

După înfrângerea revoluției maghiare de eliberare de sub jugul sovietic de către tancurile rusești, a căror prezență fusese dezmințită de Andropov numai cu câteva zile mai înainte, Nagy și partizanii săi se refugiază în Ambasada Iugoslavă din Budapesta. Incă odată intervine Andropov, asigurându-l pe Nagy că se poate întoarce în liniște acasă, căci nu i se va întâmpla nimic. Părăsind Ambasada Iugoslavă la 22 Noembrie 1956, autobuzul în care se urcase el și partizanii săi, este condus direct la Ambasada Sovietică. Nagy este pus sub arest, este deportat în România și apoi executat. Pentru această "bravură", în 1957 Andropov este numit șef al departamentului din Comitetul Central care se ocupă cu supravegherea partidelor comuniste din blocul sovietic. Făcând se vede "trabă bună", în 1967 este numit șef al poliției secrete KGB. In această nouă calitate, Yuri Andropov pune imediat bazele unui nou Directorat a cărui misiune este: urmărirea Evreilor și sectanților, precum și reducerea la tăcere a dizidenților. Tot lui i se datorește și mârșava idee de a interna în spitale psihiatrice pe toți cei ce glăsuiesc împotriva guvernului și conducătorilor săi.

Pe plan internațional, Yuri Andropov, ca șef al KGB-ului este inginerul terorismului mondial. Sub conducerea sa a luat ființă o școală specială în care sunt instruiți tineri din diferite țări în metodele de sabotaj, demonstrații de stradă împotriva războiului și armelor nucleare, asasinate, etc.

De remarcat sunt următoarele fapte: la 7 Septembrie 1978, pe străzile Londrei, este lovit cu umbrela în picior emigrantul bulgar Georgi Markov de către un necunoscut, ca la patru zile după aceea să moară. Toate încercările științifice medicale n'au putut determina cauza morții, dar s'a ajuns la concluzia că Bulgarii nu sunt destul de avansați în asemenea procedee criminale și că în umbră stă KGB-ul sovietic. La 27 Decembrie 1979, agenții KGB-ului iau cu asalt palatul președintelui Afganistanului Hafisullah Amin și-l asasinează. S'ar spune desigur că ar fi vorba de un asasinat strict politic. Dar, în 1982, un fost funcționar din KGB, Wladimir Andrejevici Kusitschkin, care a cerut azil politic în Anglia, a declarat presei că, cu luni înainte de plănuita invazie sovietică în Afganistan, Andropov a ordonat lichidarea lui Amin. In sfârșit, la 13 Mai 1981, Papa Ion Pavel al II-lea este împușcat și rănit grav în Piața Sf.Petru din Vatican de către teroristul turc Mehmed Ali Agca. In urma investigațiilor poliției italiene, s'a ajuns la concluzia că asasinul n'a operat de unul singur, că a avut părtași din Bulgaria la acest act criminal și că în umbră stă faimosul KGB sovietic, condus pe atunci de Yuri Andropov.

Mai trebuesc oare alte amănunte pentru a ilustra adevărata față a acestui ordinar criminal ?

Nicolae NOVAC